

Å vandre sammen på tjenestens sti

Ruhi-instituttet

Bok 7

Å vandre sammen på tjenestens sti

Ruhi-instituttet

Revidert mai 2024

Bøker i serien:

Nedenfor er en liste over de gjeldende titlene i serien utarbeidet av Ruhi-instituttet. Bøkene er ment å skulle brukes som hovedsekvensen av kurs i en systematisk innsats for å styrke kapasiteten til ungdom og voksne til å tjene samfunnene sine. Ruhi-instituttet utvikler også et sett av kurs som forgrener seg ut fra den tredje boka i serien for opplæring av barneklasselærere, så vel som et annet sett av kurs fra Bok 5, for å få flere inspiratorer for juniorungdomsgrupper. Disse står også på listen nedenfor. Det bør bemerkes at listen kan bli endret etter hvert som det gjøres flere erfaringer i felten, og nye titler vil komme til etter hvert som et økende antall pensumelementer som er under utvikling når det stadium der de kan gjøres bredt tilgjengelige.

Bok 1	<i>Refleksjoner over åndens liv</i>
Bok 2	<i>Å reise seg for å tjene</i>
Bok 3	<i>Å undervise barneklasser, Trinn 1</i>
<i>Å undervise barneklasser, Trinn 2 (grenkurs)</i>
<i>Å undervise barneklasser, Trinn 3 (grenkurs)</i>
<i>Teaching Children's Classes, Grade 4 (grenkurs)</i>
Bok 4	<i>Tvilling manifestasjonene</i>
Bok 5	<i>Å frigjøre juniorungdommens evner og krefter</i>
<i>Innledende impuls: Det første grenkurs av bok 5</i>
<i>Widening Circle: The second branch course of Book 5</i>
Bok 6	<i>Å undervise i Saken</i>
Bok 7	<i>Å vandre sammen på tjenestens sti</i>
Bok 8	<i>Bahá'u'lláhs Pakt</i>
Bok 9	<i>Om å oppnå et historisk perspektiv</i>
Bok 10	<i>Å bygge levende samfunn</i>
Bok 11	<i>Materielle midler</i>
Bok 12	<i>Familie og samfunnet</i>
Bok 13	<i>Å engasjere seg i sosial handling</i>
Bok 14	<i>Å delta i offentlig diskurs</i>

Engelsk originaltittel: *Walking Together on a Path of Service*

Copyright © 2001, 2024 ved the Ruhi Foundation, Colombia

All rights reserved. Utgave 1.1.1.PE utgitt mai 2001, utgave 2.1.1.PE februar 2024

Ruhi Institute – Cali, Colombia

instituto@ruhi.org – www.ruhi.org

Trykt i Norge

ISBN 978-82-90224-58-0

Norsk versjon revidert mai 2024 (2.1.1.PE)

Copyright © 2005, 2024 ved the Ruhi Foundation, Colombia

Tillatelse til et begrenset opptrykk av denne boken på norsk har blitt gitt til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Norge av Ruhi-instituttet.

Bahá'í Forlag

forlag@bahai.no

www.bahaiforlag.no

Innhold

Noen tanker og ideer for veilederen	v
Den åndelige dynamikken i å gå fremover på en tjenestesti	1
Å tjene som veileder for instituttkursene	35
Å fremme kunst og håndverk på grasrota	129

Noen tanker og ideer for veilederen

Å fremme en ny sivilisasjon som blomstrer både materielt og åndelig, krever en stadig voksende kapasitet fra individets, institusjonenes og samfunnets side for å utnytte de samfunnsbyggende kreftene som er iboende i bahá'í-læren. Å styrke denne kapasiteten er det viktigste målet for Ruhi-instituttets hovedsekvens av kurs. Innsikt i de ulike aspektene av denne kapasiteten og hvordan den kan fostres hentes fra to hovedkilder: fra Bahá'u'lláhs åpenbarings oseaan og fra erfaring som frembringes verden over ved at stadig flere mennesker tar del i dets skatter og tilbyr dets livgivende vann til alle omkring seg. De som tjener som veiledere for kursene, har med i innsatsen sin ikke bare den kunnskapen de har fått gjennom å studere, men også erfaringen fra å utføre tjenestehandlinger som kursene legger til rette for – tjenestehandlinger som har til hensikt å sette i bevegelse en prosess med individuell og kollektiv forvandling på det lokale plan. Og ikke på noe tidspunkt blir deltakelsen i denne prosessen viktigere enn her i Bok 7 der veilederen ved å hjelpe andre med å utføre denne tjenestehandlingen, vil engasjere deltakerne i en utforskning av en sti som han eller hun har blitt godt kjent med gjennom kontinuerlig erfaring med å gå på den.

Denne utforskningen begynner med å fokusere på karakteren til åndelig vekst som fremkalles av tjeneste – temaet for den første enheten, «Den åndelige dynamikken i å gå fremover på en tjenestesti». Enheten presenterer en rekke ideer som gjør deltakerne i stand til å reflektere over den prosessen med åndelig forvandling som de har lagt ut på ved å anerkjenne Bahá'u'lláh og ved å reise seg for å tjene hans Sak og menneskeheten: tilstanden til et hjerte som er vendt mot Sannhetens sol, evnen som hver av oss er inngitt til å kjenne Gud og å gjenspeile hans egenskaper, kraften i gudskjærligheten som besjeler livene våre, og opplysningen vi får fra lydighet overfor hans bud, forsikringene vi får fra hans kunnskap og troen og vissheten som driver oss til handling, følelsen av forhåpningsfullhet som må kjennetegne hjertet vårt og det lengselsfulle ønske om å oppnå hans hensikt som må bevege det, behovet for at vi anstrenger og oppofrer oss og den tilstand av glede som gjør at vi går med lette og raske steg.

For deltakerne vil studiet av denne enheten høyne oppmerksomheten deres angående et begrep som allerede er velkjent for dem – at det er på tjenesteområdet hver av oss er i stand til å virkeliggjøre vårt gudgitte potensial og bidra til forbedring av samfunnet. På et dypere plan bør de komme til en forståelse av at ved å gå inn på dette området, blir vi alle drevet mot tjeneste, en tilstand der «å være» og «å gjøre» er fullstendig sammensmeltet, en tilstand som ber om styrke i renhet og kunnskap, i tro og lydighet, i håp og lengselsfullt ønske, i oppofrelse og glede. Å gå på tjenestestien i en slik tilstand skaper en dynamisk vekselvirkning mellom egenskapene som ligger latent i menneskesjelen og de mektige kreftene som Bahá'u'lláhs åpenbarings komme har frigjort. Som ferske veiledere, trenger deltakerne å gå videre for å erkjenne at det er denne dynamikken som former relasjonene våre når vi går sammen på denne stien, som herder beslutsomheten og øker kapasiteten vår individuelt og kollektivt.

Etter å ha reflektert over denne åndelige dynamikken, får deltakerne anledning til å undersøke hvordan den tilnærmingen til opplæring som Ruhi-instituttet og dets kurs har, setter enkeltpersoner i stand til å gjøre fremgang på denne stien – en undersøkelse som utgjør kjernen i den neste enheten, «Å tjene som veileder for

instituttkursene». Del 15 beskriver kort denne tilnærmingen og skisserer noe av tankegangen som førte til dens utvikling og berører noen av dens sentrale begreper – å strebe etter en tofoldig moralsk hensikt, å være engasjert både i studier og handling på samme tid, utvikling av dyktighet – begreper som danner grunnlag for innholdet i kursene og bestemmer måten som tjenestestien skal betres på. Delene som følger, tar så i tur og orden for seg de første seks bøkene i hovedsekvensen for å belyse de pedagogiske prinsippene som styrer kursplanen, og for å hjelpe deltakerne til å oppnå en dypere forståelse av hva materialet søker å oppnå. Når det gjelder dette, baserer disse grunnleggende delene seg i høy grad på de innledende kommentarene i hver bok, «Noen få tanker og ideer for veilederen».

Når deltakerne ledes gjennom denne sentrale delen av enheten, bør ikke veilederen undervurdere viktigheten av den. Utdragene fra de innledende bemerkningene og øvelsene som ledsager dem, vil til en viss grad tjene som måter for deltakerne å analysere innholdet av bøkene på som de allerede har studert, og reflektere over tjenestehandlingene som de oppfordrer til. Men enda viktigere er det at de bør bli klar over noen av kjennetegnene som karakteriserer en opplæringsprosess som tar tjeneste for Saken og menneskeheten som sitt organiserende prinsipp. Det som bør avtegne seg for dem, er den rollen som er gitt til å fostre forståelse og utvikle åndelige egenskaper i denne prosessen. Det er oppmerksomheten som gis til å sikre at disse to uavviselige kravene går hånd i hånd, som skiller utdanningsprosessen som er unnfanget av Instituttet, fra kurs som kun fokuserer på opplæring av ferdigheter, og som kun bibringer kunnskapen og informasjonen som det å utføre spesifikke oppgaver krever.

Deltakere vil lett se hvordan dette temaet er vevd inn i diskusjonen av de første seks bøkene som blir gjort i Del 16 til 26, og veiledere bør være forberedt på å hjelpe dem til å verdsette hvordan så mange av de andre kjennetegnene ved opplæringsprosessen får mening fra det. Blant disse kjennetegnene er det noen som veilederen spesielt vil ønske å ta i betraktning.

For det første, det som bør bli klart, er at et liv forpliktet til å strebe etter en tofoldig moralsk hensikt, er et som er sentrert om Gud og hans åpenbaring. Dette er faktisk hoved-drivkraften bak strukturen og innholdet i kurssekvensen – noe som er tydelig allerede i Bok 1. Viet til å vekke en følelse av deres sanne identitet hos dem som studerer den – identiteten til en som går på tjenestestien – begynner boken med å fokusere deltakerne på de hellige skriftene og på anstrengelsen som trengs for å forstå dem og anvende dem i livet sitt. Bare i lys av dette retter den så oppmerksomheten deres mot åndens liv og næringen som sjelen deres får gjennom bønnfallelse og samkvem med Gud. Vi kan tenke oss at en opplæringsprosess som søker å høyne bevisstheten på denne måten, ville være bedre egnet til å hjelpe enkeltpersoner til å roe «det gjenstridige selv» enn en som oppmuntrer til forlenget selvanalyse som den viktigste kanalen for å frigjøre åndelige krefter som de har til disposisjon.

For det andre bør disse delene tjene til å belyse den sentrale stilling som er gitt til kapasitetsbygging i opplæringsprosessen. Det bør bli helt klart at denne prosessen omfatter både kunnskap – spesielt kunnskapen om Bahá'u'lláhs åpenbaring – og praksis. Faktisk hviler dens effektivitet når det gjelder kapasitetsstyrking først og fremst på evnen til fullt ut å dra nytte av den gjensidige samhandlingen mellom de to: ny innsikt dannes når forståelse som oppnås gjennom studium, blir beriket i lys

av praksis, og kontinuerlig engasjement i tjenestehandlinger øker kunnskapstørsten og oppildner ønsket om å søke etter de indre betydningene som er skjult i troens skrifter. Det er vektleggingen av kapasitetsbygging som gjør at opplæringsprosessen skiller seg ut fra de ulike fordypningstiltakene som har vokst frem i årenes løp, og som, selv om de i seg selv er nyttige, kun fokuserer på å studere skriftene isolert fra handling. Her er i stedet tilegnelsen av kunnskap etterstrebet i sammenhengen med den tofoldige hensikten å ta seg av sin egen åndelige og intellektuelle vekst og å bidra til forvandling av samfunnet. Slik er det, derfor, at individets fremskritt og det kollektives fremskritt bringes sammen i én fremadgående bevegelse.

For det tredje bør utforskningen belyse de ulike aspekter av dyktighet som utvikles når en går på en tjenestesti – hvordan de ikke bare bygger på hverandre, men også står i gjensidig forhold til hverandre. Begrepet «dyktighet» ble selvsagt introdusert for deltakerne i Bok 2, der de ble oppmuntret til å styrke evnen sin til å innlede og opprettholde meningsfylte og oppløftende samtaler. De vil ha tilegnet seg en intuitiv følelse av hva dette begrepet innebærer gjennom studiet av den boken, og verdsettelsen av hva det betyr vil ha økt etter hvert som de som blivende lærere for unge barn i Bok 3 ble hjulpet til å fatte visse grunnleggende opplæringsbegreper, til å reflektere over de åndelige egenskapene og holdningene som er involvert og til å praktisere ferdighetene og evnene som trengs. De vil også ha sett hvordan studiet av hvert av de etterfølgende kursene bidro til en videre styrking av kapasitet i samsvar med utvidelsen av omfanget av tjeneste som de var engasjert i.

Som nye veiledere vil de nå for første gang ha en anledning til å reflektere eksplisitt over begrepet «dyktighet». Her bør de oppnå en forståelse av at utviklingen av evner, slik de oppfattes i opplæringsprosessen, omfatter å gå fremover innenfor et sett av kjennetegn som står i gjensidig forhold til hverandre – i forståelsen av begreper, i tilegnelsen av åndelige egenskaper, i dannelsen av passende vaner og holdninger og i skjerping av visse ferdigheter og evner. Å tenke om dyktighet på denne måten krever at deltakerne skiller mellom hvordan begrepet brukes her og hvordan det benyttes i dagligtale. Å være i stand til å gjøre noe kan i dagligtale vise til hva som helst fra for eksempel å bake brød til å tjene som inspirator for en juniorungdomsgruppe. Begrepet får sin tiltenkte betydning bare i det siste tilfellet, for å klare å tjene som en inspirator krever en sammenstilling av visse kjennetegn fra hver av kategoriene som er nevnt ovenfor. I identifiseringen av former for dyktighet, så vel som de egenskapene som er viktigst for disse, har Ruhi-instituttet unngått å kartlegge dem helt nøyaktig – det bestemte tidlig at det ville virke mot sin hensikt å gjøre dette. Det følte at det ville være tilstrekkelig for opplæringsprosessen å være oppmerksom på behovet for å utvikle de nødvendige kjennetegnene på en måte som ville gjøre deltakerne i stand til å utføre stadig mer komplekse tjenestehandlinger for fremgangen i deres lokalsamfunn.

Dette er nært knyttet til et annet punkt. Tjenestehandlingene som hovedsekvensen av kurs tar for seg, har to parallelle funksjoner: Mens de i stadig større grad utvikler dyktigheten til individet, sikrer tjenestehandlinger at hans eller hennes innsats bidrar til å utvide og styrke pulserende mønstre for samfunnsliv. I tråd med dette skal ikke den første handlingen på tjenestestien – å dele bønner og reflektere over dem med andre, spesielt med familier – settes til side når en har fått noe erfaring etter å ha studert Bok 1. Heller ikke slutter en å besøke hjem i landsbyen eller nabolaget etter å ha øvd en stund på å utforske fordypningstemaer med familier,

slik det er foreslått i Bok 2. Individet, støttet av energiene fra en voksende kjerne av engasjerte venner, fortsetter å få mer og mer erfaring og utvikler tilsvarende dyktighet etter hvert som han eller hun får dette, og hjelper på denne måten til med å veve strukturen til et målbevisst samfunn gjennom vedvarende engasjement og moden erfaring.

For veilederen av Bok 7 bør tankene ovenfor bistå med å legge til rette for en fruktbar diskusjon rund kjernen i den andre enheten. Mens det bør vies tilstrekkelig tid til å studere de relevante delene, bør det også huskes at deltakerne sannsynligvis vil vende tilbake til dem om og om igjen etter hvert som de utfører denne tjenestehandlingen. De innledende kommentarene til hver bok, «Noen tanker og ideer for veilederen», vil selvsagt i seg selv være en vesentlig ressurs etter hvert som de søker å få videre innsikt i opplæringsprosessens karakter, en prosess som vil være så avhengig av bidraget deres til dens vedvarende utfoldelse.

I denne sammenheng vil det være nyttig for veilederen å huske på den helhetlige oppbygningen av enheten og å ha en klar idé om hva som går foran og følger etter disse sentrale delene. For å legge grunnlaget for undersøkelsen som gjøres der, blir to vesentlige temaer tatt opp i den første delen av enheten. Del 2 til 9 utforsker temaet motivasjon, og Del 10 til 14 diskuterer temaet deltakelse.

Når det gjelder det første, foreslår enheten at uansett hvilke andre faktorer som måtte være involvert, er det forståelse som er den største av alle motiverende faktorer. Så i den grad en opplæringsprosess er i stand til å gi næring til forståelse, vil den lykkes med å skape kontakt med motivasjonens røtter som ligger dypt i menneskets sjel. I Del 5 er det et utdrag fra introduksjonen til Bok 1 som beskriver hensikten med dens første enhet, «Å forstå bahá'í-skriftene». Dermed leder den den aspirerende veilederen gjennom en refleksjon over begrepet forståelse, spesielt slik det vedrører skriftene som en kilde til sann kunnskap. Øvelsene i den delen vil hjelpe deltakerne med å verdsette de ulike aspekter av forståelse som kursene håper å fremme, og det vil være viktig for dem å ha disse aspektene i tankene når de omsider setter i gang med studiet av kursene sammen med en gruppe venner. Når det er sagt, bør det aldri gjøres forsøk på å anvende ideene som er diskutert, for snevert. Ruhi-instituttet selv har, idet de reflekterte over hvordan en opplæringsprosess kan gi næring til forståelse, unngått enhver form for skjematisk tilnærming. Det har i stedet satt sin lit til deltakernes potensial til å oppnå et stadig større grep om den uuttømmelige meningen som finnes i det hellige ord etter hvert som de studerer det, streber etter å anvende det til det beste for sine egne liv og samfunnslivet og når alt kommer til alt, etter hvert som de lar det forme handlingene og tankene deres.

Når det gjelder spørsmålet om «deltakelse», er dette et dyptgående begrep som danner grunnlaget for hele kurssekvensen. Tross alt ville enhver opplæringsprosess knyttet til å øke kapasiteten til å bygge verdenssivilisasjonen som ble unnnfanget av Bahá'u'lláh, hvis lære er ment for hele menneskeheten, måtte ha en tilnærming som i sin essens er deltagende. Del 10 diskuterer hva dette betyr for undervisnings- læringsdynamikken som en ser for seg i kursene, og tilstrekkelig oppmerksomhet bør gis til punktene som tas opp. Kursene er utformet for å gjøre hver enkelt person i stand til å ta ansvar for sin egen læring. De tenkte samtalene i Del 12 og 14, som belyser noen av konsekvensene av denne deltagende tilnærmingen for veilederen, bør høyne verdsettelsen av den enkelheten som en skal nærme seg studiet av kursene

med. De bør også høyne bevisstheten om farene som ligger i å ty til teknikker for å lokke frem den ønskede deltakelsen og å la dem få forrang fremfor innhold. Vanskeligheten ligger ikke bare i mengden av energi og ressurser som kanskje blir brukt på leting etter teknikker, men enda viktigere i hvordan det å sette sin lit til dem minsker virkningen av studiet for å oppnå dens hovedmål – styrking av forståelse. Selv om det er sant at visse enkle teknikker noen ganger kan være nyttige for en spesiell hensikt, bør de som vil bli veiledere, erkjenne at det til syvende og sist er hvor godt de kjenner innholdet av kursene, inkludert tjenestehandlinger som de frembringer, som vil bistå dem i å skape den nødvendige undervisnings–læringsdynamikken.

Etter å ha tatt for seg begrepet deltakelse slik det er knyttet til studiet av kursene, beveger enheten seg naturlig til utforskning av hovedsekvensen i de sentrale delene som er diskutert ovenfor. I Del 27 berører den så kort spørsmålet om kursene som forgrener seg fra hovedsekvensen, før den tar for seg systemet for hvordan de formidles. Det som må bli klart, er at systemet ikke er tilfeldig. Det er sammensatt av tre hovedelementer – kursplanen, studiesirkelen og veilederen – og gjenspeiler et viktig prinsipp som er sentralt i opplæringsprosessen, et prinsipp som gjelder i like stor grad for studium og handling: Enkelpersoner som til syvende og sist er ansvarlige for sin egen læring, må få lov til å gå fremover på tjenestestien i et tempo og med fremskritt som er tilpasset deres personlige situasjon. Det at fleksibiliteten som dette systemet innehar legger til rette for dette prinsippet, må ikke gå deltakerne hus forbi som fremtidige veiledere. Fleksibiliteten ligger i hovedsak i måten systemet fungerer på – for eksempel måten studiesirkler dannes på, hvor ofte de møtes og de utfyllende måtene det gjennomføres på som gir rom for en viss variasjon i intensiteten i studiet. Det kan ikke antydes at den grunnleggende logikken i kurssekvensen kan overses. Det kan en sjelden gang være spesielle omstendigheter, som respons på et øyeblikkelig behov, der en eller annen bok studeres som et eget kurs, eller rekkefølgen blir justert i en periode. Likevel er det bevegelsen av individer gjennom rekkefølgen av kurs som bygger kapasitet. Ikke bare er de i stand til å håndtere mer og mer utfordrende innhold på denne måten idet begrepsforståelsen deres utvides på bakgrunn av hva de har lært, men de er også i stand til å utføre mer krevende tjenestehandlinger idet de for hvert skritt på stien oppnår praktisk kunnskap og innsikt som de trenger for å gjøre videre fremskritt.

Når det gjelder veilederen – som er så sentral for hele opplæringssystemet – vil studiet av enheten ha belyst egenskapene som står i et gjensidig forhold til hverandre og som denne tjenestehandlingen krever: de åndelige egenskapene, holdningene, ferdighetene og evnene som trengs for å veilede en gruppe gjennom kursene, i tillegg til en dyp forståelse av begrepene og prinsippene som styrer kursplanen. Gjennom dette vil deltakerne bli minnet om at, slik det er med enhver form for dyktighet, vil de som trengs for å tjene som veileder med stadig større effektivitet, utvikles over tid gjennom erfaring. De vil også bli oppmuntret til å dra nytte av de mange anledningene de vil ha til å reflektere regelmessig over innholdet i kursene og lære fra erfaringene til medveiledere på refleksjonsmøter som organiseres i denne hensikt. For å hjelpe dem til å få en følelse av hva deltakelsen deres på disse samlingene vil innebære, presenterer Del 32 og 35 en tenkt samtale mellom noen veiledere og en instituttkoordinator for hovedsekvensen av kurs. Diskusjonen deres er først og fremst opptatt av studiet av innholdet. Likevel ville det være naturlig å anta at en slik samling også ville gi rom for deling av innsikt som er oppnådd fra

innsats for å bistå individer med å utføre tjenestehandlingene som kursene prøver å bygge kapasitet for.

Her er det en annen idé som fortjener å bli nevnt. Etter åpningssidene av boka, vil deltakerne på en eller annen måte ha fått mange glimt av karakteren til en opplæringsprosess som søker å frigjøre de åndelige og intellektuelle kreftene til individet som søker en tofoldig moralsk hensikt. At fokuset som gis til å utvikle dyktighet langs en tjenestesti i stor grad bidrar til å styrke individer moralsk og åndelig, vil bli klart for deltakerne etter hvert som de nærmer seg slutten av enheten. Det som ikke må overses av nye veiledere – og det som faktisk bør oppildne deres fremtidige bestrebelser – er prosessens iboende potensial til å skape en bevegelse av en befolkningsgruppe mot den verdensorden som Bahá'u'lláh har forutsett. For det er etter hvert som individer, rekke på rekke, sammen betrer en felles sti idet de ledsager og støtter hverandre og engasjerer deltakelsen av utallige andre i å oppløfte samfunnene sine, at åndelige krefter frigjøres i den størrelsesorden som kreves, og dynamikken i en bevegelse blir satt i gang.

Den tredje enheten i Bok 7 utgjør en naturlig oppfølger til den andre. «Å fremme kunst og håndverk på grasrota» er relativt kort og bygger på innsikten som deltakerne har fått i opplæringsprosessen, for å undersøke rollen som kunstnerisk aktivitet kan spille i å fremme denne prosessen og styrke mønsteret for samfunnsliv som den bidrar til. Deltakerne vil nå ha en god forståelse av den nære forbindelsen mellom de to og vil sette pris på at kollektive bestrebelser som instituttkampanjer og leirer, spesielt i opplæringsprosessen, gir stort rom for å benytte kunst i ulike former – musikk, historiefortelling, drama og håndverk. Før vi ser nærmere på disse kunstformene i tur og orden, vil deltakerne reflektere over flere sitater fra skriftene som omtaler karakteren til kunstneriske bestrebelser og deres evne til å vekke tiltrekningskraften til skjønnhet i menneskets sjel. Impulsen til å fremme kunst og håndverk på grasrota er én manifestasjon av denne sterke kraften som når det kommer til stykket, kun er en gjenspeiling av tiltrekningskraften til skjønnheten som skinner fra Bahá'u'lláhs åpenbaring for hvis herlighet «selve innbegrepet av skjønnhet [må] blekne og visne». Det er derfor i Guds Ord som han har åpenbart for å gjenopplive menneskeheten, at vi må søke standarden for kunstneriske uttrykk, både når det gjelder å oppløfte menneskets ånd og å skape den kulturen som formes gjennom troens lære.

Den åndelige dynamikken i å gå fremover på en tjenestesti

Hensikt

Å få større innsikt i den åndelige dynamikken
i det å gjøre fremskritt på en tjenestesti
for Saken og menneskeheten og å tilegne seg
en forståelse av de krefter som er virksomme.

DEL 1

Lik andre som tar fatt på studiet av Bok 7, har du nå hatt muligheten til å gå gjennom de seks forutgående bøkene til Ruhi-instituttet. Vi har nevnt tidligere at deltakelsen din i instituttprosessen kan beskrives som å gå på en tjenestesti. Etter hvert som du går fremover på denne stien, vokser du åndelig og utvikler evner som trengs for å bidra til fremgangen for lokalsamfunnet ditt idet du engasjerer deg i stadig mer sammensatte aktivitetsområder. Oppmerksom på gleden som ligger i det å gå på en tjenestesti, ønsker du nå å hjelpe andre som er ivrige etter å legge ut på denne samme stien. Hvis du skal kunne bli mer og mer effektiv i å gjøre dette, vil det være viktig for deg å reflektere ofte over den åndelige veksts natur – vekst som er så nært knyttet til frigjøringen av evner til å tjene Saken og menneskeheten. Denne enheten håper å bistå deg i slik refleksjon.

DEL 2

I dette jordiske liv anstrenger vi oss for å utvikle de åndelige egenskapene som vi potensielt innehar. Den måten vi innehar åndelige egenskaper på er vidt forskjellig fra hvordan vi eier materielle ting. Når et speil reflekterer solen, innehar det på en måte et bilde av solen. Men i virkeligheten er ikke solen i speilet. Våre åndelige egenskaper er gaver fra Gud som vi får når vi vender hjertets speil mot ham. Guddommelige egenskaper blir imidlertid kun gjenspeilet på en uklar måte i hjerter som er dekket av denne verdens støv og rusk. Det virker derfor passende at det første utdraget vi studerer i denne enheten, som har til hensikt å utforske karakteren til åndelig vekst, bør være ett som understreker viktigheten av å pusse hjertets speil. ‘Abdu’l-Bahá sier:

«Det viktigste er å pusse hjertenes speil, slik at de kan bli opplyst og mottagelige for det guddommelige lys. Ett hjerte kan ha samme evne som det blankpussede speil, et annet kan være dekket og fordunklet av denne verdens støv og rusk. Skjønt samme sol skinner i dem begge, kan man i speilet som er pusset, rent og helliggjort, se solen i dens fylde, herlighet og kraft, med dens velde og lysglans åpenbart. Men i speilet som er rustent og fordunklet, finnes det ingen evne til gjenspeiling, skjønt hva solen selv angår, så skinner den på det og er verken blitt svekket eller berøvet. Derfor ligger vår plikt i å søke å pusse våre hjerters speil, så vi vil bli gjenspeilere av dette lys og mottagere av de guddommelige gaver som kan bli fullt åpenbart gjennom dem.»¹

1. Fullfør følgende setninger:

- a. Vi bør _____ våre hjerters speil slik at de kan bli _____ og _____ for det _____ lys.
- b. Ett hjerte kan ha _____ evne som det _____ speil, et annet hjerte kan være _____ og _____ av denne verdens _____ og _____.

- c. Den samme sol _____ i _____, både i det pussede speil og i speilet som er fordunklet av denne verdens støv og rusk.
- d. I speilet som er pusset, _____ og _____, kan vi se solen i dens _____, _____ og _____, med dens _____ og _____ åpenbart.
- e. I speilet som er _____ og _____, finnes det ingen _____ til _____.
- f. Vår plikt ligger i å søke å pusse våre hjerters speil, så at vi vil bli _____ av dette lys og _____ av de _____ som kan bli fullt _____ gjennom dem.

2. Avgjør om følgende utsagn er sanne:

- ___ Et blankpusset speil gjenspeiler lyset fra den fysiske sol.
- ___ Et speil som er rustent og fordunklet, gjenspeiler ikke lyset av den fysiske sol.
- ___ Sannhetens sol skinner på de rene hjertene.
- ___ Sannhetens sol skinner på hjerter som er fordunklet av denne verdens støv og rusk.
- ___ Rene hjerter gjenspeiler lyset fra Sannhetens sol.
- ___ Hjerter som er fordunklet av denne verdens støv og rusk, gjenspeiler lyset fra Sannhetens sol.

3. Avgjør hvilke av de følgende som er “denne verdens støv og rusk”:

___ avhengighet av verdslige ting	___ egenkjærlighet
___ kjærlighet til menneskeheten	___ kunnskap
___ grådighet	___ kjærlighet til luksus
___ misunnelse	___ arroganse

4. Avgjør hvilke av de følgende som hjelper oss med å “pusse våre hjerters speil”:

___ glede	___ å foretrekke andre fremfor oss selv
___ tro	___ kjærlighet til menneskeheten
___ vennlighet	___ kjærlighet til Gud
___ kunnskap	___ bønn
___ å konkurrere med andre	___ gode gjerninger
___ å tenke på andres ufullkommenheter	___ å studere det skapende ord

5. Vi må til stadighet anstrenge oss for å hindre denne verdens støv og rusk fra å samles på våre hjerters speil. Avgjør om følgende utsagn er sanne:

___ Bønn alene vil kunne pusse våre hjerters speil.

___ Gode gjerninger alene vil kunne pusse våre hjerters speil.

___ Bønn kombinert med gode gjerninger vil pusse våre hjerters speil fordi de tiltrekker Guds rike gaver.

___ Bare ved hjelp av Guds rike gaver kan vi pusse våre hjerters speil.

___ Det er mulig å miste sitt hjertes renhet.

___ På et eller annet tidspunkt i livet slutter oppgaven med å pusse hjertets speil.

6. Besvar følgende spørsmål:

a. Hva er hensikten med et rent hjerte? _____

b. Hva kan et urent hjerte oppnå? _____

c. Hva er tilstanden til et hjerte som ikke er vendt mot Sannhetens sol? _____

7. Diskuter følgende spørsmål med de andre medlemmene i gruppen din: Hvordan kan en som går på tjenestestien beskytte seg mot denne verdens støv og rusk?

8. Du ønsker kanskje å lære følgende sitat utenat:

“All pris og ære være Gud som ved sin veldes kraft har frelst sin skapning fra ikke-eksistensens nakenhet og ikledt den livets kappe. Blant alle skapte ting har han for sin særlige gunst utvalgt menneskets rene og juvel-lignende virkelighet og inngitt den en enestående evne til å kjenne ham og til å gjenspeile storheten av hans herlighet.»²

DEL 3

Hver og en av oss er inngitt evnen til å kjenne Gud og å gjenspeile hans navn og egenskaper. Vi er også inngitt utallige andre utviklingsmuligheter. Graden av denne evnen er imidlertid ikke den samme for alle, og Gud vil ikke be oss om det som er bortenfor vår kapasitet. Det vi er bedt om å gjøre, er i størst mulig grad å utvikle potensialet vårt. Bahá'u'lláh sier:

“... jeg har gjort min skapning fullkommen i hver og en av dere, så det kan bli fullt åpenbart for menneskene hvor makeløst mine henders verk er. Følgelig har ethvert menneske vært, og vil fortsette å være i stand til selv å verdsette Guds, den lovpristes Skjønnhet. Hvis ikke mennesket hadde vært utstyrt med en slik kapasitet, hvordan kunne det da bli kalt til regnskap for å ha sviktet?»³

For å tilegne oss guddommelige egenskaper må vi være oppmerksomme på det høye åndelige stade som Gud har bestemt for hver av oss, og jevnt og trutt bevege oss mot det. Hjertet vårt må tiltrekkes av sann skjønnhet, den allherliges Skjønnhet. Dette er den fullkomne standard som skal lede tankene og handlingene våre; vi bør ikke være tilfreds med middelmådighet. Mange personer tror at fremragenhet oppnås gjennom konkurranse med andre, men i virkeligheten vikler konkurranse oss enda mer inn i denne verdens feller. Kraften som fører oss mot fremragenhet, bør være vårt brennende ønske om å oppnå det som Gud så gavmildt har forordnet for oss. Å strebe etter fremragenhet betyr å strebe etter i størst mulig grad å utvikle de mulighetene vi er gitt. Shoghi Effendi forteller oss at de som lengter etter å komme nærmere Gud,

«... ikke [bør] se på de lastefulle forholdene i det samfunn de bor i, og heller ikke på tegnene på moralsk forfall og lettsindig oppførsel som folk rundt dem legger for dagen. De bør ikke nøye seg med å utmerke seg og være fremragende kun relativt sett. De bør heller feste blikket på edlere høyder ved å sette rådene og formaningene fra Herlighetens Penn som sitt ypperste mål. Da vil man lett skjønne hvor tallrike de stadier er som det fortsatt gjenstår å tilbakelegge, og hvor langt borte det etterlengtede mål ligger – et mål som er intet ringere enn å være et eksempel på himmelsk moral og himmelske dyder.»⁴

1. På bakgrunn av det første sitatet ovenfor, la oss kort reflektere over begrepet «evne». Avgjør om følgende utsagn er sanne:

- ☐ Alle mennesker har evnen til å kjenne Gud og å gjenspeile hans navn og egenskaper.
- ☐ Årsaken til at noen avviser gudsmanifestasjonen er at de mangler evnen til å kjenne Gud og verdsette hans Skjønnhet.
- ☐ En uvennlig person har ikke evnen til å være vennlig.
- ☐ En person som ble oppdratt til å være uærlig, har ikke evnen til å være ærlig.
- ☐ Det er mulig å kjenne til en annens evner.
- ☐ Hver av oss kjenner våre egne evner.
- ☐ Bare Gud ved hvor stor kapasitet hver av oss har.
- ☐ Vi utvikler potensialet vårt kun gjennom personlige anstrengelser.
- ☐ Vi utvikler potensialet vårt gjennom Guds nåde etter hvert som vi streber etter å rense hjertet og bidra til forvandlingen av samfunnet.

2. Nå som vi har tenkt over begrepet «evner», kan vi utforske den relaterte forestillingen om «fremragenhet» for å få en dypere innsikt i karakteren til åndelig vekst. Som en hjelp til dette, vil vi fokusere på det andre sitatet ovenfor i denne og de neste øvelsene. Fyll ut tomrommene i følgende setninger:

a. Shoghi Effendi ber oss om ikke å se på

- _____
- _____

b. Vi bør ikke nøye oss med

- relativt sett _____
- relativt sett _____

c. Heller enn å nøye oss med relativ fremragenhet, bør vi _____

d. Vi bør feste blikket på edlere høyder ved å _____

e. Når vi setter rådene og formaningene fra Herlighetens Penn som vårt ypperste mål, vil vi skjønne _____

3. Å heve seg over de lastefulle tilstandene og det moralske forfallet av samfunnet, må vi utvikle himmelsk moral og himmelske dyder. Nedenfor er en liste over noen av tilstandene som finnes i samfunnet. For hver av dem, velg en eller flere av de følgende egenskapene som mest direkte overvinner den:

kyskhhet, å adlyde Guds lover, altomfavnende kjærlighet, ærlighet,
løsrivelse, moralsk rettskaffenhet, forståelse, rettferdighet, ydmykhet

undertrykkelse: _____

materialisme: _____

lovløshet: _____

moralsk løsaktighet: _____

korupsjon: _____

fordommer: _____

arroganse: _____

hat: _____

søken etter gleder som fører på villspor: _____

4. Hva er noen holdninger og vaner som beskytter oss mot lettsindig atferd? _____
- _____
- _____
5. Den første kolonnen nedenfor gir noen eksempler på relativ fremragenhets og den andre gir noen eksempler på sann fremragenhets. Forbind eksemplene på relativ fremragenhets med dem på sann fremragenhets.
_____ å studere hardt slik at vi kan bli bedre enn de andre i klassen vår	a. å alltid handle med riktig atferd i enhver situasjon
_____ å gi til Fondet noen av pengene som vi har igjen etter at vi har betalt de månedlige utgiftene våre og satt av en del til underholdning	b. å strebe etter fullt ut å forstå fagene vi studerer i klassen
_____ å unngå å gjøre noe galt fordi vi tror vi kan bli oppdaget	c. å ha en overstrømmende kjærlighet og respekt for hele menneskeheten
_____ å behandle folk fra andre raser og klasser med toleranse	d. å aktivt fremme velferden for våre medmennesker
_____ å ikke skade noen	e. å gi generøst og med offervilje til Fondet
6. Diskuter følgende spørsmål med medlemmene i gruppen din:
- Hvorfor bør vi ikke være fornøyd med «å utmerke oss og være fremragende kun relativt sett»?
 - Hva bør være vår standard for fremragenhets?
 - Noen mennesker mener at konkurranse er den eneste måten å oppnå fremragenhets på. I De skjulte ord forteller Bahá'u'lláh oss: «mest forsømmelig blant alle mennesker er den som hengir seg til tom ordstrid og søker å opphøye seg over sin bror.» Hvordan tror du at fremragenhets kan oppnås hvis det ikke er gjennom konkurranse?
 - Det å søke fremragenhets krever at vi streber etter å utvikle evnene våre fullt ut. Kan vi noensinne anta at vi har nådd målet om å «være et eksempel på himmelsk moral og himmelske dyder»?

DEL 4

Menneskehjertet ble skapt for å elske. Det ligger i dets natur å være knyttet til noe. Hvis det ikke skal være knyttet til jordiske ting og skal kunne gjenspeile Guds lys, må det være knyttet til ham. Det er mange måter å uttrykke kjærlighet på. Vi elsker familiene våre, vennene våre, lokalsamfunnet vårt og landet vårt. Alle disse formene for kjærlighet er imidlertid begrenset. Den eneste ubegrensede kjærligheten er Guds kjærlighet. Hans kjærlighet er altomfavnende. Når hjertet vårt er rent og gjenspeiler hans kjærlighet, gir vi uttrykk for ubegrenset og uselvisk kjærlighet for hele menneskeheten. Hvis kjærligheten vår til andre ikke er opplyst av Guds

ubegrensede kjærlighet, kan den tilegne seg uønskede karaktertrekk som sjalusi, herskelyst og fordommer.

Det er ett veldig viktig kjennetegn ved kjærlighet som vi alle må forstå. Kjærlighet er alltid ledsaget av frykt. Dette betyr ikke at vi frykter dem vi elsker. Det vi frykter er enten å miste våre kjære eller å miste deres kjærlighet. Derfor må vi sammen med gudskjærligheten også ha gudsfrykten i hjertet vårt – frykt for at handlingene våre, forseelsene våre, vil hindre Gud i å elske oss, for hans kjærlighet er uendelig og slutter aldri å regne ned over menneskeheten. Men de tingene vi gjør, kan bli som hindringer som ikke lar hans kjærlighet nå oss. Bahá'u'lláh sier i De skjulte ord:

«O tilværelsens sønn! Elsk meg så at jeg kan elske deg. Hvis du ikke elsker meg, kan min kjærlighet på ingen måte nå deg. Vit dette, o tjener.»⁵

Utviklingen av åndelige egenskaper avhenger helt og fullt av både gudskjærligheten og gudsfrykten. Mange utdrag fra skriftene klargjør forståelsen vår av disse to grunnleggende kreftene i vårt åndelige liv. 'Abdu'l-Bahá sier:

«For kjærlighet til Gud og åndelig tiltrekning renser og lutrer menneskets hjerte og ikler og pryder det med hellighetens plettfrie kledning. Og når hjertet først er fullstendig knyttet til sin Herre og forpliktet overfor Den velsignede skjønnhet, da vil Guds nåde bli åpenbart.

Denne kjærlighet har ikke med legemet å gjøre, men helt og holdent med sjelen. Og disse sjeler hvis indre vesen er tent av Guds kjærlighets ild, er endog som utgående lysstråler, og de skinner som hellige stjerner på en ren og krystallklar himmel. For sann kjærlighet, virkelig kjærlighet, er kjærligheten til Gud, og den er helliggjort hinsides menneskers begreper og forestillinger.»⁶

Bahá'u'lláh sier:

«Den som søker å være en hjelper for Gud på denne dag, la ham lukke øynene for alt hva han måtte eie og åpne dem for de ting som er av Gud. La ham opphøre å beskjeftige seg med det som gagnar ham selv, og oppta seg med det som vil opphøye den allmektiges altbetvingende navn. Han bør rense hjertet for alle onde lidenskaper og fordervede begjær, for gudsfrykten er det våpen som kan gjøre ham seierrik, det viktigste middel hvorved han kan nå sitt mål. Gudsfrykten er det skjold som forsvarer hans Sak, det verge som setter hans folk i stand til å oppnå seier. Den er et banner som intet menneske kan fornede, en makt som ingen kraft kan måle seg med. Ved dens hjelp, og ved tillatelse fra ham som er hærskares Herre, har de som er kommet nær Gud, vært i stand til å betvinge menneskehjertenes festninger og innta dem.»⁷

1. Fullfør følgende setninger:

a. Hvis vi ikke _____ Gud, kan hans kjærlighet på ingen måte _____ oss.

- b. Kjærlighet til Gud og åndelig tiltrekning _____ og _____ menneskets hjerte.
- c. Når hjertet først er fullstendig _____ til sin Herre, og _____ overfor Den velsignede skjønnhet, da vil Guds _____ bli åpenbart.
- d. Denne kjærlighet har ikke med _____ å gjøre, men helt og holdent med _____.
- e. Disse sjeler hvis indre vesen er _____ av Guds kjærlighets ild, er endog som utgående _____.
- f. Disse sjeler hvis indre vesen er tent av Guds kjærlighets ild, _____ som _____ på en ren og krystallklar himmel.
- g. For _____ kjærlighet, _____ kjærlighet, er kjærligheten til _____, og den er helliggjort hinsides menneskers _____ og _____.

2. Besvar følgende spørsmål:

- a. Hva er det som renser og lutrer menneskets hjerte? _____
- b. Hvilke betingelser må hjertet oppfylle for å tiltrekke seg Guds nåde? _____
- c. Er kjærligheten til Gud en fysisk eller åndelig tilstand? _____
- d. Hva blir vi når sjelen vår er tent av kjærligheten til Gud? _____
- e. Hva er sann kjærlighet? _____

- 3. Diskuter følgende spørsmål med medlemmene i gruppen din: De hvis indre vesen er tent av kjærligheten til Gud og som skinner som hellige stjerner på en ren og krystallklar himmel – hvordan påvirker de menneskene omkring seg?
- 4. Alle manifestasjoner av kjærlighet er begrenset med mindre de er opplyst av den altomfavnende, ubegrensede gudskjærligheten. Bruk ordene nedenfor til å skrive setninger som uttrykker denne ideen. Noen få eksempler er gitt for å hjelpe deg.

Glede	<u>Kjærligheten til Gud skaper glede i hjertet.</u>
Frihet	<u>Kilden til sann frihet er kjærligheten til Gud og å være knyttet til ham.</u>

Grådighet	<u>Forkjærlighet for verdslige ting kan føre til grådighet.</u>
Sjalousi	<u>Hvis kjærlighet til vennene våre ikke er opplyst av kjærligheten til Gud, kan den føre til sjalousi.</u>
Lys	_____
Sorg	_____
Skuffelse	_____
Liv	_____
Lidenskap	_____
Lengsel	_____
Gunst	_____
Innbilning	_____
Besittelsestrang	_____
Frykt	_____
Nåde	_____
Medfølelse	_____
Hellighet	_____
Fordommer	_____
Rettferdighet	_____
Kunnskap	_____
Mot	_____

5. Fullfør følgende setninger:

- a. Guds frykt er det _____ som gjør oss seierrike når vi velger å hjelpe Gud på denne dag.
- b. Guds frykt er det _____ hvormed vi kan nå vårt mål.
- c. Guds frykt er det _____ som forsvarer hans Sak.
- d. Guds frykt er det _____ som setter hans folk i stand til å oppnå seier.
- e. Guds frykt er et _____ som ingen kan fornedre.
- f. Guds frykt er en _____ som ingen kraft kan måle seg med.
- g. Guds frykt hjelper de som er ham nær til å _____
_____ til verdens folk sine hjerter og _____ dem.

6. Diskuter følgende spørsmål i gruppen:
- Hvorfor er gudskjærlighet viktig i utviklingen av åndelige egenskaper?
 - Hvorfor er guds frykt viktig i utviklingen av åndelige egenskaper?
7. Du ønsker kanskje å lære utenat følgende sitat:
- «Søkeren vil, når han er nedsenket i gudskjærlighetens osean, bli beveget av intens lengsel og vil reise seg for å utføre Guds lover.»⁸**

DEL 5

Kjærlighet til Gud er den motiverende kraften som tilskynder oss å gå på en tjenestesti for hans Sak. Hvert skritt vi tar på denne stien øker vår kjærlighet til ham. Og med hvert skritt blir våre hjerters speil renere og vi utvikler stadig våre åndelige egenskaper. Det som opplyser tankene våre og som leder handlingene våre på denne stien, er Guds lov. Med mindre vi adlyder hans lover, vil vi befinne oss i mørke og gå oss vill. I Kitáb-i-Aqdas snakker således Bahá'u'lláh om tvillingpliktene våre, å gjenkjenne Guds manifestasjon og å følge hans bud:

«Den første plikt som Gud foreskriver sine tjenere, er å anerkjenne ham som er hans åpenbarings daglysning og hans lovers kilde, og som representerer guddommen både i hans Saks rike og i skapningens verden. Den som utfører denne plikt, har oppnådd alt godt. Og den som er berøvet dette, har fart vill, om han enn skulle være opphavsmannen til enhver rettferdig gjerning. Det påhviler enhver som når dette mest opphøyede stadi, denne altoverstrålende herlighets tinde, å overholde enhver forordning fra ham som er verdens attrå. Disse tvillingpliktene er uadskillelige. Ingen av dem kan godtas uten den andre. Således er det blitt forordnet av ham som er den guddommelige inspirasjons kilde.»⁹

Angående Guds lover, forteller Bahá'u'lláh oss:

«O dere verdens folk! Vit for visst at mine bud er mitt kjærlige forsyns lamper blant mine tjenere og min barmhjertighets nøkler for mine skapninger.»¹⁰

I en av sine tavler sier han:

«Guds lover er sannelig som havet og menneskenes barn som fisker, bare de visste det.»¹¹

Bahá'u'lláh erklærer videre:

«Hans forordninger utgjør virkelig den sterkeste festning for verdens beskyttelse og folkets trygghet – et lys over dem som anerkjenner og gjenkjenner sannheten, og en ild for dem som vender seg bort og fornekker.»¹²

«Si: Ved Gud! Hans lov er en festning for dere, om dere bare kunne forstå.»¹³

Med henvisning til Kitáb-i-Aqdas, som inneholder lovene og forordningene for hans religionsordning, formaner han oss slik:

“Si: Grip fatt i den, o folk, og overhold de underfulle forskrifter som Herren, den tilgivende, den gavmilde, har sendt ned i den. Det vil virkelig gavne dere både i denne verden og den neste og vil rense dere for alt som sømmer seg dårlig for dere.»¹⁴

Og i en av hans skrifter leser vi:

«Guds forordninger er blitt sendt ned fra hans overmåde opphøyede åpenbarings himmel. Alle må flittig overholde dem. Menneskets høyeste utmerkelse, dets virkelige fremgang, dets endelige seier, har alltid vært og vil alltid vedbli å være avhengig av dem. Den som holder Guds bud, skal oppnå evig lykksalighet.»¹⁵

1. Sitatene ovenfor innebærer at:

- ___ Vår første plikt er å anerkjenne gudsmanifestasjonen.
- ___ Etter at vi har anerkjent ham, er vår neste plikt å adlyde ham.
- ___ Å anerkjenne gudsmanifestasjonen er viktigere enn å adlyde hans lover.
- ___ Å adlyde lovene er viktigere enn å anerkjenne gudsmanifestasjonen.
- ___ Å anerkjenne gudsmanifestasjonen og adlyde hans lover er like viktige; ingen av dem kan godtas uten den andre.
- ___ Gud har gitt oss lover fordi han elsker oss.
- ___ Gud har gitt oss lover slik at vi kan frykte ham.
- ___ Vi bør adlyde Guds lover av frykt for straff.
- ___ Vi bør adlyde Guds lover fordi vi elsker ham.
- ___ Vi bør adlyde Guds lover for å tiltrekke oss hans nåde.
- ___ Gud elsker bare dem som adlyder ham.
- ___ De som adlyder Gud, åpner hjertet sitt for å motta hans kjærlighet.
- ___ Vi kan ikke leve utenfor Guds lovers osean.

2. I sitatene ovenfor blir Guds lover beskrevet som

- Guds kjærlige forsyns _____.
- Guds _____ nøkler.
- _____ der alle mennesker er nedsenket.
- en _____ for oss.
- den sterkeste festning for verdens folks _____ og _____.

- et _____ over dem som anerkjenner og gjenkjenner sannheten, og en _____ for dem som vender seg bort og fornekte.
3. Lag en liste nedenfor, etter de to eksemplene som er gitt, over noen av Guds lover og forordninger. Hvordan øker det å se på hver av dem i lys av utsagnene ovenfor, vår forståelse av betydningen de har for våre liv og for virkningen av anstrengelsene våre på tjenestestien?

å lese og reflektere over Guds ord hver morgen og kveld _____

å fremsi den obligatoriske bønnen hver dag _____

4. Hva betyr det å være en lydig Guds tjener?

_____ til stadighet å bestride visdommen i det Gud har forordnet

_____ til stadighet å protestere mot eller se bort fra avgjørelsene til bahá'í-institusjoner

_____ å blindt følge andre av Guds tjenere

_____ å undersøke sannheten i den hensikt å godta den og leve i tråd med den

_____ å gå på Guds veier med standhaftige føtter

_____ å strebe etter å tenke og handle i tråd med Guds lære

_____ med glede å opprettholde Guds lover og opphøye hans ord

_____ å være standhaftig i vår trofasthet mot Guds lover, uansett omstendigheter

_____ å ikke dvele ved våre svakheter og skrøpelighet, idet vi setter hele vår lit og fortrøstning til Guds nåde og gavmildhet

5. Lær utenat følgende utdrag fra Kitáb-i-Aqdas hvis du ikke allerede har gjort det tidligere.

«Fra min allmektige herlighets himmel har min makts Tunge rettet disse ord til min skapning: 'Overhold mine bud av kjærlighet til min skjønnhet.'»¹⁶

DEL 6

Å anerkjenne gudsmanifestasjonen åpner øynene våre. Vi får vite hva som leder til oppløftelse og hva som leder til fornedrelse. Etter hvert som vi studerer åpenbaringen som er gitt oss av manifestasjonen, blir vi oppmerksomme på Guds hensikt for menneskeheten. I alt ser vi et tegn på hans makt og hans uutgrunnelige

visdom. Kunnskapen vi får gjennom gudsmanifestasjonen og kjærligheten vi føler for ham, gir oss trygghet. Hjertet vårt vakler og skjelver ikke lenger.

Etter hvert som vi ydmykt går på tjenestestien, vokster vi i tro og visshet. Og etter hvert som troen vår styrkes, vokser kapasiteten vår til å motta Guds gaver, og utviklingen av våre åndelige egenskaper vokser tilsvarende. Vi vender blikket mot Sannhetens sol og mottar hele tiden opplysning. Slik er det at enhver handling på denne stien blir foretatt med bevisst kunnskap – kunnskap om Gud, om hans åpenbaring og om hans hensikt for menneskeheten. Dette er det som tro innebærer. ‘Abdu’l-Bahá sier:

«Selv så tilfredsstillende og akseptabelt et menneske med rettferdige handlinger er overfor Guds hellige terskel, bør gjerninger likevel utgå fra kunnskap. Hvor makeløst og utsøkt et blindt menneskes håndverk enn kan være, er det selv likevel avskåret fra å se det. Hvor hardt arbeider vel ikke visse dyr på menneskets vegne, hvilke byrder bærer de vel ikke for det, hvor stort bidrar de vel ikke til dets behag og komfort! Og likevel får de ikke noe vederlag for all sin umak, siden de er uvitende. Skyene lar sine gaver regne ned, nærer plantene og blomstene, gir sletten og prærien, skogen og hagen grønnsvær og ynde. Men siden de ikke er seg bevisst resultatene og frukten av sine nedstrømninger, vinner de ingen ros eller heder og gjør seg heller ikke fortjent til noe menneskes takknemlighet og anerkjennelse. Lampen gir lys, men ettersom den ikke har noen bevissthet om å gjøre det, er det ingen som står i gjeld til den. Bortsett fra dette vil et menneske med rettferdige gjerninger og god adferd avgjort vende seg til lyset, uansett hvilken retning det ser det i. Poenget er at tro omfatter både kunnskap og å gjøre gode gjerninger.»¹⁷

Bahá’u’lláh formaner oss slik:

«Si: O folk! Hold dere ikke borte fra Guds nåde og hans barmhjertighet. ... Han er det som har avdekket sin kunnskaps skatter for deres øyne og latt dere stige opp til visshetens himmel – vissheten om hans uimotståelige, hans ugjendrivelige og mest opphøyede tro.»¹⁸

«Ifør dere visshetens kledebon, o folk, så det kan beskytte dere mot den tomme innbilnings og de ørkesløse forestillingers piler og dere kan bli talt blant de trofaste i disse dager – dager da ingen kan oppnå visshet eller standhaftighet i Guds Sak uten å gi avkall på alt som er gjengs blant mennesker, og vende seg mot denne helligede og strålende skjønnhet.»¹⁹

1. Fullfør følgende setninger på bakgrunn av det første sitatet ovenfor:
 - a. Et blindt menneskes håndverk kan være makeløst og utsøkt, men likevel _____
 - b. Visse dyr arbeider på menneskets vegne, bærer byrder og bidrar til dets behag og komfort, men likevel _____

c. Skyene lar sine gaver regne ned, nærer plantene og blomstene, gir sletten og prærien, skogen og hagen grønnsvær og ynde, men _____

d. Lampen gir lys, men _____

e. Mennesket utfører rettferdige gjerninger, men dets gjerninger bør utgå fra _____.

2. Med henvisning til de to neste sitatene, fullfør nå følgende setninger:

a. Vi bør ikke holde oss borte fra _____

_____.

b. Han har avdekket sin _____ for våre øyne og latt oss _____

_____ – vissheten om hans _____, hans _____ og _____.

c. Vi bør _____ oss _____ kledebon, så det kan _____ oss mot _____ og _____ piler.

d. Dette er de dager da ingen kan oppnå _____ eller _____ i Guds Sak uten å _____ alt som er gjengs blant mennesker og _____ denne helligede og strålende skjønnhet.

3. For hvert av ordene nedenfor, skriv en setning som inkluderer ordet «tro». Et eksempel er gitt for å hjelpe deg.

urokkelig Hans tro på Pakten var som et fjell, det var urokkelig.

lojal _____

livskraft _____

fast _____

øke _____

nylig vekket _____

sann _____

standhaftig _____

uten tvil _____

ekte _____

klippefast _____

4. Avgjør om følgende utsagn er sanne:

- ___ Kilden til tro er kunnskap om Gud og anerkjennelse av hans manifestasjon.
- ___ Tro på Bahá'u'lláh innebærer å adlyde hans befalinger.
- ___ Hvis en har tro på Guds manifestasjon, vil en alltid adlyde hans befalinger.
- ___ Å ha tro betyr å aldri stille spørsmål.
- ___ Tro øker etter hvert som ens kunnskap om Gud øker.
- ___ Tro øker etter hvert som en handler i overensstemmelse med gudsmanifestasjonens lære.
- ___ Å ha urokkelig tro er det samme som å være fanatisk.
- ___ Tro er ikke noe en kan miste.
- ___ Hvis vi har tro, vil vi aldri tvile på vår egen forståelse av læren.
- ___ Hvis vi har tro, vil vi aldri tvile på sannheten i gudsmanifestasjonens lære.
- ___ Å vite at åpenbaringen er sann og å nøle med å handle ut fra den, viser mangelfull tro.
- ___ Det er naturlig at vi går gjennom stadier av tvil for å nå visshetens stade.
- ___ Etter hvert som troen vår styrkes, klarer vi å legge fra oss tomme innbilninger og meningsløse forestillinger.
- ___ Å nå frem til en tilstand av visshet i sannheten i Guds åpenbaring, krever tro.

5. Skriv ned noen ting som du er sikker på. To eksempler er gitt for å hjelpe deg.

- a. Jeg er sikker på at Bahá'u'lláhs verdensorden vil bli etablert.
- b. Jeg er sikker på at troen vil overvinne enhver hindring på sin vei og oppnå sin høye hensikt.
- c. _____
- d. _____
- e. _____
- f. _____

6. Diskuter følgende med gruppen din:
- a. Dersom du tror på Bahá'u'lláhs lære, men i en vanskelig situasjon og under stort press finner ut at det ikke er til din fordel å handle i samsvar med prinsippet om ærlighet, hva er det da du tviler på?
 - b. Er bare det å tilegne seg kunnskap tilstrekkelig for å styrke troen vår? Hvordan kan bevisst kunnskap og handling sammen hjelpe oss med å bli kvitt tvil og oppnå visshet?
 - c. Er vi i stand til å oppnå tro og visshet uten oppriktig bønnfallelse til Den allmektige og hans utstrømmende nåde?

DEL 7

Tro er den grunnvoll som vi bygger vår åndelige eksistens på. Vi tror på sannheten i Guds åpenbaring og nøler ikke med å handle i tråd med hans lover og formaninger. Vi er standhaftige i vår kjærlighet til Gud og hans manifestasjon. Vi er forvisset om at Guds vilje vil skje og underkaster vår egen vilje under hans. Likevel er vår kunnskap om Guds åndelige og materielle skaperverk begrenset, og vi vet aldri hva som kommer til å skje fra den ene dagen til den neste. Så med hjertet fylt av håp forventer vi til enhver tid utstrømningen av Guds gaver over oss. Vi har tillit til Guds nåde og håper alltid å motta hans velsignelser. 'Abdu'l-Bahá sier:

«Tap aldri din fortrosthing til Gud. Vær alltid håpefull, for Guds gaver slutter aldri å strømme over mennesket. ... Mennesket er under alle forhold nedsenket i et hav av Guds velsignelser. Vær du derfor ikke uten håp under noen omstendigheter, men vær heller fast i ditt håp.»²⁰

«Hvis hjertet vender seg bort fra de velsignelser Gud tilbyr, hvordan kan det da håpe på lykke? Hvis det ikke setter sitt håp og sin lit til Guds barmhjertighet, hvor kan det finne hvile? Ha tillit til Gud, for hans gaver er evigvarende, og til hans velsignelser, for de er enestående. Sett deres lit til den allmektige, for han svikter ikke, og hans godhet varer evig! Hans sol gir lys uavlatelig, og hans barmhjertighets skyer er fulle av medlidenhetens vann hvorved han gir liv til alle hjerter som har tillit til ham. Hans forfriskende bris bringer til alle tider helbredelse i sine vinger til menneskenes tørstende sjeler!»²¹

Og når det gjelder kilden til håp, sier han:

«Åpenbaringens gledesfylte tidender ble kunngjort, og den luende flamme og glødende ild fra den brennende busk skinte stråleklart. Lik ledelsens skarer slo bølgene fra enhetens osean inn mot uoverensstemmelsens strender og slynget enhetens og samholdets dyrebare perler vidt og bredt. Den guddommelige vårtid omkranset jorden, himmelske blomster åpnet seg, vårregnet falt, og livgivende vinder blåste fra alle kanter helt til alle til sist ble fylt av håp om at enhetens skjønnhet skulle bli avslørt i verdens vrimmel, og at lyset fra dens åsyn skulle skinne strålende gjennom alle regioner.»²²

1. Fullfør følgende setninger:
 - a. Vi bør være håpefulle, for Guds _____ aldri å strømme over mennesket.
 - b. Vi bør ikke under noen omstendigheter være uten håp, men heller være _____ i vårt _____.
 - c. Vi bør ikke være _____ under noen _____, men heller være faste i vårt håp.
 - d. Guds _____ skyer er fulle av _____ vann.
 - e. Med _____ vann gir han _____ til alle _____ som har _____ til ham.
2. Avgjør om følgende utsagn er sanne:
 - ___ Tillit til Gud er en sikker kilde til håp.
 - ___ Den virkelige kilden til håp er tillit til ens egne evner.
 - ___ Håp kommer fra tillit til Guds altomfavnende nåde.
 - ___ Tro på sannheten i gudsmanifestasjonens lære er en ubegrenset kilde til håp.
 - ___ Den største kilden til håp er materielle eiendeler og forbindelse med mennesker med stor innflytelse.
 - ___ Bare naive mennesker har håp. En realistisk person har grunn til å tvile på alt.
 - ___ Håp finnes kun i dårers hjerter.
 - ___ Vi forblir alltid håpefulle når vi er tilfredse med Guds vilje under alle forhold.
 - ___ Vi forblir alltid håpefulle når vi tror fullt og fast på at Guds gaver uopphørlig vil regne ned over oss.
 - ___ Vi vil aldri miste håpet dersom vi har tro på at Bahá'u'lláhs verdensorden til sist vil bli opprettet.
3. Håpefullhet innebærer at når vi ønsker å utvikle åndelige egenskaper,
 - ___ er vi sikre på at vi kommer til å lykkes med det, uansett hvor mye vi anstrenger oss.
 - ___ må vi hele tiden minne oss selv om at det ikke er sikkert at vi lykkes med det.
 - ___ trenger vi ikke å anstrenge oss.
 - ___ trenger vi bare å ha tillit til vår egen kapasitet til å gjøre det, for dette vil være hovedfaktoren for å lykkes.

___ er vi sikre på at hvis vi anstrenger oss oppriktig, vil vi lykkes ved Guds gavmildhet og nåde.

4. Hvilke av følgende setninger blir uttalt av en håpefull person?

___ Jeg er ikke noe tress, og det er ingen vits å prøve å forandre meg.

___ Selv om jeg vet at jeg har begrensninger, prøver jeg alltid å gjøre mitt beste.

___ I de vanskeligste stundene i livet mitt, ber jeg om guddommelig hjelp og har tillit til at jeg vil bli hjulpet i tråd med Guds vilje.

___ Menneskets lavere natur overkommer alltid den høyere natur, og jeg kommer aldri til å oppleve den dagen da folk oppfører seg edelt.

___ Det er overbevisningen om ethvert menneskes edelhet som gjør oss i stand til å forbli engasjert i tjeneste.

___ Enkelte av barna i klassen min oppfører seg dårlig, men jeg vet at de vil gjøre fremskritt hvis jeg tålmodig hjelper dem.

___ De negative sosiale kreftene som påvirker juniorungdom, er så sterke at det ikke er noen vits å prøve å hjelpe dem til å motstå innflytelsen de har.

___ Til tross for kreftene som oppmuntrer til passivitet hos juniorungdom, vil mange av dem med passende og vedvarende oppfostring lære å motstå påvirkningene og vie seg til tjeneste for lokalsamfunnet.

___ Hindringene vi står overfor på tjenestestien, kan ofte bli vendt til trinn for fremgang.

___ Lokalsamfunnet vårt gjennomgår en krise for tiden, men jeg er sikker på at vi vil klare å overkomme enhver vanskelighet og fortsette å gå fremover ved å benytte oss av kreftene som er iboende i troen.

___ Det er så mye splittelse i samfunnet at lokalsamfunn aldri vil klare å oppnå enhet.

___ Selv om det til tider virker som en formidabel oppgave, kan vi benytte oss av åndelige prinsipper for å skape større enhet.

5. Lær denne bønnen utenat:

«Han er den medlidende, den overmåte gavmilde! O Gud, min Gud! Du ser meg, du kjenner meg; du er min havn og min tilflukt. Ingen har jeg søkt, ei heller vil jeg søke noen foruten deg; ingen vei har jeg vandret, ei heller vil jeg vandre noen annen enn din kjærlighets vei. I fortvilelsens mørke natt vendes mitt øye i forventning og håp mot din grenseløse velviljes morgen, og ved demringstimen blir min kraftløse sjel forfrisket og styrket ved tanken på din skjønnhet og fullkommenhet. Den som din barmhjertighets nåde hjelper, skal, om han så kun er en dråpe, bli til det uendelige osean, og det minste atom som din utstrømmende miskunn bistår, skal skinne som den strålende stjerne.

Ta under din beskyttelse, o du renhetens ånd, du som er den overmåte gavmilde forsørger, denne din henførte, oppflammede tjener. Hjelp ham i denne tilværelsens verden til å forbli standhaftig og urokkelig i din kjærlighet, og forunn denne vingestekkede fugl å finne tilflukt og ly i ditt guddommelige rede som hviler i det himmelske tre.»²³

DEL 8

En nær følgesvenn til håp er lengselsfulle ønsker. Et hjerte som ikke lengter etter å motta Guds gaver, er uten liv. En sjel som ikke har et brennende ønske om å nå Guds nærvær, kan ikke annet enn å vandre i egensindighetens ørken. Ønske er en av hjertets egenskaper. Men objektet for ønsket må være himmelske egenskaper, åndelig glede, aksept ved den guddommelige terskel og ydmyk tjeneste for hans Sak. For hvis selvets og lidenskapens befalinger retter ønsket mot verden og dens tomhet, vil selve drivkraften for sjelens fremgang ta slutt. 'Abdu'l-Bahá sier:

«Det strømmer fra den guddommelige gavmildhets kilde, men vi må være tørste etter det levende vann. Hvis det ikke finnes noen tørst, vil det velgjørende vann ikke gi lindring. Hvis sjelen ikke hungrer, vil det himmelske taffels deilige retter ikke gi næring. Hvis forståelsens øyne ikke blir åpnet, vil man ikke se solens lys. Før neseborene renses, vil duften fra den guddommelige rosenhage ikke innåndes. Hvis hjertet ikke er fylt av lengsel, vil Herrens gunstbevisninger ikke bli åpenbare ... Om et osean av helsebringende vann bruser, og vi ikke er tørste, hvilken fordel høster vi? Om kjerten er tent, og vi ingen øyne har, hvilken glede har vi av det? Om melodiose hymner skulle stige opp til himmelen, og vi er berøvet hørsel, hvilken glede kan vi finne?»²⁴

I et brev skrevet på vegne av Shoghi Effendi, leser vi:

«Hold opp med å være deg dine svakheter bevisst, og derfor, ha en fullkommen tillit til Gud, la hjertet ditt brenne med ønsket om å tjene hans livskall og fremme hans befaling; og dere vil se hvordan veltalenhet og kraften til å forandre menneskehjertene vil komme som en selvfølge.»²⁵

1. Fullfør følgende setninger:

- a. Det _____ fra den guddommelige gavmildhets kilde, men vi må være _____ etter det levende vann.
- b. _____ kilde strømmer frem, men vi må være tørste etter _____.
- c. Det himmelske taffels deilige retter kan ikke gi næring hvis sjelen ikke _____.
- d. Det himmelske taffels _____ kan ikke gi næring hvis sjelen ikke hungrer.
- e. Herrens gunstbevisninger vil bli åpenbart når hjertet er fylt av _____.

- f. Herrens _____ vil bli _____
når hjertet er fylt av lengsel.
- g. Vi må holde opp med å være våre _____ bevisst.
- h. Hjertet vårt må _____ med _____ om å tjene
hans livskall og fremme hans befaling.
- i. Hjertet må brenne med ønsket om å _____
_____ og _____.
- j. Veltalenhet og kraften til å forandre menneskehjertene vil komme som en
selvfølge når vi har _____
og lar _____.

2. På bakgrunn av det første sitatet ovenfor, skriv fem setninger som begynner med "Med mindre».

- a. Med mindre _____

- b. Med mindre _____

- c. Med mindre _____

- d. Med mindre _____

- e. Med mindre _____

3. Avgjør om følgende utsagn er sanne:

- ___ Alle former for ønsker er prisverdige.
- ___ Ønsket om himmelsk fullkommenhet er prisverdig.
- ___ Hvis vi ikke ønsker himmelsk fullkommenhet, vil vi ikke oppnå det.
- ___ Vi ville være mye lykkeligere hvis vi ikke hadde noen ønsker.
- ___ Ønsket om å bringe sann glede til ethvert hjerte er prisverdig.
- ___ Hjertene våre er fylt av glede når vi ønsker bare det som Gud ønsker for oss.
- ___ Egoistiske ønsker er alltid i konflikt med det Gud ønsker for oss..
- ___ Når vi handler med hjerter fylt av lengselsfulle ønsker om å undervise om Saken, mottar vi guddommelige bekreftelser.

- ___ Lengselsfulle ønsker er en forutsetning for å motta Guds gunstbevisninger.
- ___ Ønsket om å forbedre ens materielle situasjon er akseptabelt så lenge det ikke overskygger ønsket om å behage Gud.
- ___ Vi må alltid være årvåkne så ikke verdslige ønsker styrer livene våre.
- ___ Når vi renser hjertene våre fra egoistiske ønsker, kommer vi nærmere Gud.
- ___ Det høyeste ønske er å oppnå Guds nærvær.

4. Hvilke av følgende ønsker er uakseptable? Hvorfor?

- ___ å oppnå fremragenheter i jobben
- ___ å se at det blir fred på jorden
- ___ å undervise i Saken
- ___ å ha en lykkelig familie
- ___ å vokse i tro og visshet
- ___ å forbli fast i Pakten
- ___ å tjene Saken og menneskeheten på uselviske måter
- ___ å bli kjent for tjeneste for Saken og menneskeheten
- ___ å utvikle åndelige egenskaper
- ___ å arbeide for andres lykke
- ___ å bli valgt til det lokale rådet
- ___ å være vitne til Sakens fremgang
- ___ å oppnå høy status i lokalsamfunnet
- ___ å utøve makt over andre
- ___ å være vitne til andres fremgang
- ___ å fremme personlige interesser
- ___ å fremme troens beste interesser på en uselvisk måte

5. Diskuter følgende to utsagn med de andre deltakerne i gruppen:

- a. Å meditere over livet etter døden hjelper oss til å opparbeide tørst etter åndelighet.
- b. Det høyeste ønske er ønsket om fullstendig å brenne vekk selvets slør og oppnå Guds nærvær.

DEL 9

Kunnskap, tro og visshet, håp og lengselsfulle ønsker er uunnværlige for dem som går på tjenestestien. Men de er ikke tilstrekkelige. Vi må ha viljestyrke til å handle og til enhver tid anstrenge oss dersom vi skal kunne gjøre betydelige fremskritt på denne stien og oppfylle vår doble hensikt å vokse åndelig og intellektuelt og å bidra til samfunnets fremgang. Bahá'u'lláh sier:

«For den enkelte er det fastsatt et forutbestemt mål, slik det er forordnet i Guds mektige og bevoktede tavler. Alle de slumrende muligheter dere har, kan imidlertid kun realiseres som et resultat av deres egen vilje. Deres egne handlinger vitner om denne sannhet.»²⁶

‘Abdu’l-Bahá sier:

«Unn ikke legemet noen hvile, men arbeid av all makt, rop ut av hele deres hjerte og bønnfall Gud om å skjenke dere sin hjelp og nåde. Måtte dere således gjøre denne verden til Abhá-paradiset og denne jordklode til parade-marken for riket i det høye. Om dere bare anstrenger dere, er det sikkert og visst at denne lysglans vil skinne, disse nådeskyer vil nedsende sitt regn, disse livgivende vinder vil begynne å blåse, og denne liflige moskus vil spre sin duft viden om.»²⁷

1. Fullfør følgende setninger:

- a. Alle de _____ vi har, kan _____ realiseres som et resultat av vår egen vilje.
- b. Alle de slumrende muligheter vi har, kan kun _____ som et resultat av _____.
- c. Vi bør ikke _____ legemet noen _____, men bør _____ av all vår _____ og _____ av hele vårt _____ og _____ Gud om å skjenke oss sin _____ og _____. Således kan vi gjøre denne verden til _____ og denne jordklode til _____ for _____ i _____.
- d. Om vi bare anstrenger oss, er det sikkert og visst at _____.
- e. Om vi bare anstrenger oss, er det sikkert og visst at _____.
- f. Om vi bare anstrenger oss, er det sikkert og visst at _____.
- g. Om vi bare anstrenger oss, er det sikkert og visst at _____.

2. Hvilke av de følgende kan avledes av det første sitatet?

___ Siden mulighetene våre er forutbestemt av Gud, vil de utvikles uansett hvilke valg vi gjør i livet.

___ Siden mulighetene våre er forutbestemt av Gud, vil de bli utviklet enten vi anstrenger oss eller ikke.

___ Gud har gitt hver av oss visse muligheter, men de vil kun utvikles gjennom utøvelsen av vår egen vilje.

___ Gjennom viljens kraft vil hver av oss være i stand til å overkomme alle menneskelige begrensninger og oppnå en tilstand av absolutt fullkommenhet.

___ Uansett hvor mye vi måtte utvikle oss åndelig, kan ingen av oss noen sinne fullt ut tilkjennegi de mulighetene som Gud har forutbestemt for oss. Vi må derfor hele tiden anstrenge oss for å utvikle dem videre.

3. Besvar hvert av de følgende spørsmålene og forklar hvorfor du svarer som du gjør:

a. Betyr det faktum at Gud allerede kjenner til våre muligheter til å tilegne oss guddommelige fullkommenheter at oppnåelsene av dem ikke er i vår makt, men i hans?

b. Har vi fri vilje til enten å utvikle våre åndelige muligheter eller å ikke utvikle dem?

c. Medfører det faktum at vi har fri vilje at vi er ansvarlige overfor Gud for valgene vi foretar i livene våre?

d. Anta at en student ikke studerer til eksamen og ikke består. Kan han si at det var skjebnen som gjorde at han ikke besto?

e. Anta at en student har vært veldig målrettet og bestemt i studiene sine og får utmerkede karakterer. Kan det at han lykkes tilskrives «hell»?

- f. Hvis du møter motstand når du prøver å oppnå ett av flere likeverdige mål, betyr det at det ikke var ment å skje og at du bør gi opp? Hvis du fortsetter å anstrenge deg uten å lykkes, betyr det at du bør gi opp da? Hvordan vet du når du skal slutte å prøve å oppnå et spesielt mål og heller fokusere på andre?

- g. Betyr det faktum at vi må anstrenge oss for å utvikle våre åndelige evner at vi kan gjøre det uten å bønnfalle om Guds hjelp?

- h. Er den anstrengelsen en gjør på tjenestestien – både for å utvikle ens egne evner og bidra til forvandling av samfunnet – like viktig som det som oppnås underveis?

4. På bakgrunn av utdraget nedenfor, diskuter forholdet mellom menneskets vilje og innsats og kraften i guddommelig hjelp:

« ... menneskets stillstand eller bevegelse [er] i seg selv avhengig av Guds hjelp. Om denne bistanden ikke skulle nå det, kan det hverken gjøre godt eller ondt. Men når den uendelig gavmilde Herres bistand skjenger mennesket eksistens, er det i stand til både godt og ondt. Og skulle denne bistanden bli avskåret, ville det bli absolutt maktesløst. Det er derfor Guds bistand og støtte er nevnt i de hellige skrifter. Dette forholdet kan lignede med et skip som går med vind- eller dampkraft. Skulle denne kraften bli avskåret, ville skipet bli fullstendig ute av stand til å bevege seg. Ikke desto mindre vil kraften i dampen bevege skipet i den retning som roret vendes. Hvis roret er vendt mot øst, beveger skipet seg østover, og hvis det er rettet mot vest, beveger skipet seg vestover. Denne bevegelsen kommer ikke fra skipet selv, men fra vinden eller dampen.

På samme måte blir alt mennesket foretar seg, opprettholdt av den guddommelige bistands kraft, men valget mellom godt og ondt tilhører mennesket alene.»²⁸

DEL 10

Idet vi går på tjenestestien må det være klinkende klart for oss at himmelske fullkommenheter ikke oppnås uten offer. Offerets mysterium ligger i at vi gir avkall på alt som har med selvet å gjøre, for å nå frem til det som tilhører de høyere himmelske riker. 'Abdu'l-Bahá forklarer offerets mysterium for oss ved å bruke eksemplet om jernet som kastes i ilden. Jernet er grått, kaldt og hardt. Det må gi avkall på disse egenskapene for å tilegne seg ildens egenskaper – for å bli rødt, varmt og flytende. Offer innebærer å oppgi ting vi er knyttet til, og derfor medfører det smerte. Men for hjertet som vet, er smerten søt, for den bringer sann glede. 'Abdu'l-Bahá forteller oss:

«... Se på meg, følg meg, vær som jeg er. Skjenk ikke dere selv eller deres liv en tanke. Om dere spiser eller sover, om dere er tilfredse, om dere er friske eller syke, om dere er sammen med venner eller fiender, om dere mottar ros eller ris – alle disse ting må dere overhodet ikke bry dere om. Se på meg og vær som jeg er. Dere må dø overfor dere selv og overfor verden, så skal dere bli født på ny og komme inn i himmelens rike. Se på en kjerte, hvordan den gir sitt lys. Den drypper bort sitt liv, dråpe for dråpe, for å la sin flamme lyse.»²⁹

Ved en annen anledning forklarer han:

«... nærhet til Gud krever at man ofrer selvet, løsriver seg og overgir alt til ham. Nærhet er likhet.»³⁰

Og hvis vi skal kunne se fruktene av våre høyeste forhåpninger, må vi være villige til å anstrenge oss og gjøre de nødvendige ofrene. 'Abdu'l-Bahá sier:

«Dette er tiden for glede, dagen for fryd og opprømthet, for, lovet være Gud, alle dører er vidåpne gjennom Abhá-skjønnhetens rike gaver. Men store bestrebelser og selvoppofrelse trengs, og konsentrerte tanker kreves for at håpets tre skal frembringe sin frukt og resultater bli oppnådd.»³¹

1. Fullfør følgende setninger:

Hvis vi ønsker å følge 'Abdu'l-Bahá, må vi ikke skjenke _____ eller vårt _____ en _____. Om vi _____ eller _____, om vi er _____, om vi er _____ eller _____, om vi er sammen med _____ eller _____, om vi mottar _____ eller _____ – alle disse ting må vi overhodet ikke bry oss om. Vi må _____ overfor _____ og overfor _____, så skal vi bli _____ og _____ himmelens rike.

2. Besvar følgende spørsmål:

a. Hva skjer med et voksllys når det er tent? _____

- b. Er det mulig for et voksllys å gi lys uten å brenne ned? _____
- c. Hvilken verdi har et lys som aldri blir tent? _____
- d. Kan et frø oppnå sitt potensial og samtidig beholde frøets form? _____
- e. Hva ofrer frøet for å bli et tre? _____
- f. Hva er noen av de tingene vi må gi avkall på for å utvikle vårt gudgitte potensial? _____

- g. Kan vi komme nær Gud uten offer? _____
- h. Kan vi utvikle åndelige egenskaper uten offer? _____
- i. Hvilken verdi har livet vårt dersom vi ikke streber etter å utvikle åndelige egenskaper? _____

- j. Hvorfor er selvpoppofrelse og konsentrerte tanker nødvendig for at innsatsen vår skal frembringe de fruktene som vi håper på? _____

3. Hensikten med offer er:

- ___ å oppnå evig liv
- ___ å komme nærmere Gud
- ___ å bli kvitt vår materielle rikdom
- ___ å bli kvitt våre egoistiske ønsker
- ___ å teste oss selv
- ___ å utvikle åndelige egenskaper
- ___ å lide
- ___ å følge 'Abdu'l-Bahás eksempel
- ___ å bringe ledelsens lys til menneskehjertene

4. Offerets stade er sannelig høyt. Vi bør sikre oss at vi ikke bagatelliserer det ved stadig å fremstille enhver liten ting vi gjør, som et stort offer. La oss tenke på setninger der det kanskje ikke er passende å bruke ordet "ofre", som for eksempel: "Jeg ofret yndlingsprogrammet mitt på TV for å gå på nittendagsfesten." Er bruken av ordet "ofre" rettferdiggjort her? Det er riktig at det er gitt avkall på noe, men er det ikke slik at vi utvanner begrepet

ved å henvise til slike ting som “offer”? La oss ta et annet eksempel: “Jeg ofret helgen for å delta i en intensiv kampanje for å undervise i Saken i nabolaget mitt.» Hva innebærer egentlig denne setningen? Innebærer den at vi gjenkjenner den sanne gleden som kommer fra å undervise i Saken? Hva er det vi har gitt avkall på? Kan det sammenlignes med den gaven det er å motta Guds nåde og miskunn? Skriv flere setninger der ordet “ofre” brukes uten grunn.

- a. _____

- b. _____

- c. _____

- d. _____

- e. _____

- f. _____

- g. _____

5. Diskuter følgende utsagn i gruppen:

Fra begynnelsen av troen vår og helt til den senere tid har tusener av sjeler gjort det høyeste offer og ofret sine liv for Guds Sak. De fleste av oss blir ikke kalt til å være martyrer, men vi må være besjelet av den samme oppofrelsens ånd når vi går på tjenestestien. Offer er adelsmerket på et liv i tjeneste.

6. Diskuter forholdet mellom offer, smerte og glede.

7. Lær følgende sitater utenat:

«Den er i sannhet et menneske som i dag vier seg til å tjene hele menneskeheten. Det store vesen sier: Velsignet og lykkelig er den som reiser seg for å fremme de beste interessene for jordens folk og slekter.»³²

«Derfor oppfordrer jeg hver enkelt av dere ... til å vie alle deres tanker, ord og gjerninger til å bringe kunnskapen om Guds kjærlighet inn i hvert eneste hjerte.»³³

DEL 11

I løpet av dette kurset har vi utforsket den åndelige dynamikken i det å gå på en tjenestesti. Vi har undersøkt tilstanden til det hjerte som gjenspeiler Guds egenskaper. Vi har meditert på gudskjærligheten og gudsfrykten og den absolutte nødvendigheten av å følge hans bud. Vi har reflektert over den absolutte nødvendigheten av tro, håp og lengselsfulle ønsker for å gjøre fremgang på denne stien. Vi har sett hvordan det å strebe etter ens egen intellektuelle og åndelige utvikling og det å bidra til forbedring av samfunnet krever vilje, besluttomhet, anstrengelse og oppofrelse. Det vi må huske på, er at uansett vanskeligheter og krisestunder, går vi på stien i en tilstand av glede. Glede er en sjelig egenskap og ikke en følelse som kommer fra ytre påvirkning. Naturligvis er det tider da vi føler tristhet og tider da vi kjenner glede. Men hjertets grunnleggende tilstand er glede – gleden ved å kjenne Gud, gleden ved å gjenkjenne hans manifestasjon, gleden ved å være nedsenket i hans nådes hav, gleden ved å tjene ved hans hellige terskel.

‘Abdu’l-Bahá var essensen av glede. Hele livet bør du lese ‘Abdu’l-Bahás ord regelmessig, lære dem utenat og tenke over hva de betyr, mens du husker det eksempelet som livet hans var. Så intenst bør du studere ordene og utsagnene hans at de blir en integrert del av din egen tankegang. Til enhver tid, enten du er glad eller trist, om du har det vanskelig eller lett, om du arbeider eller hviler, bør du kunne huske ordene hans, tenke på ham og fylles med glede. I lys av dette, ønsker du kanskje å reflektere over følgende sitater fra ‘Abdu’l-Bahás skrifter og lære utenat så mange som du klarer:

“... i denne sak – det vil si tjeneste for menneskeheten – må dere gi selve livet, og fryde dere mens dere overgir dere selv.»³⁴

«Om du bare kunne vite hvilket høyt stade som er bestemt for de sjeler som er løsrevet fra verden, som drages sterkt til troen, og som underviser, under Bahá’u’lláhs skjermende skygge! Hvor du ville fryde deg, hvor du i jubel og henrykkelse ville bre dine vinger og sveve mot himmelen fordi du følger slik en vei og er underveis til slikt et rike.»³⁵

«Hold fast ved kanten av Guds kledning, og la all deres innsats sikte mot å fremme hans Pakt idet hans kjærlighets ild brenner stadig klarere i dere, så dere kan få hjertebank av glede over de tjenerstadets luftninger som veller frem fra ‘Abdu’l-Bahás bryst.»³⁶

«La oss legge til side alle tanker om selvet. La oss lukke øynene for alt på jord, la oss hverken gjøre våre egne lidelser kjent eller beklage vår urett. La oss heller glemme oss selv, og la oss, mens vi drikker den himmelske nådes vin, rope ut vår glede og fortape oss i den allherliges Skjønnhet.»³⁷

«Til alle tider taler jeg om dere og kommer dere i hu. Jeg ber til Herren, og i tårer bønnfaller jeg ham om å la alle disse velsignelser regne ned over dere, fryde hjertet, gjøre sjelen lykksalig og skjenke dere glede i overmål og himmelsk henrykkelse.»³⁸

«Min eneste glede i denne hurtig svinnende verden var å vandre på Guds stenete sti og utholde harde prøvelser og alle materielle sorger. For ellers ville dette jordiske liv vise seg å være goldt og forgjeves, og døden ville være bedre. Tilværelsens tre ville ikke bære noen frukt; denne tilværelsens tilsådde åker ville ikke gi noen grøde. Det er således mitt håp at en eller annen omstendighet atter en gang vil få min smertes kalk til å flomme over, og at den fagre Elskede, denne sjelenes banemann, igjen vil blende dem som ser på. Da vil dette hjerte være lykksalig og denne sjel velsignet.»³⁹

«Da steg Sannhetens sol opp, og Rikets glans ble utgytt over øst og vest. De som hadde øyne å se med, frydet seg over den gode nyheten og ropte: «Å, vi er velsignet, velsignet er vi!», og de så alle tings indre virkelighet og avdekket Rikets mysterier. Befrikket for sine innbilninger og tvil skuet de Sannhetens lys, og så opprømt ble de ved å tømme Guds kjærlighets kalk at de helt glemte verden og seg selv. Dansende av glede hastet de til stedet for sin martyrdom, og der, hvor mennesker dør av kjærlighet, kastet de hode og hjerte hen.»⁴⁰

HENVISNINGER

1. Fra en tale holdt 14. april 1912, utgitt i *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), avsn. 4, s. 19.
2. *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1983, opplag fra 2017), XXXIV, avsn. 1, s. 86.
3. ibid., LXXV, avsn. 1, s. 162.
4. Fra et brev datert 30. oktober 1924 skrevet av Shoghi Effendi til Lokalt Åndelig Råd for Tíhrán, utgitt i *Chaste and Holy Life: Extracts from the Bahá'í Writings*, utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus (Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2021), nr. 7, s. 11–12.
5. Bahá'u'lláh, *De skjulte ord* (Oslo: Gyldendal Norsk Forlag, 2. opplag 1988 utgitt i samarbeid med Bahá'í Forlag), arabisk nr. 5.
6. *Et utvalg av 'Abdu'l-Bahás skrifter* (Sandvika: Bahá'í Forlag, 2022), nr. 174.2–3, s. 205–206.
7. *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, CXXVI, avsn. 4, s. 307–308.
8. *Light of the World: Selected Tablets of 'Abdu'l-Bahá* (Haifa: Bahá'í Verdenssenter, 2021), nr. 6.7, s. 20; også i *The Importance of Obligatory Prayer and Fasting: Extracts from the Bahá'í Writings*, utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus (Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2021), nr. 23, s. 15.
9. Bahá'u'lláh, i *Kitáb-i-Aqdas: Den helligste bok* (Oslo: Bahá'í Forlag 2008), avsn. 1, s. 19; også i *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, CLV, avsn. 1, s. 375.
10. Bahá'u'lláh, i *Kitáb-i-Aqdas*, avsn. 3, s. 24; også i *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, CLV, avsn. 3, s. 376.
11. Bahá'u'lláh, sitert i innledningen skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til *Kitáb-i-Aqdas*, s. 5.
12. *Bahá'u'llás Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2017), nr. 5.10, s. 50.
13. Bahá'u'lláh, i *The Importance of Obligatory Prayer and Fasting*, nr. 14, s. 11.
14. *Bahá'u'llás Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, nr. 17.109, s. 268.
15. *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, CXXXIII, avsn. 1, s. 327.
16. Bahá'u'lláh, i *Kitáb-i-Aqdas*, avsn. 4, s. 24; også i *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, CLV, avsn. 4, s. 376–377.
17. Fra en tavle av 'Abdu'l-Bahá. (autorisert oversettelse til engelsk)
18. *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, LII, avsn. 1, s. 118.
19. *Minnedager – Et utvalg av Bahá'u'lláhs skrifter for bahá'í-troens helligdager* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2017), nr. 29.9, s. 139–140.
20. *Et utvalg av 'Abdu'l-Bahás skrifter*, nr. 178.1, s. 208.
21. Fra en tale holdt 21. november 1911, utgitt i *'Abdu'l-Bahás visdom* (Sandvika: Bahá'í Forlag 1969, 2. opplag revidert 2022), nr. 34.8, s. 131.

22. *Light of the World*, nr. 4.3, s. 9.
23. ‘Abdu’l-Bahá, i *Bahá’í bønnebok* (Oslo: Bahá’í Forlag 2011), s. 136.
24. Fra en tale holdt av ‘Abdu’l-Bahá 16. juni 1912, utgitt i *The Promulgation of Universal Peace*, avsn. 1, s. 273.
25. Fra et brev datert 31. mars 1932 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en enkeltperson, i *The Power of Divine Assistance: Extracts from the Bahá’í Writings*, utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus (Ingleside: Bahá’í Publications Australia, 2020), nr. 66, s. 36.
26. *Gleanings from the Writings of Bahá’u’lláh*, LXXVII, avsn. 1, s. 169.
27. *Et utvalg av ‘Abdu’l-Bahás skrifter*, nr. 200.9, s. 248–249.
28. ‘Abdu’l-Bahá, i *Noen besvarte spørsmål* (Oslo: Bahá’í Forlag, 2019), nr. 70.6–7, s. 282–283.
29. ‘Abdu’l-Bahá, i *Bahá’í Scriptures: Selections from the Utterances of Bahá’u’lláh and ‘Abdu’l-Bahá* (New York: Bahá’í Publishing Committee, 1928), nr. 969, s. 503.
30. Fra en tale holdt av ‘Abdu’l-Bahá 26. mai 1912, utgitt i *The Promulgation of Universal Peace*, avsn. 2, s. 205.
31. Fra en tavle av ‘Abdu’l-Bahá. (autorisert oversettelse til engelsk)
32. *Bahá’u’llás Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, nr. 11.12, s. 171; også i *Gleanings from the Writings of Bahá’u’lláh*, CXVII, avsn. 1, s. 282.
33. Fra en tale holdt av ‘Abdu’l-Bahá 9. november 1911, utgitt i *‘Abdu’l-Bahás visdom*, nr. 27.11, s. 99.
34. *Et utvalg av ‘Abdu’l-Bahás skrifter*, nr. 35.9, s. 75.
35. *ibid.*, nr. 64.2, s. 102.
36. *ibid.*, nr. 42.3, s. 88.
37. *ibid.*, nr. 195.5, s. 240.
38. *ibid.*, nr. 17.8, s. 39.
39. *ibid.*, nr. 190.10, s. 230.
40. *ibid.*, nr. 16.1, s. 35.

Å tjene som veileder for instituttkursene

Hensikt

Å forstå noen av begrepene og tilegne seg noen
av de åndelige egenskaper, holdninger og ferdigheter
som styrker dyktigheten som trengs for å hjelpe
en gruppe venner med å gå gjennom instituttkursene

DEL 1

Deltakere i opplæringsprosessen som Ruhi-instituttet har satt i gang for dem som er 15 år eller eldre, studerer en kursrekke som har til hensikt å forberede dem på å utføre tjenestehandlinger – handlinger som bidrar til et pulserende mønster i et samfunns liv. Blant disse er det én tjenestehandling som er absolutt nødvendig, for uten den vil det til sist vise seg umulig for dette mønsteret å bli opprettholdt og styrket. Faktisk avhenger utviklingen av selve opplæringsprosessen av denne – det vil si, at et økende antall individer utvikler kapasiteten til å tjene som veiledere for instituttkursene, og hjelper deltakere til å gå fremover langs en tjenestesti. Kursrekken blir ofte studert blant en gruppe venner som møtes regelmessig i et nabolag eller en landsby i form av en studiesirkel. Noen ganger dannes imidlertid grupper som en del av en kampanje arrangert for intensivt studium, eller på en leir som finner sted i en skoleferie. Uansett anledning er det ett medlem av gruppen som fungerer som veileder.

Å utvikle dyktigheten til en effektiv veileder krever noe innledende opplæring etterfulgt av deltakelse i regelmessige sammenkomster for refleksjon der innholdet i kursene undersøkes og erfaringer analyseres. Vi vet at åndelige egenskaper danner grunnlaget for alle våre evner og til syvende og sist bestemmer hvor effektive vi er. Det er derfor den første enheten i denne boken tok for seg beskaffenheten til den åndelige dynamikken som skapes ved å gå på en tjenestesti som staves ut av kursene. I denne andre enheten vil vi fokusere mer på noen av opplæringsbegrepene som vi må forstå, tilnærmingsmåtene og metodene som vi må tilegne oss og de åndelige egenskapene, holdningene, ferdighetene og evnene som vi må utvikle gjennom stadig erfaring, dersom vi skal vise at vi er i stand til å ta gruppe etter gruppe gjennom kursrekken.

DEL 2

La oss begynne diskusjonen vår med å undersøke begrepet motivasjon. Uten motivasjon vil kursdeltakerne lære lite, og antallet vil avta. Et spørsmål du vil stille deg ofte er hvordan en kan nå inn til motivasjonens kjerne og opprettholde et høyt nivå av entusiasme. Du vil stå overfor denne utfordringen hver gang du inviterer vennene dine og andre i samfunnet til å bli med å studere kursene, og når du senere møter dem som en gruppe.

Som et innledende steg i utforskningen vår av dette spørsmålet, kan vi dele de faktorene som motiverer folk inn i to kategorier; forbigående og varige. I den første kategorien finner vi slike faktorer som får folk til å bli øyeblikkelig ivrige og ansporet til handling, vanligvis for en kortere tidsperiode. Den andre kategorien består av de faktorene som opparbeider motivasjon som har dype røtter i en persons hjerte og sjel. Fra den tredje enheten i Bok 2 vil du huske den rike samtalen mellom Alejandra og Beatrice som gjorde at Beatrice begynte på instituttprosessen. Tenk deg at Alejandra i stedet ganske enkelt hadde gitt følgende invitasjon til venninnen:

«Jeg vil gjerne invitere deg til å bli med i en studiesirkel vi nylig har opprettet i samfunnet vårt. Det er allerede tolv personer i gruppen vår, og jeg er sikker på at du vil like hver og en av dem. Vi har mye moro sammen. Vi studerer to

ganger i uka i et par timer, men vi holder også på med andre aktiviteter. Denne lørdagen, for eksempel, skal vi ha en piknik som du er hjertelig velkommen til, og noen av oss har tenkt å spille volleyball etterpå.»

I hvilken kategori vil du plassere den type motivasjon en prøver å skape ved hjelp av denne appellen? Det er naturligvis ikke noe galt ved invitasjonen som er formulert ovenfor. De fritidsaktivitetene som nevnes, passer godt for en studiesirkel, spesielt en som består av unge mennesker. At slike aktiviteter ville overtale en person til å delta i en studiesirkel, er også ganske sannsynlig. Det som blir foreslått her, er imidlertid at denne type motivasjon vanligvis er forbigående. Den fungerer en stund, men til slutt opphører den å være effektiv. Når du avhenger bare av entusiasme som skapes på denne måten, setter du deg selv i en veldig vanskelig situasjon. Du må hele tiden finne på “noe morsomt å gjøre” inntil du til slutt blir utslitt. At læring bør være morsomt innebærer ikke at opplæring er det samme som underholdning.

For å oppfylle hensikten med kursene, som er den åndelige og intellektuelle styrking av deltakerne, trenger du å finne motivasjonskilder som er mer varige. Du er allerede godt kjent med mange av disse kildene og vil lett huske dem hvis du reflekterer over dine egne grunner for å delta i instituttprosessen. Hva var det som ansporet deg til å studere de ulike kursene, og hva er det nå som skaper ønsket i deg om å utvikle dyktigheten som du vil trenge for å fungere som veileder for disse samme kursene?

DEL 3

Du har hørt at det er blitt sagt at entusiasme er smittsomt. Den glød og livskraft som du nærmer deg denne tjenestehandlingen med, vil derfor bidra til å motivere vennene dine i studiet av kursene. Denne entusiasmen må ikke bli forstått bare som begeistring, kun som et øyeblikks overflatisk følelse. Den er det naturlige uttrykk for indre glede, en glede som er en egenskap ved sjelen og ikke resultatet av forbigående omstendigheter. I enhetene som du allerede har fullført og som du snart kommer til å studere sammen med personer som er interessert, henvises det ofte til denne gleden, for eksempel i den første enheten av Bok 2, som har gleden ved å undervise som tema. Del 11 i den foregående enheten er også opptatt av glede. Les den delen igjen. Hvordan passer kommentarene som er gjort der, i forhold til ønsket ditt om å tjene som veileder? Diskuter i gruppen du studerer denne enheten sammen med, hvordan det vil kunne være en kilde til varig glede for deg å reflektere over ‘Abdu’l-Bahás liv, å lese og lære utenat hans ord og å huske på hans uuttømmelige kjærlighet.

Det er klart at gleden som springer ut fra din iver etter å tjene som veileder, og som derfor skaper entusiasme hos deltakerne i en studiesirkel, er en egenskap i et rent hjerte. Som sagt, har hjertets renhet vært gjenstand for diskusjonen vår ved gjentatte anledninger, inkludert den første enheten i denne boken. I den andre enheten i Bok 6 drøftet vi tre urenheter som påvirker undervisningsbestrebelsene våre: et ønske om anerkjennelse, en følelse av overlegenhet og ærgjerrighet. La oss tenke over hvordan disse kan minske effektiviteten til en veileder:

1. Tror du deltakere kan fornemme renheten i hensikten til en veileder?

2. Hvordan kunne deltakernes motivasjon bli påvirket hvis de fornemmet at veilederen følte seg overlegen i forhold til dem?

3. Hvordan ville det påvirke motivasjonen deres hvis de fikk inntrykk av at veilederen deres utførte tjenestehandlingen fordi vedkommende håpet på å oppnå en viss status i samfunnet?

For å reflektere videre over spørsmålet om renhet, se på listen nedenfor. Den gir noen mulige grunner som en person kan ha for å tjene som veileder. Noen få er helt uakseptable, og andre er inkludert her bare for å skape kontrast. Marker først med en U de som uten tvil er uakseptable. Se så på dem som er igjen og diskuter med de andre medlemmene av gruppen hva de krever løsrivelse fra idet dere har i tankene slike ting som personlig ærgjerrighet, ønske om suksess og anerkjennelse, verdens forfengelighet og selvets påvirkning/tilskyndelser.

En person kan tjene som veileder fordi han eller hun

- ___ gleder seg over andres fremskritt.
- ___ ønsker å vokse åndelig og bidra til samfunnsbyggende aktiviteter i landsbyen sin eller nabolaget sitt.
- ___ håper å bli regional koordinator til slutt og motta et lite stipend.
- ___ ønsker å imponere hjelperådsmedlemmet.
- ___ vil at andre skal etterligne dem.
- ___ ønsker å bli likt av andre mennesker.
- ___ ønsker å bli respektert av andre mennesker.
- ___ liker å gjøre noe og å oppnå resultater.
- ___ ønsker å bli sett på som en leder i lokalsamfunnet.
- ___ er forelsket i den høyt-elskede.
- ___ er henvørt av Guds kallen.
- ___ ønsker å bidra til de globale planene som Det Universelle Rettferdighetens Hus har gitt bahá'í-verdenen.

- ___ har innåndet duften av uselvisk tjeneste for Saken.
- ___ ønsker å tiltrekke Guds velsignelser til samfunnet sitt.
- ___ ikke har noe annet ønske enn å behage Gud.

DEL 4

Etter hvert som du bestreber deg på å hjelpe andre med å studere kursene til Ruhi-instituttet, vil du gradvis bli mer overbevist om at det å forstå i seg selv er den største av alle motivasjonsfaktorer. Det finnes en lengsel i ethvert menneskehjerte etter mening; det finnes et naturlig sterkt ønske om kunnskap om de ytre og indre virkelighetene i skaperverket. Opplæring må være rettet mot denne lengselen. Når den er det, lykkes den i å hente sin kraft fra motivasjonens røtter. Vi foreslår at du mediterer over følgende ord av ‘Abdu’l-Bahá fra en tavle der han priser anstrengelsene til en fremtredende bahá’í for å lære opp dem som reiser seg for å undervise i Saken, gjennom det han henviser til som “undervisningsmøter”.

“O Guds forsamling! Enhver skapt ting er av den urgamle herskermakt blitt tildelt sin egen fullkommenhet, sin særlige gode egenskap og spesielle fortrefelighet, slik at den på sitt nivå kan bli et symbol som betegner opphøyetheten hos menneskehetens sanne oppfostrer, og slik at den lik et klart speil kan berette om nåden og glansen fra Sannhetens sol.

Og blant alle skapninger har han utvalgt mennesket til å bli skjenket sin mest underfulle foræring og har gitt det å oppnå gavene fra skaren i det høye. Denne aller kosteligste av gaver består i å oppnå hans usvikelige ledelse, så menneskehetens indre virkelighet kan bli som en nisje som rommer denne lampen. Og når den utstrømmende glansen fra dette lys treffer hjertets klare glass, får hjertets renhet strålene til å skinne enda sterkere enn før og til å stråle i herlighet på menneskenes sinn og sjel.

Å skulle oppnå denne største ledelse avhenger av kunnskap og visdom og av å kjenne mysteriene i de hellige ord. Derfor må Guds elskede, om de er unge eller gamle, menn eller kvinner, enhver etter sin evne, bestrebe seg på å tilegne seg de ulike kunnskapsgrener og på å øke sin forståelse av mysteriene i de hellige bøker og sin dyktighet til å fremsette de guddommelige beviser og tegn.

Den fremragende Sadru’s-Sudúr, som i sannhet har nådd et svært opphøyet stade i salighetens tilfluktssteder, innførte undervisningsmøtet. Han var den første velsignede sjel til å legge grunnvollen for denne betydningsfulle institusjonen. Gud være lovet, i løpet av sin livstid opplærte han personer som i dag er sterke og veltalende talsmenn for Herren Gud, disipler som i sannhet er rene og åndelige etterkommere etter ham som var så nær den hellige terskel. Etter hans bortgang har bestemte velsignede personer tatt steg for å føre hans undervisningsarbeid videre, og da denne fangen fikk vite det, frydet hans hjerte seg.”¹

Disse ordene av 'Abdu'l-Bahá gir verdifull innsikt i den ønskede dynamikken i en studiesirkel. I henhold til utdraget ovenfor er den største gaven Gud kan gi oss den gaven det er å oppnå hans ledelse. For å oppnå denne «største ledelse», trenger vi kunnskap og visdom, og vi må bli informert om de mysteriene som ligger nedlagt i de hellige ord. Derfor er det bare naturlig at det å motta den gaven som hans ufeilbarlige ledelse representerer, og å utforske de hellige ords mysterier i seg selv utgjør en hovedkilde for motivasjon. Din utfordring er å sikre at deltakerne i studiesirkelen faktisk er opptatt av slik en spennende utforskning og mottar denne vidunderlige gaven.

For at du skal kunne verdsette dette punktet enda mer, gå nå til den første boken i kurssekvensen og finn minst tre deler som gav deg en betydelig bedre forståelse av et åndelig emne. Nevn noe av den innsikten du fikk fra studiet av hver del.

1.

2.

3.

I den samme tavlen som ble presentert for deg ovenfor, åpenbarer 'Abdu'l-Bahá en bønn som har en spesiell skjønnhet. Du ønsker kanskje å lære den utenat og å ha den i tankene hver gang du reiser deg for å tjene som veileder.

“O Gud, o du som har kastet din glans over menneskenes lysende virkelighet og latt din kunnskaps og ledelses skinnende lys falle på dem, du som har utvalgt dem blant alle skapte ting til denne himmelske nåde, du som har bevirket at de omslutter alle ting, at de forstår deres innerste essens, åpenbarer deres mysterier og bringer dem ut av mørket inn i den synlige verden! ‘Han viser sannelig særlig nåde mot hvem han enn vil.’

O Herre, hjelp du dine elskede til å tilegne seg kunnskaper, vitenskaper og kunstarter og til å avdekke de hemmeligheter som er forvart i alle skapte tings innerste virkelighet. Gi dem å høre de skjulte sannheter som er skrevet og nedlagt i hjertet av alt som er til. Gjør dem til ledelsens faner blant

alle skapninger og til tankens gjennomtrengende stråler som sprer sitt lys i dette det 'første liv'. Gjør dem til veiledere hen til deg, veivisere hen til din sti, løpere som tilskynder menneskene videre til riket.

Du er sannelig den mektige, beskytteren, den sterke, forsvareren, den veldige, den mest gavmilde.”²

DEL 5

Når du studerer kursene med en liten gruppe, vil du ha behov for å vurdere hvorvidt deltakerne har tilegnet seg en rimelig grad av forståelse av materialet. I denne sammenheng bør du være oppmerksom på at forståelse generelt ikke er noe som en oppnår og er ferdig med. Det er sant at det finnes mange idéer som blir forstått en gang for alle, men en dyp forståelse av de fleste emner utvikler seg over lang tid. Spørsmålet du jevnlig vil måtte stille deg er derfor ikke hvorvidt deltakerne “har forstått”, men om de “har hatt fremgang i sin forståelse» av et gitt emne. Les og reflekter over de følgende utdragene fra den innledende delen av Bok 1, «Noen tanker og ideer for veilederen», som fokuserer på begrepet «forståelse». Idet du gjør dette, gå til de aktuelle delene i den første enheten av boken som er nevnt.

Å vandre på tjenestestien som instituttkursene åpner for, fordrer en stadig dypere forståelse av Bahá'u'lláhs lære slik materialet klart har til hensikt å tilrettelegge for ...

Da er det ikke overraskende at denne første boken begynner med spørsmålet om forståelse, som er så sentralt i alle bøkene i sekvensen. Å lese fra de hellige skrifter er ikke det samme som å lese de mange tusen sider som et menneske ser i løpet av livet, og enheten “Å forstå bahá'í-skriftene” søker å fostre vanen med å lese utdrag fra hellig tekst daglig og meditere over meningen. Dette er en vane som vil være til stor hjelp for deltakerne når de begir seg ut på tjenestens sti. For å kunne lede dem i dette studiet, må veilederen tenke grundig gjennom temaet om forståelse.

Bahá'í-skriftene inneholder dype åndelige sannheter, og selv når vi streber etter å utdype vår egen forståelse av deres uendelige betydning, vet vi at vi aldri kan nå et absolutt slutt punkt. Vi får generelt en grunnleggende forståelse av den umiddelbare betydningen av et utdrag når vi leser det første gang, og enhetens Del 1 tar utgangspunkt i dette. Så, etter å ha lest sitatet “Verdens forbedring kan gjennomføres ved rene og gode gjerninger, og rosverdig og sømmelig atferd”, blir deltakerne simpelthen spurt: “Hvordan kan verdens forbedring gjennomføres?” Ved første øyekast virker denne typen spørsmål og øvelser altfor enkle. Men årevis av erfaring synes å rettferdiggjøre instituttets beslutning om å starte på denne måten. Vi trenger alle å bli minnet om at i vår iver etter å finne lagene av sannhet i et sitat, må ikke sinnet overse dets umiddelbare mening. Å være oppmerksom på dette første nivå

av forståelse er også grunnleggende for rådslagningen i gruppen. Det styrker tankens enhet, som er lett å oppnå når personlige meninger tillates å bli opplyst av guddommelig visdom.

Det er viktig å merke seg her at for å kunne forstå den umiddelbare betydningen av de fleste sitatene, er det ikke noen fordel med lange diskusjoner om enkeltord som er tatt ut av sammenhengen. Når så er sagt, kan det tidvis være nødvendig at gruppen slår opp betydningen av et ord i en ordbok. Det kan imidlertid være mer fruktbart at deltakerne lærer seg å trekke ut betydningen av ord fra hele setninger og utdrag.

For at forståelsen skal økes utover den umiddelbare meningen, kan det være nyttig å bruke eksempler på hvordan ideer konkret kan gi seg uttrykk. Alt som trengs for dette, er enkle øvelser. I Del 2, for eksempel, blir deltakerne bedt om å avgjøre, i lys av et utdrag de nettopp har lest, om visse karaktertrekk er rosverdige. Det samme skjer i Del 4, der de oppmuntres til å nevne fem dyder og avgjøre om det er mulig å tilegne seg noen av dem i fravær av sannferdighet – som i skriftene er beskrevet som “grunnlaget for alle menneskelige dyder”.

For å oppnå sin hensikt, krever enheten også utvidet forståelse ved at deltakerne utfordres til å tenke over noen konsekvenser av utdragene som presenteres. I Del 2 blir de bedt om å avgjøre sannheten i utsagnet “Det er så få gode mennesker i verden at handlingene deres ikke kan ha noen virkning”. Her er ikke hensikten kun å få frem et synspunkt. Veilederen må stoppe opp og be deltakerne begrunne svaret. Konklusjonen i gruppen bør være at dette utsagnet nødvendigvis må være usant siden det motsier det første sitatet i foregående del. Et annet eksempel på denne typen øvelse er spørsmålet om bahá’íer kan bekjenne sine synder til andre. Det henviser til troens forbud mot å bekjenne synder for å få syndsforlatelse som, selv om det ikke er eksplisitt nevnt i de studerte utdragene, kan finnes i sitatet “Ransak deg selv hver dag før du kalles til regnskap.”

Besvar nå spørsmålene nedenfor i lys av refleksjonene dine over begrepet forståelse.

1. Hvordan bidrar det å fokusere på den umiddelbare meningen i utdrag fra skriftene til å bygge enhetlig tenkning i en gruppe?

2. Hvorfor er det nødvendig å gå bortenfor den umiddelbare meningen i et utdrag og tenke på hvordan det finner konkret uttrykk i livet vårt?

3. Det å få dypere innsikt i de videre konsekvensene av utdrag fra skriftene – hvordan hjelper dette oss med å tilpasse tankene og handlingene våre til troens lære?

DEL 6

Din evne til å fostre forståelse vil kreve at du stadig utvikler slike egenskaper som følsomhet, løsrivelse og gavmildhet og nyttiggjør deg kraften i åndelig oppfattelsesevne. Du vil måtte lytte nøye til hver enkelt. Enkelte ganger vil ikke en person ha tilstrekkelig med ord for å forklare tankene sine selv om vedkommende faktisk forstår godt det temaet som blir diskutert. Du bør ikke bare fokusere på ord, men søke den tilsiktede meningen. For å gjøre det, må du ha tillit til vennene dine og være overbevist om at hver enkelt har betydningsfulle ting å si.

For å reflektere over evnen til å fostre forståelse, les hver av setningene nedenfor og merk av dem som du er enig i.

- ___ Når jeg studerer et utdrag fra skriftene sammen med andre, er det min plikt som veileder å forsikre meg om at de forstår utdraget på samme måte som jeg gjør.
- ___ Når jeg studerer et utdrag fra skriftene med andre, må jeg respektere deres forståelse, men fremdeles holde fast ved mine egne idéer, siden de er de korrekte. Jeg er jo tross alt veilederen og har en klarere forståelse enn andre.
- ___ Når jeg studerer et utdrag fra skriftene med andre, lærer jeg mange ting fra diskusjonene våre, uansett hvor mye jeg allerede forstår.
- ___ Når jeg studerer et utdrag fra skriftene med andre, bør jeg presentere ideene mine med ydmykhet og oppriktighet.
- ___ Når jeg tjener som veileder, må jeg, selv om jeg aldri bør anta at min egen forståelse av materialet er fullstendig, forsikre meg om at deltagerne ikke kommer frem til konklusjoner som er i strid med den uttrykkelige betydningen av et utdrag fra skriftene.
- ___ Jeg bør aldri uttrykke mine egne synspunkter og overbevisninger mens jeg tjener som veileder.

- ___ Hensikten med diskusjonen i studiesirkelen vår er at jeg skal undervise den korrekte betydningen av materialet.
- ___ Hensikten med diskusjonen i studiesirkelen vår er at alle skal få uttrykke det som de tenker på, for det å kunne uttrykke seg er den høyeste verdien vi har.
- ___ Hensikten med diskusjonen i studiesirkelen vår er at medlemmene skal hjelpe hverandre til å nå en dypere forståelse av det som blir studert.
- ___ Å være løsrevet fra mine egne meninger betyr at jeg bør la diskusjonen blant deltakerne fortsette, selv om jeg skjønner at den ikke fører til noe.
- ___ Hvis de er virkelig løsrevet fra sine egne meninger, vil medlemmene i en studiesirkel godta som sant alt som blir sagt av alle.
- ___ Å være løsrevet fra personlige synspunkter bidrar til åpen, høflig og oppriktig diskusjon under studiet av materialet.
- ___ Når jeg tjener som veileder, bør jeg be oppriktig til Gud om at han åpner dørene til sann forståelse.

DEL 7

Nært forbundet med tørsten etter kunnskap og forståelse er en mektig åndelig kraft: tiltrekningen til skjønnhet. Tenk over det følgende utdraget fra Bahá'u'lláhs skrifter:

«Hør meg, dere dødelige fugler! I den uforanderlige herlighets rosenhave er en blomst kommet i flor, og sammenlignet med den er enhver annen blomst kun en torn, og overfor glansen av dens herlighet må selve essensen av skjønnhet blekne og visne. Reis dere derfor, og bestreb dere med hjertets hele begeistring, sjelens udelte iver, viljens fulle glød og hele deres vesens samlede anstrengelser på å nå frem til hans nærværs paradis. Streb etter å innånde angen av den uforgjengelige blomst, etter å fornemme hellighetens lifflige dufter og etter å få en del av denne himmelske herlighets vellukt. Den som følger dette råd, vil sønderbryte sine lenker, vil smake den henrykte kjærlighets hengivelse, vil oppnå sitt hjertes attrå og overgi sin sjel i sin elskedes hender. Idet han bryter ut av buret, vil han lik åndens fugl vinge sin vei til sitt hellige og evige rede. ...

Den evige kjertes flamme skinner i sin nakne herlighet. Se hvordan den har fortært ethvert jordisk slør. O dere møll-lignende elskere av hans lys! Tross enhver fare, og innvi sjelen til dets fortærende flamme. O dere som tørster etter ham! Avkle dere enhver jordisk hengivenhet, og skynd dere å omfavne deres elskede. Skynd dere å nå ham, med en iver som ingen annen kan fremvise. Den blomst som hittil har vært skjult for menneskers blikk, er avdekket for deres øyne. I sin herlighets åpne glans står han foran dere. Hans røst kaller alle de hellige og lutrede vesener til å komme og forenes med ham. Lykkelig er den som vender seg derhen, og vel er det med den som har nådd frem til og beskuet lyset fra så underfullt et åsyn.»³

Du må føle deg overbevist i hjertet om at de som du studerer kurset sammen med, er inngitt en naturlig tiltrekning til skjønnhet. Hvis de i løpet av studiet av instituttkursene blir hjulpet til å se Guds åpenbarings opphøyethet og å verdsette skjønnheten i det åpenbarte ord, vil den gleden de føler på hvert møte være en svært sterk kilde til motivasjon for dem. Idet du reflekterer over dette punktet, vil du finne det nyttig å se gjennom Bok 1 og velge tre eller fire deler som gir deg glimt av den Elskedes skjønnhet. For hver del si noen ord om hva det var som tiltrakk deg så sterkt:

1.

2.

3.

4.

DEL 8

Den dype meningen og skjønnheten i det åpenbarte ord som finnes i de mange utdragene sitert i materialet, vil være den sterkeste tiltrekningskilden for deltakerne. Men den atmosfæren som deltakerne i en studiesirkel skaper med hjelp av veilederen, vil også være viktig. Tiltrekning til skjønnhet er en kraft som skapes i en gruppe mennesker som samarbeider i en kjærlig atmosfære. Derfor vil du hele tiden måtte være oppmerksom på stemningen i studiesirkelen og sikre at den fortsetter å bidra til at deltakerne føler seg åndelig oppløftet.

En viktig faktor vil være de fysiske omgivelsene hvor gruppen møtes. Uheldigvis er fysisk skjønnhet i dagens verden ofte assosiert med rikdom. Men det som trengs, er ikke en overdådig setting. Det finnes skjønnhet i naturen, i orden og i ryddighet. Du vil ønske å forsikre deg om at omgivelsene der enhver gruppe studerer, tilfredsstiller individets lengsel etter skjønnhet og fullkommenhet, enten gruppen sitter i skyggen av et tre, eller er samlet i en kostbart innredet stue, en enkel hytte eller et instituttlokale.

Din egen atferd er en annen faktor som vil bidra til atmosfæren. Atferd kan være vakker og kan derfor ha tiltrekningskraft. Det er skjønnhet i vennlighet, i mildhet og i respekt for andre. For å tenke videre over dette punktet, tenk over ulike situasjoner da skjønnhetssansen din har blitt krenket. Uheldigvis hender dette alt for ofte på arbeidsplassen, på fritidssteder, i møter med venner, i familiesammenkomster og til og med i utdanningsinstitusjoner. Eksempler på slik oppførsel inkluderer:

- folk som roper til hverandre
- folk som bruker krenkende språk
- noen som gjør en annen person flau foran andre
- folk som ser på og behandler andre som om de var sex-objekter
- folk som handler under innflytelse av alkohol

Det er vanskelig å forestille seg at den ekle oppførselen som ble nevnt ovenfor, noensinne ville bli fremvist av en av deltakerne i en studiesirkel. Men en veileder vil måtte være på vakt overfor mer subtile former for oppførsel som kanskje kan undergrave atmosfæren av kjærlig vennlighet. Her er for eksempel noen vanskelige situasjoner. For hver av dem blir du presentert en upassende respons som du blir bedt om å korrigere.

- a. En av deltakerne sitter sammensunket og skribler i materialet sitt. En upassende reaksjon ville være: “Du følger ikke med og påvirker resten av gruppen!” I stedet ville du si:

- b. En av deltakerne snakker så lavt at det er umulig for de andre å høre. En upassende reaksjon ville være: “Kan du ikke snakke høyere?” Du ville si:

- c. En av deltakerne gir et åpenbart galt svar på et spørsmål. En upassende reaksjon ville være: “Er det noen som har det rette svaret?” Du ville si:

- d. To av deltakerne hvisker til hverandre og kniser. En upassende reaksjon ville være: “Vil dere dele vitsen med resten av oss?” Du ville si:

- e. En av deltakerne stiller et spørsmål som ikke har noe å gjøre med det gruppen studerer. En upassende reaksjon ville være: “Dette har ingenting å gjøre med det vi snakker om.” Du ville si:

- f. To av deltakerne begynner å diskutere en av øvelsene, og hver av dem insisterer på at hans eller hennes egen oppfatning er korrekt. En upassende reaksjon ville være: “Stopp det der. Dere tar feil begge to.” Du ville si:

- g. En av deltakerne gir et svar som ikke er i overensstemmelse med sitatet som blir studert. En upassende reaksjon ville være: «Forstår du ikke sitatet som du nettopp leste?» Du ville si:

- h. En av deltakerne sporer av fra temaet. En upassende respons ville være: “Vær så snill å hold deg til temaet.” Du ville si:

Det blir foreslått at du lærer utenat følgende sitat som er et utdrag fra en mye lenger del av *Da Gud var her*, der Shoghi Effendi skisserer hovedtrekkene i Kitáb-i-Aqdas. Idet du gjør dette, reflekter over hvordan det å følge formaningene som blir skissert i dette sitatet, er helt nødvendig for å skape en passende atmosfære i en studiesirkel.

«... Bahá'u'lláh [tilskynder] sine følgesvenner å omgås tilhengerne av alle religioner i vennskapelighet og fordragelighet og uten forskjellsbehandling. Han oppfordrer dem til å være på vakt mot fanatisme, oppvigleri, hovmod, kjekling og strid. Han pålegger dem plettfri renslighet, streng sannferdighet, ubesmittet kyskhhet, pålitelighet, gjestfrihet, troskap, høflighet, overbærenhet, rettferdighet og rimelighet. Han råder dem til å være “som fingrene på én hånd, som lemmene på ett legeme”. Han oppfordrer dem til å reise seg og tjene hans Sak og forsikrer dem om sin usvikelige hjelp.»⁴

egen læring. Dette kan til og med skje når undervisningsmetoden strengt tatt ikke er en deltagende metode. Et eksempel vil hjelpe deg til å klargjøre dette punktet.

Tenk deg at du deltar på en forelesning som tilbys av en professor på en konferanse om et tema som interesserer deg. Professoren holder en heller lang tale, men forklarer ideene grundig og på en klar og logisk måte. På grunn av at det er så mange tilhørere, kan foreleseren bare ta noen få spørsmål, og det er ikke mulig å ha en diskusjon som involverer alle. Det er helt klart at metoden som benyttes her, ikke akkurat er deltakerbasert. Likevel er du helt engasjert i å lære under hele forelesningen, fordi du er ivrig etter å utvide forståelsen din av temaet utover det du allerede vet. Du lytter, du tenker over hver idé som blir presentert av foreleseren, du organiserer en rekke spørsmål i tankene, og senere sjekker du flere pålitelige kilder for å finne svar.

Tenk deg nå at tusenvis av elever over hele verden sitter i klasserom og kjeder seg og gjesper mens de hører på lærere som foreleser for dem. Det er ikke slik på alle skoler, men det finnes nok av slike klasserom til at du må ha sett ett eller to. Hva er forskjellen mellom de to situasjonene der den samme undervisningsmetoden brukes i begge tilfeller?

Forskjellen ligger selvsagt i graden av deltakelse. I det første tilfellet var du aktivt engasjert. Professoren holder en forelesning, men du stiller deg i spissen for din egen læring. Du har tatt ansvar for å undersøke ideene som ble presentert, og på denne måten deltar du fullt ut i opplæringsaktiviteten. Det motsatte skjer i den andre situasjonen. Elevene er passive. Selv om læreren er aktiv, mislykkes vedkommende i å få frem deltakelse fra elevene.

Denne korte sammenligningen av to opplæringssituasjoner avklarer det vi mener med utsagnet at Ruhi-instituttets tilnærming er deltakerbasert. Dette innebærer at du når du tjener som veileder for kursene vil bistå deltakerne i å ta eierskap av opplæringen sin. I løpet av de timene dere studerer sammen, bør tankene deres være fullt og helt engasjert i å utforske innholdet som presenteres, og hver deltaker bør kjenne på en sterk ansvarsfølelse for sin egen læring.

Til forskjell fra eksempelet med din egen deltakelse på en konferanse, er det høyst usannsynlig at det nivået av deltakelse som kreves, kan oppnås i en studiesirkel dersom du simpelthen foreleser for medlemmene. Bøkene til Ruhi-instituttet vil gi deg redskapene som vil gjøre det mulig for deg å holde deg til dets deltakerbaserte tilnærming.

Før vi fortsetter diskusjonen vår om dette temaet, ber vi deg om å tenke deg visse bilder og tenke på dem i sammenheng med en studiesirkel. Selv om ingen av bildene nedenfor gir et fullstendig bilde av undervisnings-læringsdynamikken som kreves her, vil de gi deg verdifull innsikt. Noen få av disse bildene er fullstendig upassende. Kryss av for dem og forklar hvorfor du gjør det. Forklar så for de gjenværende på hvilken måte hvert av dem er nyttig.

- a. en brann som du nører: _____

- b. tomme glass som du fyller opp: _____

- c. sparekontoer i en bank hvor du setter inn penger: _____

- d. lys som du tenner: _____

- e. vennskap som du nærer: _____

- f. et team som du bygger noe sammen med: _____

- g. grunnmuren til et stort byggverk som dere legger sammen: _____

- h. gruver fulle av edelstener som du polerer: _____

- i. en fotballkamp som du er dommer for: _____

- j. en konkurranse som du bedømmer: _____

- k. planter som du vanner: _____

DEL 11

Det vi har sagt om deltakelse innebærer at alle som er engasjert i opplæringsprosessen som kursene til Ruhi-instituttet fremmer, må ta en aktiv rolle i sin egen læring. Vi har også antydnet at kursbøkene vil gi deg redskaper som vil gjøre det mulig for deg som veileder å følge dets deltakende tilnæringsmåte. Vi bør derfor vende oppmerksomheten mot studiet av bøkene og prøve å få innsikt i hvordan veilederen kan fostre den type undervisnings-læringsdynamikk som en ser for seg.

For det første må det være klart for deg at forholdet mellom veilederen og de andre deltakerne ikke er som et lærer–elevforhold. Men det betyr ikke at han eller hun kan være en løsrevet og passiv tilrettelegger for diskusjoner. Vedkommendes tanker bør hele tiden være rettet mot hvordan han eller hun kan hjelpe hver av deltakerne til å oppnå en mer fullstendig forståelse av det som blir studert.

Når veilederen gir seg i kast med studiet av en ny enhet med en gruppe, vil vedkommende begynne med å forklare hensikten og ofte fremheve de viktigste begrepene som den dekker. Deltakerne vil så lese og diskutere hver del og utføre de tilknyttede øvelsene, enten individuelt eller som gruppe. Øvelsene utgjør faktisk et viktig redskap for å nære forståelsen og hjelpe deltakerne til å engasjere seg aktivt i læringsprosessen. Mens visse øvelser kan utføres med lite hjelp fra veilederen, vil det være tilfeller der vedkommende vil måtte gi kommentarer for å hjelpe deltakerne med å fordype forståelsen av en idé. Følgende utdrag fra «Noen tanker og ideer for veilederen» i Bok 1 kaster lys over hvordan en bør tilnærme seg øvelsene.

Øvelsene i denne enheten prøver på ingen måte å favne hele rekken av betydninger som er innbefattet i de aktuelle sitatene. Et spørsmål som den enkelte veileder må tenke over, er i hvilken grad hver øvelse skal diskuteres. Her er det viktig å være oppmerksom på at å forlenge rådslagningen ved å introdusere mange relaterte, men perifere, begreper har en tendens til å svekke effekten av materialet. Hver gruppe må skape en rimelig fremdrift, og deltakerne bør få en klar følelse av stadig fremgang i forhold til sine egne muligheter. Veilederen må imidlertid være oppmerksom, slik at delene ikke gjennomgås raskt og overfladisk uten grundig refleksjon over øvelsene. Grupper som har fungert på denne måten, med kun å fylle inn svar, har aldri oppnådd varige resultater.

Hvilke to tendenser bør en veileder unngå når han eller hun tar en gruppe gjennom en enhet for å sikre at hensikten med materialet er oppnådd?

Det som kan være nyttig for deg nå, er å velge noen få deler fra de tre enhetene i Bok 1 og gå gjennom øvelsene. Bestem hvilke som sannsynligvis vil føre til diskusjon som kan kreve en del veiledning fra deg som veileder. Skriv dem ned her:

DEL 12

For å klargjøre noen av temaene som diskuteres, la oss se på en tenkt samtale mellom veilederen som hjelper deg med å studere Bok 7 og en av deltakerne i en pause.

- *Deltaker: Jeg begynner å forstå begrepet deltakelse på en ny måte. Til å begynne med trodde jeg at det å studere instituttkursene ganske enkelt handlet om at medlemmene av en studiesirkel ville lese utdrag fra skriftene, svare på noen spørsmål og deretter ta hver sin tur i gruppen og uttrykke meningene sine.*
- *Veileder: Jeg har også hørt en slik overforenklet beskrivelse tidligere. Uheldigvis gir det inntrykk av at deltakelse følger en slags oppskrift.*
- *Deltaker: Men kort tid etter å ha begynt på instituttprosessen innser en at det finnes mye mer i tilnærmingmåten enn en først trodde.*
- *Veileder: Det som er sant, er naturligvis at materialet vi studerer i stor grad bygger på bahá'í-tekster og legger stor vekt på det å lese og forstå utdrag fra skriftene. Det er også sant at spørsmålene og øvelsene forutsetter at deltakerne diskuterer relevante ideer seg imellom.*
- *Deltaker: Men noen sier at det ikke bør oppmuntres til diskusjon, at for å være tro mot materialet bør vi bare få alle til å besvare spørsmålene og så gå videre til de neste. Jeg forstår nå at hensikten med øvelsene ikke kan oppnås hvis de skal behandles som arbeidsnotater. Selv om svaret på mange av dem tilsynelatende er opplagte, er de ment å få frem et visst nivå av ettertanke og refleksjon fra hver deltaker.*
- *Veileder: Du har helt rett. Det er derfor en veileder må være spesielt oppmerksom. Vedkommende bør ha en oppfatning av hva det er ment at en skal oppnå ved å gjennomgå hver av delene i en gitt enhet, og på passende tidspunkt åpne opp for en diskusjon blant deltakerne og hjelpe dem med å reflektere videre over anvendelsen og følgene av begreper og ideer som presenteres. Noen av ideene krever kanskje en kort rådslagning, og andre en som er litt lenger.*
- *Deltaker: En gang i blant når jeg har studert et kurs, har jeg lagt merke til at visse øvelser ble behandlet ganske rigid. Det var for eksempel en situasjon der en skulle gi et korrekt «ja» eller «nei»-svar i en øvelse som ber oss om å velge fra en liste over utsagn hvilke som er sanne.*
- *Veileder: Når svaret på en slik øvelse ikke er så likefrem, er det gjort slik med hensikt for at deltakerne gjennom diskusjon og refleksjon skal få innsikt i sammensatte temaer i lys av skriftene. Igjen må en veileder oppmuntre til utforskning.*
- *Deltaker: Jeg vil tro at som ny veileder vil jeg kanskje til å begynne med være*

litt redd for å gjøre dette av frykt for at diskusjonen kan gå i alle retninger, og at jeg kanskje ikke klarer å lede den på en god måte eller svare på spørsmål som deltakerne måtte ha.

- Veileder: Det er helt naturlig å føle det på den måten, men jeg kan forsikre deg om at med erfaring vil du lære å hjelpe deltakerne til å engasjere seg i disiplinerte rådslagninger. De vil oppdage at det å bare uttrykke tilfeldige tanker ikke øker forståelse. Du vil lære å holde diskusjonen fokusert uten å være for rigid. Det er helt greit at folk sier det de ønsker, selv om bidragene deres noen ganger ikke er så relevante for rådslagningen. Hvis du imidlertid ser at gruppen forviller seg helt bort fra temaet for lenge, vil du måtte hjelpe vennene med å komme tilbake til å studere materialet. Dette vil faktisk ikke være så vanskelig siden forholdet ditt til gruppen vil være basert på høflighet og vennlighet.*
- Deltaker: Men det blir ikke lett hele tiden. I studiesirklene som jeg har deltatt i, var det noen ganger enkeltpersoner som ikke klarte å slutte å snakke. Så var det noen få som aldri sa et ord.*
- Veileder: Spørsmålet er selvfølgelig ikke egentlig hvor langt eller kort en persons bidrag er i en diskusjon, men om ideene som kommer til uttrykk bidrar til gruppens kollektive forståelse. Du må ha dette punktet klart i tankene dine. Uansett er det viktigste å huske å aldri gjøre noen forlegen, den snakkesalige eller den stille. Du må passe på at du ikke blir frustrert over de som tar mye av tiden til gruppen. Ofte tror de at de er med på å bevege diskusjonen fremover, og de skjønner kanskje ikke når de går for langt. Andre ganger kan de selvfølgelig rett og slett være for knyttet til sine egne ideer. Uansett hva tilfellet er, hvis du har etablert et kjærlighets- og vennskapsbånd med medlemmene i gruppen, vil du finne måter å lede samtalen vider på og trekke andre inn i diskusjonen uten at de snakkesalige føler seg krenket.*
- Deltaker: Og hva med de tause?*
- Veileder: Dette er faktisk et høyst interessant tema. Du skjønner at noen ganger har vi en tendens til å legge altfor stor betydning i det å snakke. Hvis noen er stille, blir vi nervøse. Vi tror til og med at de som er stille og sjenerte ikke er særlig intelligente. Det verste du kan gjøre er å blottstille folk, be dem si noe når de rett og slett ikke har lyst til det. Å snakke er ikke nødvendigvis et tegn på deltakelse. Hvis du observerer gruppen, som tross alt ikke er så stor, kan du se hvem som er opptatt med å lære, hvem som lytter, tenker og gjennomfører øvelsene med flid. De sjenerte medlemmene av gruppen vil gradvis bygge opp tillit og delta i diskusjonene, men la dette skje naturlig.*

Med diskusjonen ovenfor i tankene, skriv ned noen av tankene dine om hva det betyr for en veileder å være fullt og helt engasjert i løpet av undervisnings- læringsprosessen.

DEL 13

Utfordringen med å holde diskusjonen fokusert samtidig som en går fremover i et jevnt tempo, er ikke enkel, og du vil styrke evnen din til å gjøre det etter hvert som du får praktisk erfaring. Nedenfor er noen situasjoner. De to foreslåttene responsene i hvert tilfelle er begge gyldige, men under ulike omstendigheter. Beskriv omstendighetene der hver respons vil være mest effektiv. Kan du tenke på en annen respons som kunne være passende avhengig av omstendighetene?

1. Du ber en av deltakerne om å dele noen tanker om et spørsmål, men vedkommende bruker lang tid på å svare.

- a. Du venter i stillhet til vedkommende endelig svarer.

- b. Du sender vennlig spørsmålet til en annen deltaker i det du spør om hans eller hennes tanker.

- c.

2. En av deltakerne er alltid først til å gi svaret på et spørsmål, slik at det blir vanskelig for de andre å snakke.

- a. Du stiller noen av spørsmålene til enkeltmedlemmer av gruppen ved å si navnet deres.

- b. På ett eller annet tidspunkt når du befinner deg utenfor gruppen og har en vennlig samtale med vedkommende, spør du om hvilken innsikt vedkommende har fått ved å lytte til bidragene som de andre har gitt til diskusjonen.

- c.

3. En av deltakerne har ikke bidratt til diskusjonen på lenge.
- a. Når du legger merke til at deltakeren har noe å si, stiller du vedkommende et direkte spørsmål.
- _____
- _____
- _____
- b. Du lar vedkommende være i fred og lar ham eller henne være taus så lenge vedkommende ønsker.
- _____
- _____
- _____
- c. _____
- _____
- _____
4. Ved gjennomføringen av en av øvelsene er det et par deltakere som introduserer en rekke perifere ideer, og diskusjonen beveger seg bort fra temaet.
- a. Du hjelper deltakerne med å vende tilbake til temaet som blir diskutert ved å minne dem om hensikten med øvelsen.
- _____
- _____
- _____
- b. Du henvender deg til en av deltakerne som ser ut til å ha et bedre grep om hensikten med øvelsen, og stiller vedkommende et direkte spørsmål for å bringe gruppen tilbake til temaet som diskuteres.
- _____
- _____
- _____
- c. _____
- _____
- _____
- _____

DEL 14

Diskusjonen i de foregående delene vil ha hjulpet deg til å se at det ikke er noen oppskrift som veilederen skal følge når vedkommende studerer Ruhi-instituttets bøker med en gruppe. Hver veileder må faktisk motstå fristelsen til å redusere studiet av kursene til en rekke enkle trinn som skal følges. Dette er ikke så lett når vi til enhver tid presenteres for tekniske oppskrifter som lover en løsning på nesten

enhver form for utfordring som vi står overfor, inkludert de som har å gjøre med utdanning. Vi må spesielt være forsiktige så vi ikke i vår entusiasme etter å berike undervisnings–læringserfaringen uforvarende introduserer teknikker og prosedyrer i studiet som hemmer deltakernes anstrengelser for å ha et meningsfylt engasjement i materialet.

En grunnleggende enkelhet karakteriserer opplæringsprosessen som fostres av kusene til Ruhi-instituttet. Enhver sammenheng der dets materialer studeres, bør ledes av en ånd av fellesskap og glede. Til syvende og sist er det ikke ritualer, prosedyrer og teknikker som vil fostre læring, men motivasjon til å søke kunnskap og å tjene.

Dette betyr ikke at det ikke er noen teknikker som kan fremme læringsprosessen. Men «teknikk» kan ikke dominere prosessen. Heller ikke kan det få lov til å bagatellisere den alvorlige streben etter forståelse og undergrave verdigheten til det hellige ord som står så sentralt i opplæringsprosessen. Følgende tenkte samtale mellom en som tjener som veileder for Bok 7 og en gruppe deltakere som nettopp har studert disse delene, kan kanskje hjelpe deg til å identifisere mulige fallgruver og lære å unngå dem.

- *Deltaker 1: Det er så nyttig å vite at det ikke finnes noen ritualer eller bestemte skritt som må følges når en studerer kursene til Ruhi-instituttet. Det er ting jeg la merke til i måten studiet i blant utføres på som jeg antok var en del av «metoden» til instituttet, men nå forstår jeg at det ikke var tilfelle.*
- *Deltaker 2: Som hvordan utenat læring noen ganger foregår: Barneklasse-lærere hjelper barna til å lære utenat en bønn eller et sitat ved å bruke en enkel teknikk der de gjentar den første setningen eller det første utsagnet i et sitat helt til de kan det utenat og så føyer de til neste del, og på denne måten lærer de hele sitatet utenat. Det er en enkel, men effektiv teknikk, og selv som voksen bruker jeg den ofte til å lære lange utdrag fra skriftene utenat. Men så har jeg sett at det kan gå med mye energi til å prøve å finne teknikker som ville hjelpe deltakere til å lære sitater mens de har det «moro».*
- *Deltaker 3: Jeg har for eksempel sett at noen ganger skriver en veileder hele sitatet på en tavle og ber deltakerne om å lese det høyt. Så visker veilederen ut ett eller flere ord, og en annen deltaker leser det ved å huske ordet som mangler. Prosessen fortsetter helt til det bare er noen få ord igjen. Denne måten å lære utenat på kan ta unødig lang tid.*
- *Deltaker 4: Jeg husker at da jeg studerte Bok 1, ble vi alle bedt om å lage en tegning til hvert sitat. For å være ærlig skjønnte jeg ikke poenget med dette, og noen av oss likte ikke denne aktiviteten fordi den gjorde det vanskeligere å fokusere på og følge rekkefølgen av begreper. Vi hadde heller villet bevege oss gjennom materialet i et litt raskere tempo. Det var ikke før flere måneder etterpå at jeg skjønnte at dette ikke er en del av metoden for å studere kursene.*
- *Deltaker 2: Jeg kan skjønne at spørsmålet om «teknikk» ikke alltid er så enkelt, og som veiledere trenger vi å ha tillit til at deltakerne vil oppleve glede fra den alvorlige streben etter å oppnå forståelse. Fra alt vi har diskutert i disse delene virker det viktig at vi i vår iver etter å hjelpe deltakerne til å engasjere seg i læringsprosessen, ikke tyr til aktiviteter som kan bli som ritualer, og som til sist undergraver effektiviteten av kurset.*

- *Veileder: Dere har alle kommet frem til en viktig konklusjon. Selv om det er naturlig at veiledere kanskje inkluderer visse aktiviteter i studiet av kursene, så vil det, hvis vi introduserer dem som elementer i en «Ruhi-metode», tilføre en rigiditet i en prosess som ellers er enkel, gledesfylt og sensitiv overfor en rekke behov. Du kan sikkert innse at Ruhi-instituttet ikke kan fremsette en rekke «gjør dette» og «ikke gjør dette» siden det i seg selv ville føre til rigiditet. Mye er derfor overlatt til veilederens vurdering når det gjelder å avgjøre hva som bidrar til styrking av forståelse samtidig som det ikke lar teknikken overskygge innholdet i materialet som studeres, eller tåkelegge enkelheten i prosessen.*

DEL 15

Det må være klart for deg nå at foruten evnen til å lede diskusjon, må veiledere ha god kjennskap til materialet som studeres hvis de skal kunne hjelpe deltakerne i å utvide forståelsen av innholdet og ta eierskap for sin egen læring. Selvsagt har du selv fullført de første seks bøkene til Ruhi-instituttet med hjelp av en veileder og har en god del erfaring med å utføre tjenestehandlingene som de anbefaler – dette som en del av en voksende kjerne av individer i landsbyen din eller nabolaget ditt som arbeider for deres forbedring. Som en som ønsker å bli veileder, trenger du å gå videre og reflektere over noen sentrale begreper og underliggende prinsipper som har bidratt til å skape innholdet i kursene. Les først følgende utdrag fra innledningen til veiledere av Bok 1:

Fra begynnelsen av bør det være klart for hver deltaker at kursene i Ruhi-instituttet peker ut en tjenestesti for menneskeheten og som hver av oss går i vårt eget tempo mens vi hjelper og blir hjulpet av andre. Å vandre på denne stien innebærer å beskjeftige seg med en tofoldig moralsk hensikt: Å vie oppmerksomhet til vår egen åndelige og intellektuelle utvikling, og å bidra til forvandling av samfunnet. Fremgang på denne stien innebærer utvikling av en rekke egenskaper som fordrer forståelse og kunnskap, åndelige kvaliteter og prisverdige holdninger, så vel som en rekke evner og ferdigheter. Kunnskapskildene som instituttets bøker øser av, består på den ene siden av bahá'í-troens lære og på den andre siden av det verdensomspennende bahá'í-samfunnets stadig voksende erfaring med å fremme materiell og åndelig sivilisasjon. Det som inspirerer instituttet, er Bahá'u'lláhs visjon om individet vi kan bli og om sivilisasjonen vi kan bygge.

Tidligere i denne boken hadde du en mulighet til å undersøke den åndelige beskaffenheten til stien som du har gått på over litt tid nå. Hele veien har det å etterstrebe en tofoldig moralsk hensikt styrket skrittene dine og oppildnet forpliktelsen din til å tjene. Du har selv sett hvordan kapasitet til å tjene øker etter hvert som en gjør fremskritt på denne stien, og har hatt mange uvurderlige erkjennelser i forhold til individuell og kollektiv forvandling.

Det er viktig å notere seg her at Ruhi-instituttet til å begynne med hadde en rekke valgmuligheter når det gjaldt å utforme kurs som ville utvikle den nødvendige kapasiteten i individene. Det kunne for eksempel anvende den mer vanlige tilnærmingsmåten for bahá'í fordypningsprogrammer – nemlig å presentere kursdeltakeren med passende kunnskap om troen: dens prinsipper, dens åndelige og sosiale lære, dens historie, dens lover og dens administrasjon. Det vil da ha vært forventet at denne kunnskapen i seg selv ville motivere enkeltpersoner til å reise seg og tjene Saken. Det som ville måtte ha blitt tilføyd, er noe opplæring i spesifikke ferdigheter, stryket av stadig oppmuntring.

Etter å ha undersøkt flere slike alternativer, bestemte Instituttet at det ville ta en opplæringstilnærming der studium og handling er forenet. Det ble overbevist om at det er gjennom å integrere kunnskap og praksis at kapasitet til tjeneste for Saken og menneskeheten blir bygget. Spesifikt kunne ingen tilnærming som søker å utvikle kapasitet til å iverksette den type individuell og kollektiv forvandling som bahá'í-skriftene forutser, se bort fra den betydningen som handling har når det gjelder å fostre forståelse. Studium alene – det å søke kunnskap utenfor tjenestefeltet – ville ikke være tilstrekkelig.

Det ville selvsagt måtte legges stor vekt på studiet av utdrag fra skriftene. Men det måtte legges like stor vekt på anvendelsen av bahá'í-læren i ens eget liv og i livet til landsbyen eller nabolaget. Opplæringsprosessen ville måtte forbinde deltakerne ikke bare med Bahá'u'lláhs åpenbaring, men med bahá'í-erfaringen i anvendelsen av troens læresetninger og prinsipper. Enn videre ville det måtte sikre at deltakerne bidrar til den videre utviklingen av denne erfaringen og til dens utbredelse.

Til sist innførte Ruhi-instituttet en pedagogikk som ville være opptatt av at kunnskap og vaner, ferdigheter og evner, holdninger og åndelige egenskaper alle ble gradvis styrket av dem som ønsket å vie energien sin til fremgangen av lokalsamfunnene sine. Begrepet «dyktighet» som samlet disse kravene, begynte dermed å vokse frem. For å styrke dyktigheten til et økende antall mennesker til å tjene Saken og menneskeheten, bestemte Ruhi-instituttet å organisere kursene sine i en sekvens som defineres som en «tjenesteti». Instituttet følte at det på denne måten kunne hjelpe deltakerne til å lære om stien for individuell og kollektiv forvandling etter hvert som de gikk på den, ved å utføre spesifikke tjenestehandlinger.

Stien ville måtte bli lagt ut på en slik måte at deltakerne ville være i stand til å gå systematisk fremover langs den etter hvert som de utviklet kapasiteten for tjeneste. I tråd med dette ville tjenestehandlinger måtte bygge på hverandre idet de ble mer og mer sammensatt fra kurs til kurs. Og hvor enn enkeltpersoner var på tjenestestien, ville de også ledsage andre som befant seg tidligere på stien i deres anstrengelser, og hjelpe dem til å ha fremgang. Det ble klart at dette var iboende i prosessen med kapasitetsbygging. De med mer erfaring bistår dem med mindre erfaring etter hvert som de streber etter å gå på stien og til sist lære å støtte andre.

Det kan være nyttig for deg nå å stoppe opp her og diskutere med gruppen din de ideene som er listet opp nedenfor. Skriv så ned noen få tanker om hver. Over tid vil du bli i stand til å observere hvordan forståelsen din av disse ideene utvikler seg.

a. Vekten som kursene legger på kunnskap om Bahá'u'lláhs åpenbaring og dens anvendelse i individuelt og kollektivt liv: _____

b. Rollen som handling kombinert med studium har i å fostre forståelse: _____

c. Utviklingen av dyktighet langs en tjenestesti: _____

d. Prosessen med individuell og kollektiv forvandling som fostres på tjenestestien som kursene legger ut: _____

DEL 16

For å utforske videre hvordan opplæringstilnærmingen som er diskutert ovenfor og dens underliggende begreper har gitt form til Ruhi-instituttets materiale, vil vi se på tjenestestien som skisseres i de første seks kursene som du er godt kjent med. For å gjøre dette, vil vi ta for oss uttrykket «jeg går på en tjenestesti». Hva betyr egentlig «jeg» i denne setningen? Hva er beskaffenheten til denne stien, og hva innebærer det å gå på den?

Bok 1 tar opp det første av disse spørsmålene. Tre aspekter av ens sanne identitet blir utforsket: “Virkeligheten av min eksistens er min sjel som går gjennom denne verden for å tilegne seg de egenskapene den har bruk for i en evig og strålende reise mot Gud. Mine mest verdsatte øyeblikk er de jeg har brukt i samtale med Gud, for bønn er den daglige næringen som min sjel må motta hvis den skal kunne oppnå sin opphøyede hensikt. Min hovedbeskjeftigelse er studiet av Bahá'u'lláhs åpenbaring, å fordype min forståelse av hans lære og å lære å anvende den i mitt eget daglige liv og i samfunnets liv.” Å skape en bevissthet om at dette faktisk er de sentrale elementene i en bahá'í-identitet, er målet for *Refleksjoner over åndens liv*.

Du forstår selvsagt allerede at de tre ideene som nevnes ovenfor, faktisk blir omhandlet i motsatt rekkefølge i boken. Instituttet har sett at dette bygger en visjon

Den første enheten i Bok 1, “Å forstå bahá’í-skriftene” fokuserer på énsetnings-utsagn fra skriftene. Som antydte tidligere, blir vekten i Del 5 lagt på den umiddelbare betydningen av hver uttalelse og hvordan dette virker inn på ens eget liv, så vel som noen mer omfattende følger. Videre insisteres det på å holde diskusjonen på et visst nivå av «enkelhet». Enkelhet innebærer imidlertid ikke mangel på dybde. Heller ikke antyder det at sammensatte temaer blir redusert til noe få, enkle ideer. For å verdsette dette, prøv å beskrive følgende fire kategorier av opplæringsmaterialer og noen av virkningene de har på elever:

-
- This image shows a blank sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and extend across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Å tjene som veileder for instituttkursene - 61

Nedenfor er to sett med utsagn. Utsagnene i den første kolonnen beskriver tendenser som selv om de er uønskede, ikke er uvanlige. De i den andre er mål en ønsker å oppnå. Når vi går på en tjenestesti, beveger vi oss alle mot disse målene. Trekk en pil fra hver uttalelse i den venstre kolonnen til den i høyre kolonne som viser til denne type bevegelse.

Vårt syn på verden formes av rent flyktige oppfatninger.

Avgjørelser fattes i lys av troens skrifter.

Det er vanskelig for oss å skille mellom godt og ondt, rett og galt – alt virker relativt.

Individuelle behov og forhåpninger harmoniseres med det som fremmer det kollektive velvære.

Vår oppfattelse av frihet gjør at vi er på vakt mot alt som begrenser det vi sier og gjør.

Troens standard blir hele tiden brukt for å måle verdien av ord og handlinger.

Avgjørelsene våre er fullt ut basert på det vi føler i øyeblikket.

Et rammeverk inspirert av Bahá'u'lláhs åpenbaring skapes, og vi ser verden innenfor dette.

Det er vanskelig å motstå budskapene som forteller oss at vi bør følge alle sterke ønsker som vi har, uansett hva følgene blir.

Det er anerkjent at sann frihet oppnås ved å underkaste sin egen vilje under Guds vilje.

Vår egeninteresse har forrang fremfor velferden til helheten.

Det fremdyrkes en oppmerksomhet på følgene av å gi etter for sitt begjær, slik også disiplinen blir til å handle på måter som samsvarer med verdigheten til et menneskes stade.

DEL 17

Den andre enheten i Bok 1 har som mål å fostre en forståelse av betydningen av bønn og å hjelpe enkeltpersoner til å utvikle vanen med å be regelmessig. Etter å ha begitt deg ut på tjenestestien har du uten tvil styrket denne vanen i ditt eget liv og har grepet muligheter til å dele bønner med medlemmer av husstander i landsbyen eller nabolaget og gjort enhver anstrengelse for å styrke den andaktsfulle karakteren til samfunnet ditt. Nå kan det være nyttig for deg å lese følgende utdrag fra «Noen tanker og ideer for veilederen» i Bok 1 og gjennomgå enheten igjen med ideene som den fremsetter, i tankene.

Enhet 2 av denne boken befatter seg, på samme måte som den første, med en vane som er vesentlig for åndelig liv, nemlig det å be regelmessig. I den første delen blir begrepet “tjenestesti” forklart, og det antydes at for å gå på denne stien må vi være besjelet av en tofoldig hensikt. Deltakerne undersøker et innledende sett med sitater som gir innsikt i hva denne hensikten innebærer – et tema som blir videre utdypet i senere kurs.

Med dette tema som bakgrunn, tar enheten for seg utforsking av betydningen av bønn. Dette gjøres på en tilsvarende måte som den som er beskrevet i de forutgående avsnitt. Spørsmål og øvelser er formulert for å fremme utvidet forståelse av meningen i utdragene fra skriftene som blir studert. Etter hvert som enheten gjennomgås i gruppen, kan det hende veilederen må fjerne tvil ved å analysere forestillinger basert på tolkninger og praksis fra fortiden. I enkelte tradisjoner har ritualer og form gradvis overskygget viktigheten av ens indre tilstand slik at mange ignorerer nødvendigheten av bønn, som er like nødvendig for sjelen som mat er for å gi næring til kroppen.

Så fremfor alt har denne enheten en intensjon om å vekke deltakernes ønske om å “samtale med Gud” og å nærme seg ham. Blant ideene som omhandles, er betydningen av å være i en tilstand av bønn, holdningen i våre hjerter og sinn når vi er i denne tilstanden og hvordan vi kan skape gode omgivelser, enten vi ber sammen eller alene. Etter å ha tenkt igjennom de krefter som settes i sving gjennom felles bønn, blir deltakerne bedt om å vurdere å være vertskap for et møte for bønn og andakt.

1. Hvilket forhold mellom bønn, personlig vekst og anstrengelser for å bidra til samfunnets forbedring oppretter de to første delene av enheten?

2. Hvilke begreper hjelper enheten deltakerne med å forstå når det gjelder bønnens natur?

3. Hva er noen av misforståelsene angående bønn som er fremherskende i samfunnet, og som studiet av denne enhet vil bidra til å bli kvitt?

4. Reflekter over betydningen av 'Abdu'l-Bahás utsagn om at «mennesket må leve i en tilstand av bønn». Identifiser de utdragene i enheten som du føler bidrar mest til deltakernes anstrengelser for å oppnå denne tilstanden.

5. Det er å håpe at deltakerne når de fullfører denne enheten, vil anstrenge seg for å berike den andaktsfylte karakteren til lokalsamfunnet sitt – for eksempel ved å besøke hjem for å dele bønner med medlemmer av en husstand, ved entusiastisk å støtte et andaktsmøte i landsbyen eller nabolaget og til sist ved å holde ett selv. På denne måten kaller denne enheten umiddelbart på deltakerne til å anvende kunnskapen de har fått, ikke bare i sine egne liv, men også i lokalsamfunnets liv, og dette gjennom små handlinger som vil danne grunnlag for tjenestehandlinger som de senere vil bli bedt om å utføre. For å tenke over viktigheten av å bistå deltakere til å handle så tidlig i opplæringsprosessen, reflekter nå over det som skjer i din egen landsby eller ditt eget nabolag.

- a. Selv om det ser enkelt ut, er det å dele en bønn med noen ikke alltid så lett for deltakerne. Hva er det som blir lært i landsbyen din eller nabolaget ditt om å dele bønner med venner og familier, med unge og gamle, og å reflektere over betydningen deres?

- b. Hvordan kan dette tilsynelatende enkle skrittet, slik det blir foretatt av flere og flere personer i et lokalsamfunn, føre til at det skapes rom der stadig flere tiltrekkes for tilbedelse og oppløftende samtaler?

- c. Hvordan er fremgangen i din landsby eller ditt nabolag når det gjelder å bistå deltakere i Bok 1 med å dele bønner med enkeltpersoner og familier?

- d. Hvordan vil du beskrive den andaktsfulle karakteren til lokalsamfunnet ditt?

DEL 18

Vi skal nå vende oppmerksomheten mot den tredje enheten i Bok 1. Les hvert av utdragene nedenfor fra «Noen tanker og ideer for veilederen» og utfør øvelsene som følger dem.

Det er å håpe at studiet av bokens enhet 3, “Liv og død”, vil styrke forpliktelsen til å vandre på tjenestestien og inngi den en enda dypere mening. Tjeneste i denne verden er best forstått gjennom å se livets fulle sammenheng, som strekker seg utover vår jordiske eksistens og fortsetter til evig tid idet sjelene våre gjør fremskritt gjennom Guds verdener. I en opplæringsprosess bør deltakerne, i motsetning til i en fagutdanning, få økt bevissthet om meningen og betydningen av det de gjør. Erfaring vitner om at kun når denne bevisstheten øker, vil de se på seg selv som aktive, ansvarlige “eiere” av sin egen læring.

1. Å være oppmerksom på at sjelens liv strekker seg bortenfor denne fysiske tilværelsen styrker forpliktelsen vår til å gå på tjenestestien og inngir det vi gjør på denne stien med en dyp mening. Les følgende utsagn som bygger videre på denne ideen, og skriv så noen få til.

- Kunnskapen om at livet ikke består av denne verdens forandringer og tilfeldigheter hjelper oss til å holde ut i anstrengelsene våre til tross for motgangen vi nødvendigvis må møte på tjenestestien.
- Å huske på at livet på jorda bare er en fase av vår evige reise mot Gud, hjelper oss til å holde fokus på å utvikle de åndelige egenskapene som trekker oss nærmere ham og å vie oss til å hjelpe menneskeheten fremover mot det den er skjebnebestemt for.

–

Hver del av denne enheten åpner med fra ett til tre sitater fra bahá'í-skriftene og etterfølges av noen få øvelser. Språket i de siterte utdragene er mer krevende i denne enheten enn i de to første. Det er selvsagt ikke nødvendig å la gruppen dvele ved vanskelige ord. Veilederen vil ønske å forsikre seg om at alle forstår den sentrale ideen i hver del, og dette er nettopp det som øvelsene er ment å bidra til.

På grunn av temaets natur er det få konkrete eksempler i øvelsene, og de fleste ligger mer på et begrepsmessig plan. Det man må merke seg er at enkelte av spørsmålene i øvelsene ikke kan besvares raskt eller på noen klar måte. De er stilt for å øke bevissthet om temaet, og hvis deltakerne rett og slett tenker over slike spørsmål, vil læringsformålet være oppnådd.

2. Gå tilbake til enheten og se gjennom delene på nytt. Skriv nedenfor noen av de sentrale ideene som de introduserer.

This image shows a blank sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and extend across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

3. Identifiser noen øvelser i enheten som tar for seg spørsmål som ikke har helt klare svar. To eksempler er gitt.

- Den første øvelsen i Del 2: «“Når blir den menneskelige sjel til? ”
- Den tredje øvelsen i Del 5: “Kan du gi eksempler på sjelens innflytelse og handling uten kroppens redskaper?”
- _____
- _____
- _____

Hvorfor er det viktig å unngå forlengede diskusjoner rundt denne type spørsmål som er stilt kun for å høyne oppmerksomheten?

De første delene tar for seg forholdet mellom sjelen og kroppen, som til sammen utgjør mennesket på dette eksistensnivået. Hovedideen som presenteres i disse delene, er at sjelen ikke er en fysisk enhet. Dens forbindelse til kroppen kan sammenliknes med lyset som viser seg i et speil. Hverken støvet som dekker overflaten, eller den eventuelle ødeleggelsen av speilet kan påvirke lysets stråleglans. Døden er kun en endring i tilstand der forbindelsen mellom kropp og sjel opphører. Deretter fortsetter sjelen på sin evige ferd mot sin Skaper.

Enheten fortsetter så med spørsmålet om hensikten med livet – å kjenne Gud og oppnå hans nærvær. Diskursen her dreier seg om to store temaer. Det første er hensikten med livene våre i denne verden, og det andre er sjelens reise etter døden. Sjelen er et tegn fra Gud og kan gjenspeile alle hans navn og egenskaper. Likevel er menneskets potensial latent og kan bare utvikles ved hjelp av Guds manifestasjoner, de helliggjorte vesener som fra tid til annen kommer for å veilede menneskeheten. Gjennom den åndelige opplæring som de gir oss, kan skattene som er skjult i oss bli åpenbart.

Deltakerne presenteres for en rekke ideer som de kan tenke over når det gjelder sjelens reise etter døden: at de som er trofaste mot Gud oppnår sann lykke; at ingen av oss noensinne kjenner vår egen ende og derfor bør tilgi hverandre og ikke kjenne oss overlegne i forhold til andre; at sjelen i neste verden, som i denne, vil fortsette å utvikle seg, og de åndelige egenskapene som vi utviklet her, vil hjelpe og bistå oss der; at vi kommer til å gjenkjenne våre kjære i rikene bortenfor, kommer til å huske livene våre i denne verden og vil glede oss over å omgås hellige og opphøyede sjeler.

4. De tre avsnittene ovenfor skisserer hovedideene som du allerede har notert deg fra å gjennomgå enheten på nytt. Disse ideene representerer åndelige sannheter, og veilederen må forsikre seg om at deltakerne ikke blir forvirret i tankegangen ved å trekke unødvendige slutninger. Med dette i tankene, se nå på parene nedenfor. For hvert par, bestem det en veileder bør gjøre for at deltakerne skal få klarhet i begrepet som diskuteres. Ikke vær fornøyd med bare å gjøre et valg som kan virke opplagt, men skriv ned noen få tanker om hvorfor du velger det.

___ Ta inn i diskusjonen visse andre ideer om livet etter døden som finnes i kulturen, og som ofte er tema for spekulasjon.

___ Hold deg unna visse andre ideer om livet etter døden som eksisterer i kulturen, og som ofte er tema for spekulasjon.

___ Avvis et spørsmål som en deltaker stiller fordi det er relatert til en feilaktig idé, som for eksempel reinkarnasjon.

___ Avklar et spørsmål som en deltaker stiller som er relatert til en feilaktig idé, som for eksempel reinkarnasjon, samtidig som du unngår en forlenget diskusjon.

____ Besvar et spørsmål angående tidspunktet som markerer begynnelsen på sjelens liv ved å dvele ved mange relaterte emner, både juridiske og medisinske.

____ Led deltakerne tilbake til det relevante sitatet fra skriftene som svar på et spørsmål om tidspunktet som markerer begynnelsen på sjelens liv.

Som du vet, minner den siste delen i enheten til slutt deltakerne om begrepet om en tosidig moralsk hensikt som ble introdusert i den andre enheten. De ber dem om å reflektere over betydningen av å være opptatt av de to aspektene av denne hensikten, i lys av innsikten de har fått om sjelens fremgang. De oppmuntres til å inkludere følgende temaer i diskusjonene:

1. å utvikle åndelige egenskaper
2. å adlyde Guds lover
3. å bidra til menneskehetens velvære
4. å gå fremover på en tjenestesti

Hvorfor er det viktig for en veileder å forsikre seg om at deltakerne har en rik diskusjon omkring temaene som er nevnt ovenfor?

DEL 19

Vi har allerede sett hvordan Bok 1 inviterer oss til å reflektere over betydningen av ordet «jeg» i setningen «jeg går på en tjenestesti». Selv om det i stor grad har å gjøre med temaet identitet, bør det, slik vi har diskutert, stimulere til en del aktivitet hos dem som studerer den – først og fremst deling av bønner med medlemmer av husstander i lokalsamfunnet deres. Bok 2, *Å reise seg for å tjene*, har til hensikt å hjelpe dem til å ta de neste skrittene på denne stien og å videreutvikle kapasiteten til å tjene.

De innledende kommentarene til Bok 2, «Noen tanker og ideer for veilederen», diskuterer dyktigheten som den søker å ta for seg, og hensikten for hver av dens tre enheter. Selv om du vil ønske å studere denne innledningen grundig når

du forbereder deg til å veilede en gruppe gjennom kurset, blir du for hensikten vår her oppmuntret til å lese følgende utdrag som beskriver det overordnede målet for boken og dens struktur:

Denne boken, den andre i hovedsekvensen av kurs som Ruhi-instituttet tilbyr, omhandler egenskapene som setter oss i stand til å bidra til meningsfylte og oppløftende samtaler. Den spesifikke tjenestehandlingen som denne boken fokuserer på, er beskrevet i den tredje enheten. I en verden hvor mektige krefter river samfunnsbånd i stykker, kan praksisen med å besøke venner og naboer i deres hjem for å utforske vesentlige temaer for samfunnslivet, dersom den blir et fremtredende trekk ved kulturen, bøte på noen av lidelsene forårsaket av en økende isolering. Enheten antyder at de vennskapsbånd som således knyttes, kan tjene til å styrke prosessen med å bygge levende og harmoniske samfunn.

Et vedvarende program for hjemmebesøk i et nabolag eller en landsby krever en viss grad av organisering, deriblant en kjerne av engasjerte venner støttet av de nødvendige administrative institusjoner og organer. Veilederen bør være oppmerksom på at ved å veilede en gruppe gjennom boken, forberedes deltakerne på å bli en del av en slik kontinuerlig innsats. Besøkene som arrangeres for dem som en del av deres studium, bør lede til en forpliktelse til å ta del i denne innsatsen år etter år, som er et viktig aspekt ved et liv i tjeneste.

Praksisen med å besøke hjem i den klare hensikt å utforske temaer av åndelig og sosial betydning, beriker helt klart kulturen i et samfunn. Like avgjørende i denne sammenheng er de mange uformelle diskusjoner som skjer hjemme og på arbeidsplassen, på skolen og i butikken. Å introdusere åndelige prinsipper i hverdagslige samtaler fra tid til annen er derfor en egenskap som fortjener oppmerksomhet. Dens utvikling er i fokus i den andre enheten og legger således et fundament for det studium som finner sted i den tredje.

Dersom våre samtaler med venner og naboer skal virke oppløftende, må vi være i stand til å bringe glede inn i våre samhandlinger med dem. Dette temaet er omtalt i den første enheten, "Gleden ved å undervise". Alle tjenestehandlingene anbefalt av Ruhi-instituttet innebærer hovedsakelig å dele med andre de perler av visdom vi oppdager i Bahá'u'lláhs åpenbarings osean. Studiet av den første enheten er ment å høyne bevisstheten om den iboende gleden som er i dette foretagende. Deltakerne blir i løpet av flere deler bedt om å reflektere over Guds Ord og hvilken velsignelse det er å dele det med andre. Fra denne handling, foreslår enheten, oppstår den gleden som påskynder våre steg idet vi betrer tjenestens sti.

Som antydnet ovenfor, tar den andre enheten, «*Oppløftende samtaler*», for seg noe av kunnskapen, ferdighetene og vanene som er viktige for å engasjere seg i meningsfylte samtaler i ulike sosiale rom. Deltakerne blir bedt om å studere en rekke

korte utsagn om ulike prinsipper i troen som er basert på 'Abdu'l-Bahás ytringer. Ved å gjøre dette, lærer de å gjøre bruk av forklaringene hans og oppmuntres på denne måten til å anta en holdning der de ser til ham når de anstrenger seg for bedre å forstå betydningen og følgene av Bahá'u'lláhs lære og deler dem med andre. Hvordan styrker det å utføre hver av de følgende aktivitetene den dyktigheten som deltakerne trenger for å ta initiativ til og opprettholde meningsfylte og oppløftende samtaler?

- a. Å finne rekkefølgen av ideer i hvert av utsagnene og så ta hver sin tur med å si dem til hverandre til de kan uttrykke dem med letthet.

- b. Å tenke på samhandlingene sine med venner, familiemedlemmer og bekjente og identifisere noen av temaene som de er opptatt av, temaer som gir mulighet for å dele ideene i disse utsagnene.

- c. Mens studiet av boken fremdeles er i gang, å velge ett eller flere utsagn og prøve å samtale om ideene som de inneholder, med et par venner eller familiemedlemmer.

Nå ønsker du kanskje å presentere for gruppen som du studerer sammen med i dag, noen få situasjoner der du på en naturlig måte klarte å ta inn i samtalen noen av de åndelige prinsippene som introduseres i den andre enheten av Bok 2.

Når det gjelder den tredje enheten, fokuserer den på tjenestehandlingen som tas opp i Bok 2 – å besøke venner og naboer for å diskutere temaer som er viktige for samfunnslivet. Det skisseres innhold for tre typer av samtaler. Du vet fra å ha studert boken at en stor del av enheten er viet til den første av disse. Den utdyper en rekke temaer som kan diskuteres med medlemmer av husstander som en del av et systematisk program for hjemmebesøk som har til hovedhensikt å hjelpe dem med å fordype seg og få større kunnskap om troen. Innholdet i den andre typen av samtaler er knyttet til å styrke erfaringene verden over med å foreta regelmessige besøk hos foreldre til unge barn som er med i klasser for åndelig opplæring og i grupper for åndelig styrking. Og til sist skisserer enheten en rekke ideer som kan innlemmes i samtaler med ungdom, som tar for seg ønsket deres om å finne måter å tjene på. Slike samtaler leder ofte unge mennesker til å delta på instituttkurs som en måte å utvikle de nødvendige evnene på. Diskuter de følgende spørsmålene med de andre medlemmene i gruppen din:

- a. Mange av dem som studerer Bok 2, vil videre fordype forståelsen sin av tilnærmingmåtene og de underliggende begrepene for utdanningsprogram for barn og juniorungdom når de går videre til å studere Bok 3 og 5, og noen av dem vil velge å utføre disse spesielle tjenestehandlingene. Hvordan vil det å bli oppmerksom på viktigheten av disse programmene så tidlig som i Bok 2 og engasjere seg i samtaler med foreldre sammen med lærere og inspiratorer, slik det blir foreslått der, påskynde deltakernes «skritt på tjenestestien»?

- b. Hvordan viser det seg å være nyttig for alle som går på tjenestestien, å lære innholdet av samtalen som finner sted mellom Alejandra og Beatrice, to unge mennesker som er ivrige etter å tjene samfunnet sitt?

- c. Etter hvert som praksisen med å besøke husstander og engasjere medlemmene i meningsfylte og oppløftende samtaler blir en del av kulturen i et nabolag eller en landsby, styrkes det åndelige og de sosiale strukturene i samfunnets liv. Hvordan styrker det å lære å dele betydningsfulle åndelige temaer med medlemmer av husstander – der en begynner med dem som blir introdusert i den tredje enheten – kapasiteten hos dem som går på tjenestestien til å bidra til prosessen med samfunnsbygging?

Da Ruhi-instituttet først begynte å tilby innholdet som nå er den tredje enheten, la det merke til at noen av dem som besøkte husstander, var utholdende i anstrengelsene sine, mens andre snart stoppet. Forskjellen syntes å ligge i det faktum at de som var utholdende, gledet seg over selve undervisningshandlingen, uavhengig av umiddelbare resultater. Den første enheten i Bok 2 ble utformet for å ta opp dette temaet. Den følger rekkefølgen av ideer nedenfor. Les gjennom ideene og tenk på dem i sammenheng med anstrengelsene dine for å tjene som veileder. Skriv så et kort avsnitt som forklarer på hvilken måte denne tjenestehandlingen vil være en vedvarende kilde til glede for deg.

- Bahá'u'lláhs åpenbaring kan lignes med et osean i hvis dybder ligger guddommelige ledelses perler. Når vi oppdager de visdomsperler som ligger i Bahá'u'lláhs åpenbaring og deler dem med andre, fylles våre hjerter av glede.
- Vi mottar godene fra Bahá'u'lláhs åpenbarings osean i forhold til anstrengelsene vi gjør.

-
- This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Les nå, i lys av utforskningen din ovenfor, følgende utdrag fra innledningskommentarene til veilederen av Bok 2.

Det er verdt å merke seg at tjenestehandlingene som beskrives i denne bokserien, selv om de er viktige for veksten og utviklingen av et samfunn, fremfor alt er en prosess som søker å øke den enkeltes kapasitet gjennom fordypning og handling. Det enhver veileder bør være oppmerksom på, er at disse handlingene bygger videre på hverandre, i økende kompleksitet, fra bok til bok. Å lære seg å utføre hver tjenestehandling på en effektiv måte, viser seg å være avgjørende for kapasiteten til å utføre de påfølgende. Å opprettholde en vedvarende dialog over flere hjemmebesøk, slik denne boken foreslår, er helt klart mer krevende enn aktiviteten det oppmuntres til i Bok 1 – å arrangere jevnlig andaktsmøter, enten på egenhånd eller i samarbeid med noen andre. Det er ikke vanskelig å se hvordan det vil være vesentlig for deltakerne å utvikle egenskapene som omtales her, for å kunne påta seg de gradvis mer komplekse tjenestehandlingene.

Diskuter med gruppen din hvordan dyktigheten som det blir fokusert på i Bok 2 –egenskapene som gjør oss i stand til å bidra til meningsfylte og oppløftende samtaler – bygger på kunnskapen og evnene som deltakerne får fra å studere Bok 1 og engasjementet deres i aktivitetene som vokser frem fra det, spesielt det å dele en bønn med andre.

DEL 20

Den neste tjenestehandlingen som kursrekken tar opp, har å gjøre med åndelig undervisning av barn. Bok 3, *Undervisning av barneklasser, trinn 1* er rettet mot noe av kunnskapen, ferdighetene og evnene, egenskaper og holdninger som er nødvendige for dem som ønsker å gå inn på dette innsatsområdet.

Mange som studerer boken, har selvsagt ikke egentlig tenkt å undervise slike klasser selv om de er solid forankret på tjenestetien. Likevel er det slik at åndelig opplæring av de unge angår alle. Som familiemedlemmer, medlemmer av lokalsamfunnet og som medlemmer av troens institusjoner og organer, må vi alle vie oppmerksomhet til dette ansvaret som er så viktig. Foruten dens hovedmål, håper derfor Bok 3 å styrke en slik kollektiv oppmerksomhet. Med dette i tankene, les nå følgende utdrag fra delen «Noen tanker og ideer for veilederen», og diskuter det med de andre medlemmene av gruppen din.

Fra studiet av den andre enheten i Bok 2 er deltakerne allerede kjent med 'Abdu'l-Bahás utsagn om at det er tre former for opplæring: materiell, menneskelig og åndelig. Her vil de bli gitt en anledning til å styrke sin forståelse av den siste formen for opplæring hvorved den enkeltes åndelige natur, den høyere natur, blir utviklet. Det bør være klart fra begynnelsen av at åndelig opplæring for barn slik det forstås i bahá'í-troen, er grunnleggende forskjellig fra påleggene om

dogmatiske overbevisninger som noen ganger knyttes til religiøse forskrifter. Den har i stedet som mål å fostre en kjærlighet til kunnskap, en åpen holdning til læring og et vedvarende ønske om å undersøke virkeligheten.

Det er like viktig å erkjenne at i opplæringen av de unge, kan ikke religiøse forskrifter feies til side, for å gjøre dette ville være å nekte dem adgang til guddommelige sannheter og åndelige prinsipper, prinsipper som etter hvert må styre deres tanker og handlinger. De som støtter påstanden om at det beste for barn er om de får tilegne seg sine egne standarder og verdenssyn fra sine samhandlinger med samfunnet, formentlig av fritt valg, ser ikke ut til å verdsette hvor aggressivt politiske, økonomiske og kulturelle krefter fremmer holdninger og atferd som tjener deres egne interesser. Men selv om det ikke var slik, er det ingen grunn til å anta at etterfølgende generasjoner ville være i stand til å skape en bedre verden uten en opplæring og utdanning som gir næring til den enkeltes åndelige natur. Helt uten veiledning fra den guddommelige lærer, kan menneskeheten ikke produsere stort mer enn kaos, urettferdighet og lidelse.

Utdraget ovenfor forklarer at den åndelige opplæringen av barn, slik det uttrykkes i troen, ikke har noe å gjøre med dogmatisk religiøs instruksjon. Men det gjør det også klart at slik opplæring baserer seg på guddommelige sannheter og åndelige prinsipper som finnes i Bahá'u'lláhs åpenbaring, han som er den universelle oppdrager av menneskeheten på denne dag.

- a. Hva er noen av karaktertrekkene ved dogmatisk instruksjon – karaktertrekk som ikke gjelder kun for det religiøse området?

- b. Hvordan ville du svare noen som sier at det å lære Guds ord utenat er dogmatisk?

- c. Når barn nektes tilgang til åndelige sannheter og prinsipper som rommes i guddommelig åpenbaring, kan de lett ta til seg verdiene i en tøylesløs materialisme som invaderer kulturen til diverse folkeslag i verden. Hva er noen av disse verdiene?

-
-
- d. Hvordan undergraver verdiene som du nevnte ovenfor, utviklingen av et menneskes åndelige natur?
-
-
-

Du vet fra ditt eget studium av de to enhetene i Bok 3 at Ruhi-instituttets program for åndelig opplæring av barn er opptatt av å hjelpe unge til å utvikle en rosverdig karakter og rettskaffen atferd. Holdningene og vanene som kjennetegner en rosverdig karakter, vil selvsagt bare slå rot dersom de er manifesteringer av åndelige egenskaper, og i tråd med dette fokuserer leksjonene for Trinn 1 på å dyrke frem slike egenskaper hos fem-seksåringer. Utdraget nedenfor fra «Noen tanker og ideer for veilederen» diskuterer denne ideen som blir tatt opp i bokens første enhet.

Denne enheten fremlegger at blant de edelstener som ethvert individ er inngitt med, er de som kalles «åndelige egenskaper» som anses som permanente strukturer hvorpå en edel og rettskaffen karakter kan bygges. At de utgjør en bestemt kategori av «dyder» – et generelt begrep brukt for enhver type rosverdig egenskap, inkludert vaner og holdninger så vel som ferdigheter og evner, er en grunnleggende idé som alle deltakere bør forstå i tilstrekkelig grad. Del 6 og 7 tar for seg noen av følgene av dette utsagnet. Veilederen bør sørge for at gruppemedlemmene er i stand til å relatere det de diskuterer til studiet av den tredje enheten i Bok 1 der de tenkte over hvordan åndelige egenskaper, som menneskets sjelsevner, må utvikles i dette livet for å hjelpe og støtte oss på vår evige reise mot Gud. Guds kjærlighet og Guds kunnskap er uunnværlige når det gjelder å gi næring til åndelige egenskaper. Det er viktig for deltakerne å se hvordan ideene i disse to delene skiller leksjonene på Trinn 1 fra, la oss si, et kurs om dyder som behandler punktlighet og sannferdighet som en og samme type egenskap. Og når lærere setter pris på denne forskjellen, vil de unngå tendensen til å se utviklingen av en utmerket karakter først og fremst som atferdsmodifikasjon.

Det blir foreslått ovenfor at når de hjelper unge til å foredle karakteren sin, bør lærere verdsette forskjellen mellom åndelige egenskaper – grunnleggende egenskaper ved den menneskelige sjel – og «dyder» generelt, som er et begrep som brukes for å vise til alle prisverdige egenskaper, inkludert vaner, ferdigheter og holdninger. Følgende utsagn kaster mer lys over hvorfor det er viktig å ha denne forskjellen i tankene når en underviser leksjonene for Trinn 1. Kan du tilføye noen få andre utsagn til listen? Når du utfører denne øvelsen, vil du finne det nyttig å reflektere over ideene som presenteres i Del 6 og 7 i den første enheten.

- Ved utviklingen av åndelige egenskaper blir barn ledet til å fokusere hjerte og sinn på Gud som den uuttømmelige kilde hvorfra disse egenskapene utgår.
- Uansett hvor mye de kan styrkes av sosiale normer, er prisverdige holdninger og anlegg flyktige og begrenset av natur, såfremt de er bygd på et grunnlag av åndelige egenskaper.
- Å fremelske åndelige egenskaper som medfølelse, kjærighet og gavmildhet hos barn, vil gi dem passende holdninger og vaner som for eksempel empati, omsorg og det å dele.
- Å lære å oppføre seg i tråd med kulturelle og sosiale normer vil ikke i seg selv føre til utvikling av åndelige egenskaper.
- Motivasjon til å fremvise åndelige egenskaper bør komme fra ønsket om å oppnå Guds velvilje, ikke fra ønsket om anerkjennelse fra andre.
- Egennytte – det å oppnå selviske mål uansett på hvilken måte – kan være en sterk motiverende kraft for å fremvise atferd som tilsynelatende er prisverdig, men den har ingen rolle i ønsket om å fremvise åndelige egenskaper.

- _____

- _____

- _____

- _____

- _____

Bruk nå noen få minutter på å se gjennom på nytt Del 1 til og med Del 17 i den første enheten av Bok 3, som utforsker noen av opplæringsprinsippene som finnes i bahá'í-skriftene. Lag så en liste nedenfor over hovedbegrepene som blir tatt opp i disse delene – begreper som de som er opptatt av barns åndelige utvikling, spesielt lærere for Trinn 1, forventes å forstå.

Som du har lagt merke til, er ett av de viktige begrepen som utforskes i enheten, disiplin. Utdraget nedenfor fra «Noen tanker og ideer for veilederen» utdyper hvordan dette begrepet kan betraktes i en opplæringsprosess som er opptatt av å fostre åndelige egenskaper, i motsetning til en som søker å modifisere atferd på andre måter.

Diskusjon omkring begrepene og ideene ovenfor, bør lede deltakerne til den forståelse at barn til sist, gjennom en prosess med åndelig opplæring, bør anse tilegnelsen av åndelige egenskaper som en belønning i seg selv, og det å ha en uverdigg karakter som den største straff. Alt dette bør da gjøre deltakerne i stand til å se atferdsendring hos barn fra et egnet perspektiv – ikke som et hovedmål, men som en hjelp til karakterforedling. I tråd med dette vil de finne passende måter å samhandle med barn på for å oppmuntre til ønskelig atferd og til å hindre upassende atferdsmønstre, og noen av disse er nevnt i Del 13. Andre begreper som kort blir tatt opp i den delen, er de som er knyttet til frihet og disiplin. Mens streng hard straff helt klart ikke har en plass i opplæring av barn, er det å gi dem absolutt frihet til å gjøre det de vil, like skadelig for deres åndelige utvikling.

Nedenfor er noen få utsagn. Bestem hvilke som er i tråd med begrepet disiplin slik det presenteres i enheten.

- ☐ Disiplin bør være hard.
- ☐ Hvis disiplin skal ha en varig effekt, må den komme innenfra i personen.
- ☐ Sann frihet avhenger av selvdisiplin.
- ☐ Når disiplin påtvinges, undertrykker den kreativitet.
- ☐ Disiplin beskytter kreativt initiativ mot nytelsessyke.
- ☐ Hvis en lærer inngir elevene med gudskjærlighet, er det ikke nødvendig å sette en standard for atferd.
- ☐ Uten selvdisiplin er det umulig å utvikle åndelige egenskaper.

- ___ Barn trenger frihet til å oppdage ting selv; disiplin kan bare forstyrre denne prosessen med oppdagelse og sann læring.
- ___ Barn trives med disiplin. De lærer mer effektivt i velorganiserte og strukturerte omgivelser.
- ___ Enkeltpersoner tilegner seg visdom ved å anta den ydmyke holdningen til en som lærer. Disiplinen som denne holdningen til læring inngir, befriir en fra frykt for å feile og åpner veien for konstruktiv utøvelse av initiativ.
- ___ Utøvelsen av disiplin kan ikke bli oppfattet som noen som helst form for vold eller misbruk, enten det er psykologisk eller fysisk, for vold er fundamentalt uforenlig med edelheten til den menneskelige ånd og skader menneskelig utvikling.

Ta nå en liten stund for å diskutere følgende spørsmål med gruppen din: På hvilken måte gjelder begrepet disiplin for en studiesirkel, i og med at deltakerne ikke er barn, men ungdommer og eldre voksne?

Når det gjelder den andre enheten, består den av to deler: de tjuefire leksjonene som er foreslått for dette trinnet, og forberedende deler som er utformet for å gjøre lærerne i stand til å bli godt kjent med innholdet av disse leksjonene, der hver enkelt er strukturert rundt utviklingen av en spesifikk åndelig egenskap. Du vet at for å dyrke åndelige egenskaper hos unge, setter leksjonene dem i umiddelbar kontakt med Guds ord og inspirerer dem med historier om 'Abdu'l-Bahá, legemliggjørelsen av de høyeste menneskelige idealer. Bønn, utenatlæring av sitater og historier danner kjerneelementene i disse leksjonene, og de forberedende delene i den andre enheten tar fire leksjoner om gangen og leder deltakerne i en gjennomgang av disse kjerneelementene i hver av dem. Du ønsker kanskje å undersøke disse delene nå, og deretter skrive en eller to setninger om rollen som disse elementene spiller i barns åndelige opplæring.

Bønn: _____

Utenatlæring av sitater: _____

Historier: _____

Kan du nå si noen få ord om rollen som hvert av de andre elementene i leksjonene spiller?

Sanger: _____

Samarbeidende leker: _____

Fargelegging: _____

Den andre enheten oppmuntrer deltakerne til å trene på å presentere de ulike elementene i leksjonene, muligvis inkludert det å gjennomgå dem med tre eller fire barn. Noen grupper går kanskje gjennom hele enheten på denne måten, der de studerer fire leksjoner om gangen før de får erfaring med en klasse med barn. Det er også mulig for deltakerne å studere en gruppe på fire leksjoner og så umiddelbart få noe erfaring – enten ved å hjelpe en annen lærer, eller ved å starte sin egen barneklasse. Diskuter hva slags kunnskap en veileder ville måtte ha om det som skjer i hans eller hennes landsby eller nabolag for å kunne ta en slik fleksibel og lydhør tilnærming.

DEL 21

Etter å ha fått en dypere verdsettelse av tjenestehandlingene som de tre første bøkene bidrar til, la oss nå se på den neste boken i Instituttets hovedsekvens. Den vender seg igjen til spørsmålet om bahá'í-identitet, "jeg"-et i setningen "jeg betrer tjenestestien". Historien former mye av identiteten til den enkelte, liksom vel som til hele folkeslag. Når forbindelsen med historien blir brutt, oppstår det forvirring, og folk blir som rotløse trær. Men hvor, kan vi spørre, kan hver enkelt person finne de historiske røttene til sin eksistens i denne tidsalderen for menneskehetens overgang, når den gamle verdensorden går i oppløsning og en ny skapning kommer til syne i dens sted? Dette er et vanskelig spørsmål for de fleste, men for bahá'ier er svaret enkelt nok. Vi må søke elementene i vår identitet i myriaden av hendelser som har bragt Guds Sak fremover fra den skjebnesvangre kvelden da Báb erklærte sin misjon for mullá Husayn.

Bok 4, *Tvillingmanifestasjonene*, er viet til studiet av livshistoriene til Báb og Bahá'u'lláh. I den første enheten blir betydningen av denne dag, Guds dag, kort undersøkt. Enhet 2 og 3 gjør så deltakerne kjent med de to hellige veseners livsgjerning. Den åndelige betydningen av episodene understrekes gjennom studiet av relevante utdrag fra skriftene som belyser dype temaer knyttet til tilsynelatende av Guds manifestasjoner. Uansett hvor viktig det er for deltakerne å lære vesentlige fakta om livene til Báb og Bahá'u'lláh, er det forståelsen de får gjennom refleksjon over disse temaene som vil holde dem oppe på tjenestestien. I denne sammenheng forklarer de innledende kommentarene for veilederen:

Under forberedelsene til å lede en gruppe gjennom den andre og tredje enheten, bør veilederen tenke grundig gjennom de åndelige temaene som blir tatt opp. Blant disse er for eksempel at enhver guddommelig lyskilde åpenbares i menneskehetens verden, ikke av eget valg, men ved Guds vilje, og av ham er inngitt iboende kunnskap; at de første

som gjenkjenner hans stade, blir kalt til å utføre heroiske handlinger, handlinger som vitner om hans tros forvandlende kraft; at han godtar å utholde et liv med lidelser for å lede menneskeheten til sannheten og gjøre Guds vilje og hensikt kjent for hans skapelse og at ingen jordisk kraft, uansett hvor sterk den er, kan lykkes i å minske hans innflytelse eller hindre ham i å oppnå det livskall som han er betrodd. Et viktig fenomen i denne sammenheng, som omhandles i den tredje enheten, er krise og seier. En forståelse av dette fenomen – at enhver krise i Guds Sak tjener til å frigjøre en ny mengde av dens iboende kraft – er vesentlig for alle dem som betrer tjenestens sti, ikke bare for at de kan verdsette troens historie, men også for at de kan bidra til dens stadige vekst i sine nabolag og landsbyer, en prosess som uten unntak gjennomgår en rekke kriser og seire.

I anstrengelsene dine for å tjene som veileder, hvordan vil din egen forståelse av den åndelige betydningen av hendelsene som omgir livet til tvillingmanifestasjonene påvirke måten deltakerne engasjerer seg i materialet?

Kursdeltakerne bør oppmuntres til å fortelle historien som de lærer, ganske detaljert. Hvordan kan en veileder hjelpe dem til å utvikle evnene til å gjøre dette?

Som nevnt ovenfor, er et tema som går igjen i hele enheten, krise og seier. En av utfordringene dine vil være å forsikre deg om at deltakerne tilegner seg en dyp forståelse av dette prinsippet. For å få et sikrere grep om dynamikken i krise og seier, kan du ha nytte av å lage en liste over de betydningsfulle hendelsene som blir beskrevet i den tredje enheten av boken i kronologisk orden. Når du har gjort dette, avgjør så hvilke hendelser som markerer begynnelsen på et nytt stadium av enten krise eller seier.

[illegible]

Tenk nå på ditt eget samfunn. Hvordan har fremgang blitt oppnådd gjennom de motsatte kreftene i krise og seier?

[illegible]

Det bør nevnes at i denne boken blir deltakerne utfordret til å lære utenat utdrag fra skriftene som er mye lenger enn dem de har lært utenat i tidligere bøker. I den andre enheten oppmuntres de til å lære utenat Bábs tale til Den levendes bokstaver, og i den tredje, de fem første avsnittene i Kitáb-i-Aqdas. Det er klart fra starten av at opplæringsprosessen som kursene til Ruhi-instituttet fostrer, vektlegger utenatlæring. Selv om det aldri legges press på dem som synes det er vanskelig, så vil alle deltakerne innen de når Bok 4, ha blitt stadig mer oppmerksomme på verdien av å huske på utdrag fra skriftene og vil ha fått god innsikt i effekten av Guds ord på menneskehjertet. Tenk tilbake på ditt eget studium. Hvordan var den gradvise utviklingen av evnen din til å lære utenat lange utdrag i Bok 4 etter hvert som du gikk gjennom de tidligere kursene?

DEL 22

Den femte boken i hovedsekvensen tar på samme måte som Bok 3, for seg spørsmålet om opplæring av de unge. *Å frigjøre juniorungdommens evner og krefter* etterstreber å hjelpe dem som ønsker å tjene som «inspiratorer», med å utvikle dyktigheten som trengs for å engasjere grupper av unge mellom tolv og femten år

i et treårig program for deres åndelige styrking. Som tilfellet er i Bok 3, er det å håpe at alle som gjennomgår hovedsekvensen, på en eller annen måte vil dra nytte av å studere boken. Men veiledere bør erkjenne at denne tjenestehandlingen først og fremst – men ikke bare – er ment å åpne en vei for ungdom fra enhver bakgrunn der de kan bidra til forbedring av samfunnet. Innledningen for veilederen tar opp dette punktet og beskriver hvordan prosessen med kapasitetsbygging vil ha forberedt slike deltakere på å utføre denne tjenestehandlingen.

De som fungerer som veiledere for Bok 5, bør være klar over at det blant deltakerne vil være mange ungdommer i slutten av tenårene eller i begynnelsen av tjueårene som påbegynte hovedsekvensen med det uttrykte ønske å tjene som inspirator, og med all den latente kapasitet som kreves for å gjøre det. Noen vil ha kommet i kontakt med troen gjennom diskusjoner med sine jevnaldrende, som understreket rollen de kan spille i utdanning og opplæring av yngre generasjoner. Andre vil selv ha vært med på programmet for åndelig styrking av juniorungdommer, og begynte på studiet av Bok 1 kort tid etterpå. Uansett hvilken vei som brakte dem til instituttprosessen, så vil de nå danne en del av en voksende kjerne av personer i landsbyen eller nabolaget deres som har engasjert seg i forbedringen av lokalsamfunnet, og som i denne sammenheng vil få erfaring med å besøke hjem, for sammen med familien å utforske troens sentrale temaer – tjenestehandlingen som blir behandlet i Bok 2. Som en del av denne kjernen, vil en god del av dem også være nært knyttet til i det minste én juniorungdomsgruppe på stedet og vil bistå inspiratoren med å utføre forskjellige aktiviteter og være sammen med vedkommende på regelmessige besøk hos foreldre for å diskutere begreper og tilnærmingsmåter som er relatert til programmet. På dette tidspunkt vil de alle besitte en god del kunnskap om bahá'í-læren, noe som vil ha blitt utdypet gjennom studiet av Bok 3 og 4, og de vil fremvise ferdighetene, evnene, holdningene og de åndelige egenskapene som trengs for å innlede og holde i gang meningsfylte samtaler med venner og naboer. Det er spesielt her, når de kommer til Bok 5, at betydningen av den kapasitetsbyggende prosessen som er iboende i Ruhi-instituttets hovedsekvens – en prosess som forstås som å gå en tjenestesti – vil bli tydelig. For det å engasjere en gruppe juniorungdommer i et treårs-program for deres åndelige styrking, er en krevende tjenestehandling, og anstrengelsene til ferske inspiratorer for å gjøre dette, vil i stor grad hvile på den kapasitet som de gradvis har bygget opp til nå på denne stien.

Som en blivende veileder ville det være nyttig for deg å tenke på den unge personen som gradvis har gjennomgått hovedsekvensen av kurs slik det er beskrevet ovenfor, og nå har nådd frem til Bok 5. Hva er noen av kjennetegnene som vil karakterisere ham eller henne? Noen få er nevnt nedenfor. Kan du tilføye noen flere på lista?

- en forståelse av at det er gjennom å styrke ens høyere natur at en når frem til sitt sanne stade

- [illegible]

Målet med den andre enheten, «Løftets tidsalder», er i alt vesentlig todelt. Den søker å befeste i sinnet til dem som studerer den, at juniorungdom er medlemmer av en spesifikk aldersgruppe, en som har sine spesielle kjennetegn. Samtidig håper den å gjøre det klart at tilnærmingen som bahá'í-samfunnet har valgt til denne perioden

i livet, er formet av troens skrifter og er totalt forskjellig fra tilnærminger som er basert på rådende antakelser og teorier. La oss igjen lese fra delen for veilederen:

... enheten [undersøker] i korte trekk ungdomstidens særtrekk og ber deltakerne om å reflektere over utfordringene med å lede den økende bevisstheten til unge mennesker på dette alderstrinnet på en passende måte. Her gir enheten en advarsel: Slike anstrengelser må unngå fellene til noen programmer som, i stedet for å lede den voksende selvbevisstheten hos dem som er i denne formative fasen av livet, mot uselvvisk tjeneste for andre, vender det mot «selvet» og beklageligvis ender opp med å gjøre dem til fanger av det «gjenstridige selv». Del 5 til og med Del 9 prøver å gjøre deltakerne oppmerksomme på noen av de subtile farene i disse fellene ved å ta dem gjennom en rekke relevante sitater fra bahá'í-skriftene. Enheten går videre til å tenke over virkningene av det sosiale miljøet på livene til yngre ungdom, introduserer begrepet «juniorungdomsgruppe» som et miljø med gjensidig støtte, og holdningen som bør etterstrebes av alle dem som reiser seg for å tjene som inspiratorer for slike grupper.

Bruk litt tid på å se gjennom enheten, og si så noen ord om hva du mener deltakerne bør få en forståelse av for hvert av de følgende gjennom studiet. Hva slags oppfatninger vil de kanskje måtte gi slipp på for å oppnå denne forståelsen?

a. de tidlige tenårenes natur: _____

b. utfordringen med å lede den økende oppmerksomheten hos juniorungdom:

c. virkningene av omgivelsene på livet til juniorungdom: _____

d. forestillingen om en juniorungdomsgruppe som et miljø for gjensidig støtte:

e. holdningen som alle de som reiser seg for å tjene som inspiratorer, skal ha:

Erkjennelsen av potensialet til juniorungdom av stadig flere mennesker i en landsby eller et nabolag bidrar til en kultur som fremmer holdninger til unge mennesker som er forskjellige fra dem som fremmes i dagens samfunn. Hva slags holdningsendringer på lokalsamfunnsnivå har du lagt merke til i landsbyen din eller nabolaget ditt etter hvert som studiet av Bok 5 har blitt utbredt?

Den tredje enheten, «Å tjene som inspirator», bygger på innsikten som deltakerne fikk i den andre enheten angående det å åpne opp en diskusjon omkring hovedmålet med programmet for juniorungdom – å frigjøre deres åndelige, moralske og intellektuelle evner. Når du forbereder deg på å ta en gruppe ferske inspiratorer gjennom enheten, vil du ønske å tenke grundig gjennom spørsmålet om moralsk og åndelig styrking. Dette spørsmålet vil selvfølgelig likevel være fremst i tankene dine i alle anstrengelsene for å tjene som veileder. Les og reflekter over utdraget nedenfor, som peker mot en oppfatning av styrke/makt som er helt forskjellig fra dem som råder i dagens samfunn.

Spørsmålet om åndelig styrking krever vanligvis en god del ettertanke og refleksjon fra veiledernes side. Utdanningsprosessen som er igangsatt av instituttkursene, kan faktisk til syvende og sist betraktes som et middel for moralsk og åndelig styrking hvor igjennom mennesker fra alle samfunnslag og enhver bakgrunn blir satt i stand til å reise seg og delta i byggingen av en bedre verden. Forståelsen av styrke/makt som brukes her, er svært forskjellig fra rådende definisjoner [av makt] som forbinder det med hensikten om å dominere eller lokke andre til å føye seg etter ens ønsker og krav. Målet er i stedet å bli kanaler for utstrømningen av menneskeåndens evner og styrke – enhet, kjærlighet, ydmyk tjeneste og rene handlinger. Hvordan en kan bidra til dynamikken som er nødvendig for at en slik prosess skal gå fremover, nei, akselerere, står sentralt i tjenesten som veileder, og med erfaring fra å engasjere gruppe etter gruppe i studiet av kursene, er enhver veileder i stand til å få et glimt av de mange samvirkende faktorer som er involvert, og ingen av disse er sterkere enn å gi næring til sann forståelse.

Tidligere i denne enheten diskuterte vi temaet motivasjon. Der vil du ha fått en begynnende innsikt i karakteren til en opplæringsprosess som frigjør åndelige og intellektuelle krefter som ligger latent i individet. Ett aspekt av denne prosessen som vil bli noe du stadig reflekterer over, er dynamikken mellom ydmykhet og kraft. Les Del 19 i den tredje enheten i Bok 5, som diskuterer dette temaet, og skriv så noen ord om hvordan denne type kraft som vi søker, i fravær av den åndelige egenskapen ydmykhet vil forbli uutnyttet.

Den tredje enheten i Bok 5 foreslår at en opplæringsprosess som søker å styrke dem som er fra 12 til 15 år, nødvendigvis omfatter det å utvikle åndelig oppfatningsevne, å styrke evnen til å uttrykke seg og å bygge en sunn moralsk struktur. Om dette temaet fortsetter innledningskommentarene for veilederen slik:

I denne boken går det som veilederen er opptatt av, lenger, til neste generasjon og til hvordan opplæringsprosessen er som skal sette yngre ungdommer i stand til å utøve sin gryende styrke på en fruktbar måte. I hjertet av denne prosessen er de gjensidig forsterkende kreftene til tanke og uttrykk. Sinnets evne til å engasjere seg i abstrakt tenkning, noe som øker drastisk i løpet av tidlig ungdomsalder, styrkes i juniorungdom etter hvert som de lærer å anvende relevante vitenskapelige, moralske og åndelige begreper i sin analyse av verden rundt seg, og i deres første forsøk på å virke i samfunnet. Uansett hvor viktig evnen til fornuftsmessig analyse er, trenger den åndelig innsikt. Gjennom den åpnes kanaler for forståelse som ikke er tilgjengelige kun gjennom bruken av mentale evner. Juniorungdom må derfor bli hjulpet til å gjenkjenne åndelige krefter og identifisere åndelige prinsipper i de situasjonene som de møter, dersom de skal ta gode moralske valg. At det moralske rammeverket som styrer en persons tanker og atferd er nært knyttet til det språket som hun eller han uttrykker seg gjennom, er en grunnleggende forutsetning for opplæringsprosessen som det blir dannet et bilde av. Uansett hvilken innsikt de første to enhetene i Bok 5 kan ha bidratt med til denne prosessen, etterstreber Del 5 til og med Del 19 i den tredje enheten å tydeliggjøre dens ulike aspekter idet den etter behov benytter eksempler fra tekstene som er brukt i programmet. Det vil være bra for enhver veileder å gjennomgå disse delene grundig i forberedelsen til å lede en gruppe gjennom dem. Det er å håpe at deltakerne vil få med seg fra studiet en forståelse av potensialet i tekstene til å styrke juniorungdom på tvers av ulike kulturer.

Dette er ikke stedet for å analysere tekstene som studeres av juniorungdom for å se hvordan de i temaer og begreper som blir tatt opp og i språket som brukes, bidrar til målene for programmet slik det er beskrevet ovenfor. Du vil selvsagt måtte være forberedt på å gjøre dette i sammenheng med en studiesirkel som fokuserer på Bok 5,

og hjelpe medlemmene til å tilegne seg en viss forståelse av potensialet som tekstene har til å utvikle åndelig oppfatningsevne, høyne evnen til å uttrykke seg og bygge en sterk moralsk struktur hos juniorungdom. Øvelsene i delene som er nevnt, så vel som i Del 20 til 30, vil hjelpe deg i så måte.

Det som kan være nyttig for deg å gjøre her, er å reflektere over begrepet åndelig oppfatningsevne slik det angår anstrengelsene dine som veileder. Åndelig oppfatningsevne er en av de evnene hos menneskesjelen som veiledere trenger å utvikle dersom de skal bistå deltakere i ethvert instituttkurs til å nå breddene av sann forståelse. I lys av dette foreslås det at du ser igjennom Del 5 til 7 i den tredje enheten av Bok 5, som utforsker dette begrepet, og deretter sier noen få ord om hvordan en veileder kan styrke denne indre sansen.

DEL 23

Å vandre på en tjenestesti gjennom livet innebærer helt klart å undervise. Selv om utbredelsen av Bahá'u'lláhs budskap er en av de viktigste tjenestene vi kan yte, er undervisning også en tilstand hvor vi hele tiden deler med andre det som har blitt gitt oss så rikelig. Gitt dette temaets dype natur, vil vi diskutere Bok 6, *Å undervise i Saken*, i løpet av tre deler, idet vi ser på den første enheten her, og de to neste i Del 24 og 25.

Fra starten av bør det være klart for deg at evnene til å undervise i Guds Sak, enten det er i tråd med personlige planer eller gjennom kollektiv handling, ikke kan utvikles i ett kurs. Menneskehetens tilstand er betydelig forskjellig fra sted til sted, og enhver kultur, enhver aldersgruppe og enhver befolkningsgruppe har sine egne sett av omstendigheter som de som ønsker å dele troens lære med sine medmennesker, må ta i betraktning. Likevel er det visse grunnleggende universelle sannheter som den relevante kapasiteten kan bygges på, og det er disse som er hovedanliggendet for Bok 6.

Blant disse sannhetene er ingen mer avgjørende her enn hvordan «å være» og «å gjøre» utfyller hverandre. Når du tjener som veileder for boken, vil du måtte forsikre deg om at den gjensidige avhengigheten mellom de to fullt ut verdsettes av deltakerne. Dette temaet er faktisk underliggende i hele opplæringsprosessen som fostres av hovedsekvensen – en prosess der studium og handling er forenet. Generelt prøver kurssekvensen å veve sammen en rekke elementer som noen ganger blir fremholdt som motsetninger, men som faktisk er utfyllende dimensjoner av en virkelighet. Det er å håpe at etter hvert som enkeltpersoner går fremover gjennom kursene, vil tendensen til å redusere virkelighet til et sett av motsetninger på denne måten bli overkommet. Utdraget nedenfor fra det innledende materialet for veilederen kaster lys over dette temaet:

Idet den utforsker plikten som er pålagt oss av Bahá'u'lláh til å undervise i hans Sak, tar den første enheten opp flere grunnleggende begreper. Blant dem som blir introdusert tidlig i enheten, er begrepet «oppglødd». Deltakerne oppfordres til å erkjenne at plikten vår til å undervise like mye angår vår indre tilstand som handlingene vi utfører. Det at «å være» og «å gjøre» er to aspekter av et liv som leves i tråd med bahá'í-læren, og som utfyller hverandre, er et underliggende tema i hele kurssekvensen. Her er det forklart tydelig, og det gir virkelig form til den helhetlige strukturen av boken. Den første delen i enheten vil hjelpe deltakerne til å oppnå åndelig innsikt i denne ideen slik den forholder seg til undervisningshandlingen i troen. Flere metaforer som er funnet i skriftene, blir anvendt for å hjelpe dem til å se sammenhengen mellom «å være» og «å gjøre» – spesielt bildet av en flamme som, uansett hvor liten den er, utstråler varme og lys. Det antydes at undervisningshandlingen er et naturlig uttrykk for en tilstand, en som best kan beskrives som en tilstand av oppgløddhet, der gudskjærligheten brenner så klart i hjertene våre at vi uopphørlig streber etter å utbre hans ord.

Nå kan det være nyttig for deg å se gjennom Del 1 til 13 i den første enheten i Bok 6. Hvordan gjør forståelsen som deltakerne får i disse delene, dem i stand til å verdsette hvordan det at «å være» og «å gjøre» utfyller hverandre, manifesterer seg på praktiske måter i tjenestefeltet? Her vil følgene av visse vanlige oppfatninger som skiller de to, måtte stå klart for deltakerne dersom de skal klare å unngå at en slik motstridende tankegang påvirker måten de ser et liv på som er viet til å fremme Saken. Nedenfor er noen ideer om undervisning som de kanskje har i det de tar fatt på kurset. Hvordan vil måten de tenker på ha endret seg fra å studere disse delene?

- a. “Bare de som har dyp kunnskap om Saken bør undervise.”

- b. “Vi bør vente inntil vi er fullt fordypet før vi underviser.”

- c. “Det som er viktig, er å si de rette tingene til den søkende. Vår åndelige tilstand kommer i andre rekke.”

- d. “Det er den indre tilstanden vår som virkelig har betydning. Derfor bør vi ikke undervise før vi har tilegnet oss egenskapene til en sann bahá'í. Da vil eksempelet vårt være den beste underviser, og det vil ikke være behov for ord.”

Det er å håpe at gjennom å diskutere disse delene, vil deltakerne forstå at den tofoldige moralske hensikten de har søkt å oppnå siden de tok fatt på tjenestestien, binder sammen alle aspekter av livet deres – søken etter kunnskap, å adlyde guddommelige lover, anstrengelsene for å tjene Gud og komme nærmere ham og å tilegne seg åndelige egenskaper og foredle sin karakter. Hvordan vil du forsikre deg om at de vil være i stand til å skape denne forbindelsen i sammenhengen med å undervise i troen?

Som du vil huske fra ditt eget studium av Bok 6, er det en annen sannhet, nemlig undervisningens hellige natur, som undersøkes i denne enheten, og som kan sees på som det å åpne menneskehjertets by for Bahá'u'lláhs åpenbaring med ytringens nøkkel. Del 14 til 17 introduserer dette begrepet for deltakerne, og de innledende kommentarene for veilederen understreker viktigheten av disse delene:

I de delene blir de også bedt om å tenke gjennom hvordan en høynet bevissthet om helligheten til denne handlingen ikke bare øker effektiviteten av bestrebelsene i felten. Enda viktigere er det at den frigjør åndelige krefter som trengs for å heve slike bestrebelses over verdslige anliggender idet de derved setter i bevegelse prosesser som kan frembringe grunnleggende endring både individuelt og kollektivt. I Del 17 vil deltakerne bruke litt tid på å undersøke følgene av denne høynede bevisstheten. Blant de punktene som veilederen vil ønske å forsikre seg om blir formidlet til dem, er det to som utmerker seg. Først vil de måtte være påpasselige så de ikke legger seg til visse tenkemåter som, uansett hvor utbredt de er i samfunnet, ville tilføye undervisningsbestrebelsene deres slike holdninger og praksiser som ville gå på akkord med deres hellige natur. En bør ikke nærme seg undervisningshandlingen som om en rekrutterer medlemmer til en progressiv sosial sak, og enda mindre bli oppfattet som det å selge et produkt, uansett hvor fordelaktig det er for brukeren. Dernest bør de erkjenne at siden alt de foretar seg på tjenestestien innebærer å bringe hjerter i kontakt med Guds ord, er dette også hellig i sin natur, og en bør nærme seg det med denne bevisstheten.

Gå nå gjennom Del 14 til 17. Hvilken innsikt håper du at deltakerne vil få, spesielt fra å studere Del 17, om betydningen av hellighet for undervisningshandlingen? Hva slags tanker vil hjelpe dem til å motstå tendensen til å anvende ideer og tilnærmingmåter i undervisningshandlingen som er innbakt i den dominerende kulturen? Ta for deg tankene nedenfor som en kanskje kan ha om å undervise i

Saken. Hva antyder hver av dem om budskapet som formidles? Hvilket syn har det på menneskene som vi ønsker å dele det budskapet med?

- a. «Måten budskapet vårt er pakket inn på er det som virkelig teller.»

- b. «Å undervise i Saken er som å rekruttere folk til å delta i en progressiv sosial bevegelse. Det er nok å dele troens prinsipper med folk, for det er dette som har størst tiltrekning på dem.»

- c. «Når vi underviser i Guds Sak, henvender vi oss til et menneskehjerte som tilhører ham, og vi bruker vår ytrings nøkkel til å åpne portene til dette hjertets by for Bahá'u'lláhs åpenbaring.»

Etter diskusjonen om hellighet tar enheten opp en annen dyp åndelig sannhet i Del 18, nemlig at når portene til menneskehjertets by er åpnet og hjertet er forbundet med Bahá'u'lláhs åpenbaring, begynner en vedvarende forvandlingsprosess. I Bok 5 tenkte du selvsagt gjennom den tosidige forvandlingen – på individnivå og i samfunnsstrukturen – som er forutsett i troens skrifter. At det er et gjensidig forhold mellom den intellektuelle og åndelige veksten til et individ og organisk endring i sosiale strukturer, er nå integrert i din egen tenkning. Angående dette vil du huske Beskytterens utsagn om at menneskehjertet ikke kan skilles fra omgivelsene, for enkeltpersoners standard og atferd former omgivelsene og blir i sin tur formet av sosiale strukturer og prosesser. Hvordan styrker forståelsen av dette grunnleggende begrepet kraften i Guds Ord til å forvandle menneskehjertet, i løpet av diskusjonen i den første enheten i Bok 6 som begynner i Del 18?

DEL 24

Etter å ha hjulpet deltakerne til å tenke gjennom hvordan effektiv undervisning innebærer både «å være» og «å gjøre» – oppmerksomhet på ens indre tilstand så vel som stadig aktivitet – vender Bok 6 seg mer direkte mot vår indre tilstand. Den andre enheten fokuserer på noen av egenskapene og holdningene som er vesentlige for undervisning, og understreker fra begynnelsen av ideen om at finslipingen av en persons karakter finner sitt naturlige uttrykk i anstrengelser for å tjene andre, mens ens ønske om å tjene andre styrker foredlingen av ens karakter. Under forberedelsene for å ta en gruppe gjennom enheten, er dette en mulighet for veilederen til enda en gang å tenke gjennom beskaffenheten til den tjenestestien som hver av oss, i tråd med vår egen situasjon, går på. I lys av dette fortsetter på en måte den innledende delen for veilederen diskusjonen i Bok 3 om åndelige egenskaper og bygger videre på den.

Utviklingen av åndelige egenskaper sammen med tilsvarende holdninger er et tema som stadig blir tatt opp i kursene til Ruhi-instituttet, men alltid i sammenheng med styrking av en spesiell kompetanse – for eksempel kompetansen som trengs for å bidra til et samfunns andaktsfulle natur, å dele visdomsperler fra Bahá'u'lláhs åpenbaring med andre, å holde barneklasser for åndelig opplæring av barn. På denne måten øker deltakernes forståelse av disse grunnleggende egenskapene i menneskets sjel, og over tid oppnås en dypere forståelse etter hvert som de utforsker dynamikken i hver enkelt i et nytt lys og er vitne til dens innvirkning innenfor nye handlingsområder.

Når en veileder leder en gruppe gjennom enheten, vil han eller hun ønske å ha i tankene et begrep som er sentralt for utforskingen av åndelige egenskaper, et begrep som er til stede i alle kursene i hovedsekvensen, og som er svært aktuelt i dette – nemlig at slike egenskaper er avhengige av hverandre for behørig å kunne komme til uttrykk. Av spesiell betydning for undervisningshandlingen er en forståelse av hvordan mot krever visdom, hvordan visdom forblir uttrykt i fravær av mot, hvordan renhet krever løsrivelse fra verdslige ambisjoner så vel som uselviskheter, hvordan vennlighet – dersom den ikke modifiseres av tro på folks evner – kan bli overskygget av nedlatenhet, eller hvordan den uten oppriktighet i virkeligheten ikke er noe annet enn hykleri.

Veilederne er nå kjent med ideen som fremsettes i Bok 3, om at åndelige egenskaper er de permanente strukturene som utgjør hvem vi er som mennesker. Tilegnelsen av disse egenskapene gjør oss i stand til å fremvise passende holdninger i vår omgang med andre og å avholde oss fra de uønskede som vi måtte ha tilegnet oss gjennom oppdragelse og kultur. ...

De som tjener som veiledere, er selvsagt også oppmerksomme på at utviklingen av enhver åndelig egenskap innebærer en forståelse av en rekke relaterte begreper. Det å nå stadig høyere grader av renhet, for å ta et eksempel, krever en viss forståelse av hva menneskehjertet er skapt for å gjenspeile, av hva som utgjør støvet og rusket som hindrer dets utstråling og av hva som trengs for å holde det rensket for slike urenheter. Men utover en stadig dypere forståelse av slike begreper, må en ha viljen og det oppriktige ønsket om å fremme åndelighet. Vilje og oppriktig ønske blir ikke skapt kun gjennom intellektuelle diskusjoner – det er behov for at hver enkelt person reflekterer dypt og grundig over sin indre tilstand. Det er dermed veilederens oppgave å fremme et miljø som bidrar til slik refleksjon – et miljø som ikke gir opphav til skyldfølelse, som ikke oppfordrer til bekjennelser, som ikke oppmuntrer til beskyldninger, et miljø der en gruppe venner objektivt kan diskutere både abstrakte og praktiske saker og som overlater til den enkelte å reflektere for seg selv over hva som kreves av ham eller henne.»

Det blir sagt ovenfor at forståelsen vår av åndelige egenskaper vokser etter hvert som vi øver opp dyktigheten vår som vi opparbeider ved å utføre forskjellige tjenestehandlinger. Ta for deg de to egenskapene nedenfor, som er tema for refleksjon så tidlig som i Bok 2. Kan du si noen få ord om hvordan forståelsen din av dem har utvidet seg etter hvert som du har gått fremover på tjenestetien og har besøkt hjem for å ta del i samtaler av åndelig betydning, har holdt barneklasser og har hjulpet en juniorungsgruppe som inspirator?

Løsrivelse: _____

Ydmykhet: _____

La oss nå gå videre. Du er godt kjent med innholdet i de seks første instituttkursene: du har gjennomgått materialet en gang som deltaker, har utført tjenestehandlinger som har styrket forståelsen din av anvendelsen av læren og følgene av den i ditt eget liv og i samfunnslivet, og har her reflektert over begrepene og prinsippene som former opplæringsprosessen. I lys av denne rike erfaringen, reflekter nå over begrepet dyktighet, hvis utvikling, har vi sagt, krever kunnskap, åndelige egenskaper og prisverdige holdninger, så vel som en rekke evner og ferdigheter. Er det ikke en reell mulighet for at i fravær av å fostre åndelige egenskaper og dyrke forståelse, ville en prosess med å styrke dyktighet ende opp med kun å bli teknisk opplæring, i en begrenset oppfatning av betegnelsen, som bare forholdt seg til å ta til seg informasjon og tilegne seg ferdigheter?

Så hvordan kan en veileder forsikre seg om at det blir gitt tilstrekkelig og passende oppmerksomhet til å skape en atmosfære som gjør deltakerne i en studiesirkel i stand til å engasjere seg i den type dyp refleksjon som nevnes i utdraget ovenfor, og som er en så vesentlig del av ethvert instituttkurs?

DEL 25

Den tredje enheten i Bok 6 har fokus på selve undervisningshandlingen. Blant de former for kapasitet som er involvert, blir to tatt opp i enheten: evnen til å gjenkjenne og gi næring til mottakelighet av Bahá'u'lláhs budskap og evnen til å presentere bahá'í læresetninger på en overbevisende måte som passer til situasjonen. Kjernen i enheten er viet til den siste, og du husker godt at for å hjelpe deltakerne til å tenke på dens natur, blir en tenkt situasjon presentert som de skal analysere – en samtale mellom to unge mennesker, Anna og hennes venninne Emilia. Som veileder vil du ønske å forsikre deg om at deltakerne får med seg to viktige punkt relatert til evnene som undersøkes, og det første av disse beskrives nedenfor.

... det [er] avgjørende at deltakerne verdsetter ikke bare forskjellen mellom begreper og informasjon, slik det blir tatt opp i Del 4 til 6, men også hvorfor denne forskjellen er så viktig. Det er tross alt forståelsen av begreper og dype sannheter som gjør sjeler i stand til å komme nærmere Bahá'u'lláh, ikke bare oppsamling av informasjon. I den grad undervisningen er opptatt av å heve bevissthet og fostre forståelse, kan den bli sett på som et middel til å hjelpe til med å styrke enkeltpersoner intellektuelt og åndelig. Her vil evnen som deltakere har utviklet siden de gikk inn i instituttprosessen for å la seg påvirke av Guds ord og oppnå forståelse, gjøre seg gjeldende, etter hvert som de nå tenker gjennom hvordan de kan lede andre til breddene av sann forståelse.

Du oppmuntres til å lese Del 4 til 6 nå. Evnen til å se forskjellen på begreper og informasjon – hvordan

- gjelder den for anstrengelsene våre for å undervise i troen til våre medmennesker og å hjelpe dem til å nå breddene av sann kunnskap?

- styrker den evnen til en veileder til å bidra til å fremme forståelse som er så sentral for hele kurssekvensen?

Når det gjelder det andre punktet som er relatert til evnen til å presentere læren på en overbevisende måte, bør deltakerne bli klar over at selv om det ikke er en oppskrift som skal følges, er ikke alle måtene å sette sammen disse ideene på, effektive. Å analysere Annas samtale med Emilia vil hjelpe dem til å sette pris på hva en overbevisende presentasjon omfatter. Deltakerne vil måtte forstå at samtalen ikke representerer et fastsett sett av ideer de bør følge uten å tenke gjennom det. Øvelsene har faktisk blitt inkludert nettopp for å oppmuntre dem til å tenke på hvordan de vil tilpasse presentasjonen avhengig av ulike bakgrunner og interesser. Så det de også bør bli klar over, er at alle effektive presentasjoner av troen har visse felles karakteristika. Med Annas presentasjon i tankene, avgjør hvilke av de følgende som

er karakteristiske for en effektiv presentasjon (E) og hvilke som ikke er det (I):

En effektiv presentasjon

- ☐ er enkel og dyptgripende.
- ☐ er klar.
- ☐ er vag.
- ☐ fremviser en åpen holdning.
- ☐ gjenspeiler hvor dyp troen til den som presenterer den, er.
- ☐ fokuserer på Bahá'u'lláh som en gudsmanifestasjon – en universell oppdrager – og identifiserer klart hans lære som kilden til det som blir sagt.
- ☐ introduserer forestillingen om at det er lover i troen som er et uttrykk for Guds kjærlighet og nåde, og at å følge dem er årsaken til fremgang og utvikling.
- ☐ gir et glimt inn i rollene til tre deltakere som samarbeider om å bygge en ny sivilisasjon – individet, samfunnet og troens institusjoner – og relasjonene med kjærlighet og tillit som forener dem.
- ☐ gir inntrykk av at bahá'í-samfunnet er perfekt slik det er i dag.
- ☐ introduserer troens sentrale skikkelser.
- ☐ forklarer nok om troens historie til å skape en forbindelse mellom den som lytter, og tvillingmanifestasjonene.
- ☐ unngår å gå inn i en detaljert analyse av forholdet mellom Bahá'u'lláh og tidligere manifestasjoner.
- ☐ formidler entusiasme.
- ☐ er inviterende.
- ☐ er påtrengende.
- ☐ basere seg sterkt på utdrag fra skriftene.
- ☐ gjør bruk av analogier.
- ☐ er logisk.
- ☐ er for det meste basert på profetier.
- ☐ er argumenterende.
- ☐ appellerer både til hjerte og sinn hos den som lytter.
- ☐ manipulerer søkerens følelser.
- ☐ gjør det klart at det å bli en bahá'í medfører ansvar.
- ☐ spiller på søkerens frykt.
- ☐ unngår å belaste søkeren med for mange detaljer.

- ___ gir en mengde informasjon.
- ___ fokuserer på intrikate detaljer.
- ___ reflekterer tro på lytterens kapasitet til å gjenkjenne gudsmanifestasjonen for i dag.

Innebygd i utforskningen av evnen som trengs for å presentere troen på en overbevisende måte som passer for den enkelte situasjon, er forståelsen at slike samtaler kan finne sted som en del av personlige undervisningstiltak eller kollektive kampanjer. Idet de tenker på det første, oppmuntres deltakerne til å se hvordan slike tiltak komplementerer – ja faktisk er vevd inn i – kollektiv handling. De bør gis en mulighet til å reflektere over sin egen personlige situasjon og anstrengelsene sine for å utvikle et livsmønster der undervisning av troen utgjør en vesentlig del. Del 26 og 27 har til hensikt å hjelpe dem i så henseende. Hvor viktig er det vel ikke for veilederen å ha utført øvelsen i Del 26 og dermed ha utarbeidet sin egen undervisningsplan i Del 27 – en plan som vil ha blitt bearbeidet over tid gjennom handling – for å motivere deltakerne i en studiesirkel til å gjøre det samme?

I sammenheng med nabolaget eller landsbyen der du bor, beskriv hvordan personlige anstrengelser for å undervise troen utfyller kollektiv handling som har fokus på dens utvidelse og befestelse.

Temaet kollektiv handling blir tatt opp i Del 28 og er fokus for resten av enheten. Her er ikke øvelsene omfattende, og det vil være veilederens ansvar å bistå deltakere med å relatere det de studerer til sin egen erfaring. De bør få en forståelse av hvordan ethvert individ skal bidra i kollektiv handling til et miljø som karakteriseres av en økende grad av enhet i sine ulike dimensjoner. De bør få en visjon om hvordan forenet handling på grasrota, sammen med individuell utfoldelse, tjener til å fremme det globale foretagende som bahá'í-samfunnet er engasjert i. Dette avsnittet beskriver karakteren til den oppgaven som veilederen står overfor.

I denne hensikt stiller delene en rekke spørsmål som deltakerne vil tenke gjennom: Hva karakteriserer en kollektiv handling? Hva betyr det at en kollektiv handling er forent? Hvilke trekk har tilnærmingen til troens vekst verden over, og hvilken rolle spiller kollektive kampanjer?

Hva er noen av kjennetegnene hos menneskene de arbeider blant, enten det er innbyggerne i en landsby eller en mottakelig befolkningsgruppe som bor i et nabolag eller er spredt i området? Hvor sterke er kreftene som dannes av deres kollektive handlinger for å drive frem befolkningens bevegelse mot visjonen om Bahá'u'lláhs verdensordning? Hvor nært forbundet til troens vekst er kapasiteten som er bygget gjennom opplæringsprosessen som fremmes av instituttet for barn, juniorungdom og ungdom og voksne? Blir de nødvendige betingelsene for effektiv kollektiv handling skapt? Blir vennskapsbånd stadig styrket? Blir enhetlig hensikt oppnådd blant deltakere i kollektiv handling? Finner den sitt uttrykk i glede fylt og intens aktivitet? I hvor stor grad blir deres tilnærming til læring om vekst definert av handling, refleksjon over handling og rådslagning? Viktigheten av dette siste spørsmålet kan ikke overvurderes, for det er i hvor stor grad en slik tilnærming blir fremgangsmåten blant en voksende kjerne av venner, at de vil bli i stand til å bygge en stadig større grad av enhetlig tenkemåte som er så nødvendig hvis de skal kunne oppdage hva som trengs for å gå fra ett vekststadium til det neste.

Når veilederen gjennomgår de siste delene av enheten med en gruppe, vil det være viktig for vedkommende å være oppmerksom på anledninger til å åpne opp for diskusjon omkring spørsmålene ovenfor. I så måte ville det være nyttig for deg å ta for deg hvert av dem sammen med de andre medlemmene av gruppen din i dag. Når du gjør det, prøv å komme bort fra å bli engasjert i abstrakte diskusjoner og baser det på eksempler der du har førstehånds erfaring. Det ville være spesielt nyttig for deg å tenke gjennom spørsmålene nedenfor i sammenheng med ditt eget nabolag eller din egen landsby.

Hvordan er troens vekst på dette tidspunkt i historien uatskillelig fra kapasiteten som er oppbygd gjennom opplæringsprosessen som instituttkursene fremmer, spesielt kapasiteten til ungdom idet de går fremover gjennom hovedsekvensen?

Mønsteret med handling, refleksjon over handling og rådslagning blant en kjerne av venner som arbeider i en landsby eller et nabolag gjør dem i stand til å anta kollektivt eierskap for læring. Kan læringsprosessen som et slikt mønster fremmer, bli redusert kun til planlegging og iverksettelse av kampanjer for å skape flere aktiviteter? Hvordan er prosessen forskjellig fra en som ganske enkelt følger en rekke trinn mekanisk? På hvilken måte tillater et slikt mønster at det skapes innsikt i individuell og kollektiv forvandling innenfor en bestemt virkelighet som vennene befinner seg i?

DEL 26

Vi håper at denne oversikten over de første seks bøkene til Ruhi-instituttet har gitt deg innsikt i noen av de pedagogiske prinsippene som styrer læreplanen, spesielt hvordan den er organisert rundt en prosess med kapasitetsbygging som sammenlignes med det å gå på en tjenestesti. Bok 7, som du nå studerer, er viet til en tjenestehandling som vi har sagt er vesentlig for utvidelse av selve opplæringsprosessen – nemlig å bistå gruppe etter gruppe med å gå gjennom kursene i hovedsekvensen. Som du vet, ender ikke hovedsekvensen her, men fortsetter med flere andre kurs som tar for seg stadig mer sammensatte tjenestehandlinger. Vi trenger imidlertid ikke å forholde oss til disse på dette tidspunkt. I denne omgang oppmuntres du til å ta en liten stund og reflektere over betydningen av å utvikle kapasitet systematisk gjennom en kursrekke. Les følgende utdrag fra et budskap datert 27. desember 2005 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus som, idet de understreker fremgangen som har funnet sted i løpet av de foregående år, bemerker:

«Tingenes utvikling etter den tid har bare tjent til å gi en ytterligere demonstrasjon av hvor effektiv en kursrekke er som søker å bygge opp evnen til å tjene ved å konsentrere seg om å anvende de åndelige innsikter som er vunnet gjennom et dyptgående studium av skriftene. Deltagerne gjøres kjent med en kunnskapsmasse som fostrer et sett med beslektede vaner, holdninger og egenskaper, og hjelpes til å skjerpe visse ferdigheter og evner som behøves for å utføre tjenestehandlinger. Utveksling av meninger som dreier seg om det skapende ord, i en studiesirkels seriøse og oppløftende atmosfære, høyner bevissthetsnivået vedrørende ens plikter overfor Saken og skaper oppmerksomhet om gleden man får ved å undervise om troen og tjene dens interesser. Den åndelige sammenheng som visse handlinger omtales i, gjør dem betydningsfulle. Tålmodig bygges det tillit i takt med at vennene beskjeftiger seg med stadig mer sammensatte og krevende tjenestehandlinger. Likevel er det fremfor alt tilliten til Gud som støtter dem i deres bestrebelser. Hvor mangfoldige er vel ikke beretningene om troende som begir seg ut på undervisningsfeltet med frykt og beven for bare å finne seg støttet av bekreftelser på alle kanter. Idet de ser mulighetene og anledningene foran seg med nye øyne, er de selv vitner til kraften i guddommelig bistand mens de bestreber seg på å anvende i praksis det de lærer, og oppnår resultater som langt overgår deres forventninger. At den troens ånd som fødes ved nær kontakt med Guds ord, har en slik virkning på sjelen, er på ingen måte et nytt fenomen. Det som er oppmuntrende, er at instituttprosessen hjelper så mange til å oppleve troens forvandlende kraft.⁵

Basert på din egen erfaring med å vandre på tjenestestien som har blitt åpnet av kursene til Ruhi-instituttet, si nå noen få ord om hvordan hver bok bygger på den foregående og gjør deltakerne i stand til å utføre stadig mer sammensatte tjenesteoppgaver.

For å fordype innsikten du har fått i de sentrale begreper og underliggende prinsipper som har formet innhold og rekkefølge av kursrekken, reflekter nå over utdraget nedenfor fra et budskap skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus.

«Når vennene i slike områder har vært førstehånds vitner til instituttprosessen forvandlende virkninger, så bestreber de seg uten unntak på å tilegne seg en fyldigere forståelse av dynamikken som ligger til grunn for den – fellesskapsfølelsen som den skaper, den deltagerbaserte tilnærmingen som den innfører, forståelsesdybden som den fostrer, tjenestehandlingene som den anbefaler, og fremfor alt: tillit til Guds ord. Enhver anstrengelse blir gjort for å sikre at prosessen avspeiler det komplementære forholdet mellom ‘å være’ og ‘å gjøre’ som gjøres klart i instituttkursene; den sentrale plass de gir kunnskap og anvendelsen av den; vekten de legger på å unngå falske dikotomier; fremhevingen av å lære det skapende ord utenat; og den omhu de viser i å høyne bevisstheten, uten å vekke det påtrengende selvet.»⁶

Du vil selvsagt få stadig større innsikt i dynamikken til instituttprosessen etter hvert som du fortsetter å gå på tjenestestien som den åpner opp. Med den forståelsen du har tilegnet deg så langt, skriv ned noen tanker om de følgende målene for kursene:

a. å være klar på hvordan «å være» og «å gjøre» utfyller hverandre: _____

b. å la kunnskap og dens anvendelse få en sentral plass: _____

- c. å vektlegge det å unngå falske motsetninger: _____

- d. å tillegge utenatføring av det skapende ord stor betydning: _____

- e. å utvise forsiktighet i det å høyne bevissthet uten å vekke «det gjenstridige selv»: _____

Si nå noen få ord om beskaffenheten av opplæringsprosessen som kursene har til hensikt å fostre, slik den forholder seg til hver av de følgende:

- a. fellesskapsånden som opplæringsprosessen skaper: _____

- b. tilnærmingen med deltakelse som den oppmuntrer til: _____

- c. dybden av forståelse som den søker å fostre: _____

- d. tjenestehandlingene den anbefaler: _____

- e. tilliten til Guds ord som opplæringsprosessen fremmer: _____

DEL 27

Før vi avslutter diskusjonen om læreplanen til Ruhi-instituttet, kan det være nyttig å diskutere kort de kursene som forgrener seg ut fra hovedsekvensen. Karakteren til en tjenestesti slik den presenteres i hovedsekvensen, gir rom for spesialiserte stier knyttet til kunnskap, åndelige egenskaper og ferdigheter som trengs på spesifikke handlingsområder. For tiden er det to serier med grenkurs som utarbeides av Ruhi-instituttet. Med hensyn til dette forklarer Det Universelle Rettferdighetens Hus i et brev datert 12. desember 2011:

“Det finnes nå to punkter i sekvensen der man kan velge å følge en spesialisert tjenestesti. Det første punktet forekommer i Bok 3. Av vennene som fullfører den og begynner å tilby barn en relativt enkel klasse på første

trinn i et program for deres åndelige oppfostring, vil en prosentdel ønske å vie seg til dette tjenestefeltet og med tiden gjennomgå en serie stadig mer komplekse forgreningskurs for å undervise på trinn 2 til 6. Dette betyr ikke at de vil oppgi studiet av hovedsekvensen. Faktisk vil kurs som utgjør en spesialisert tjenestesti, foregripe at deltagerne fortsetter fremover, enhver i et tempo tilpasset vedkommendes situasjon, langs den stien som hovedsekvensen har trukket opp. Bok 5 søker å bringe frem inspiratorer for juniorungdomsgrupper og utgjør det andre punktet som en kursserie kan forgrene seg ut fra.

I løpet av hovedsekvensen vil det uten tvil dukke opp flere veier å prøve seg frem langs når tiden er inne. Noen kan være av allmenn interesse, som de to ovennevnte, mens andre kan være begrenset til spesifikke lokale behov. Som i hovedsekvensen selv må innhold og struktur stige frem av fortsatt felles erfaring i felten, en erfaring som ikke er tilfeldig eller styres av personlige preferanser, men som veiledes av troens institusjoner. Å gi opphav til en slik erfaring vil kreve en enda større kraftinnsprøytning fra en mye større del av befolkningen ...»⁷

Vi trenger ikke å undersøke spørsmålet om grenkurs i detalj her. Det som er viktig for oss å forstå, er at grenkurs, slik det antydes i utdraget ovenfor, skal vokse fra kollektive erfaringer under veiledning av troens institusjoner og organer. Det Universelle Rettferdighetens Hus utdyper dette punktet i et budskap datert 1. januar 2022:

«Vi har tidligere sammenlignet hovedsekvensen med stammen på et tre som støtter andre kurs som forgrener seg ut fra den, der hver gren tar for seg et særlig handlingsområde. Utarbeidelsen av slike grenkurs vil nødvendigvis foregå over tid gjennom et mønster markert av handling og refleksjon der begrepsdannelse og aktivitet ute i felten går hånd i hånd. Det stilles adskillige krav til opplæringsinstitutter som gir seg i kast med denne oppgaven. De vil ha behov for en dyp forståelse av innholdet i instituttets hovedsekvens og de pedagogiske prinsipper som inngår, må kunne foreta en klar analyse av erfaringen som fremkommer på grasrota etter hvert som aktivitetene går fremover, samarbeide med team av venner viet fremgang for spesifikke aspekter av den samfunnsbyggende prosessen, fungere i læringsmodus og dra inn i sitt arbeid personer med evner som kreves for å utarbeide materiell. Når grenkurset først er kommet på plass, vil det hjelpe vennene som fremmer den aktuelle aktiviteten, til å styrke sin kapasitet ytterligere, og det vil bidra til å utvide den tilknyttede læringsprosessen i befolkningens liv. Kurset vil også tjene som et forråds-kammer for oppsamlingen av kunnskap og som et middel til å spre den.»⁸

Tilnærmingen til læreplanutvikling som følges av Ruhi-instituttet, er ikke noe som vi tar opp i dette kurset. Som en kommende veileder av bøkene, bør du likevel være oppmerksom på at de ikke er et produkt av én persons tanker, og de har heller ikke vokst frem fra rådslagning i en gruppe og blitt utført i teorien, atskilt fra utøvelse. I stedet har de blitt skrevet i løpet av tiår idet instituttet gjennom en intens prosess med handling og refleksjon på en systematisk måte lærte hvordan en kan oppreise menneskelige ressurser for å fremme Saken og for samfunnets fremgang.

Hvis en følger denne tilnærmingsmåten, tar utviklingen av materiell nødvendigvis lang tid. Prosessen er gradvis og organisk, men tålmodigheten som den krever, bærer varig frukt.

DEL 28

Så langt i denne enheten har du utforsket ganske grundig Ruhi-instituttets tilnærming til opplæring og materiale som det har frembragt. Den vekt som det la på deltakelse, ledet det fra starten av til å utvikle dette materialet for studium i grupper. Det var også tidlig klar over at tilnærmingen ville måtte respektere læringstempoet for forskjellige personer. Alle ville gå fremover i tråd med egne muligheter som ville utvikle seg etter hvert som den enkelte beveget seg fremover i opplæringsprosessen. Konkurransen ville ikke ha noen plass i denne prosessen.

Da er det ett punkt til som er verd å diskutere her, som er relatert til opplæringsprosessen – det er at innebygd i særpregene til materialet, er det et system for det å tilby kurs, ett som gjør det mulig for opplæringsprosessen å gå videre og utvides på grasrota. Dette systemet som er organisert rundt ideen om en studiesirkel og en veileder, sammen med materialet, gir stadig større grupper av enkeltpersoner som støtter og følger hverandre, muligheten til å bygge opp kapasiteten sin for tjeneste. Du har allerede litt kjennskap til systemet som del av disse gruppene, og har fått videre innsikt i hvordan det fungerer etter hvert som du har gått gjennom denne enheten. Idet det viser til virkningene av dette fjernlæringssystemet og dets kapasitet til å nå store antall, uttaler Det Universelle Rettferdighetens Hus:

“La ingen unnlate å verdsette mulighetene som dermed er skapt. Kreftene i dagens samfunn avler passivitet. Et ønske om å bli underholdt pleies fra barndommen av, med økende effektivitet, og dyrker frem generasjoner som er villige til å la seg lede av den som viser seg å være dyktig til å appellere til overfladiske følelser. Selv i mange utdannelsessystemer blir studenter behandlet som om de var beholdere ment til å motta informasjon. At det har lyktes bahá’í-verdenen å utvikle en kultur som fremmer en måte å tenke, studere og handle på, der alle anser at de vandrer sammen på tjenestens sti, der de støtter hverandre og går fremover sammen, i respekt for den kunnskap som hver enkelt besitter i et gitt øyeblikk, der man unngår tendensen til å dele de troende inn i kategorier som fordypede og uinformerte – det er en prestasjon av enorme dimensjoner. Og der ligger drivkraften til en bevegelse som ikke lar seg stoppe.»⁹

Du oppmuntres nå til å undersøke følgende utdrag som beskriver generelle trekk ved systemet, og diskutere dem i gruppen din:

En studiesirkel er ett element i et fjernlæringssystem som administreres av et nasjonalt eller regionalt opplæringsinstitutt, og den er utformet for å ta en kurssekvens til det lokale plan. Den består vanligvis av flere personer fra et gitt sted, som ved hjelp av en veileder studerer kursene sammen i sitt eget tempo. Som medlem av gruppen, er veilederen like engasjert i læringsprosessen som de andre, men fordi vedkommende har fullført de

nødvendige kursene og fått en del erfaring, kan han eller hun bidra til å sikre at hensikten med kurset som studeres, blir oppnådd. Hvis gruppen er stor, kan derfor veilederen dele den inn i to eller tre mindre grupper som vedkommende arbeider med samtidig.

Det er en god del fleksibilitet i hvordan medlemskapet i en gruppe fungerer. Noen grupper ønsker kanskje å møtes en gang i uken over en lengre periode, mens andre kanskje velger å møtes daglig, eller en helg av og til. Når et kurs er fullført, går kanskje alle medlemmene videre og studerer den neste boken sammen. Men noen forlater kanskje gruppen og blir med i en annen på et senere tidspunkt. Den samme veilederen kan fortsette sammen med gruppen fra ett kurs til det neste. Men det er også mulig for veilederen til å bytte etter at et kurs er ferdig.

Deltakere kan slutte seg til en studiesirkel på mange forskjellige måter. I landsbyer og nabolag der det er en voksende kjerne av aktive støttespillere for troen, blir studiesirkler ofte dannet i sammenheng med innsats for å utvide og befeste samfunnet gjennom tremånederssykluser med aktivitet. Etter hvert som det bærer frukt å ta kontakt med skoler, klubber og lokale organisasjoner, tiltrekkes deltakere i økende grad fra rekker av unge mennesker som er ivrige etter å gå inn på en tjenestearena, og som ønsker å utvikle kapasiteten sin gjennom å studere kursene. Atter andre er femten- eller sekstenåringer som har fullført programmet for åndelig styrking av juniorungdom, og allerede er inngitt en sterk følelse av en tofoldig moralsk hensikt.

Som et resultat, har leirer i skoleferiene blitt enda en ramme for studium av kursene. Disse og instituttkampanjer samler på et sentralt sted større antall som, inndelt i smågrupper, engasjere seg i det intensive studiet av forskjellige kurs, der hver gruppe får hjelp av en eller to veiledere. Faktisk er det kombinasjonen av slike kampanjer, leirer og studiesirkler holdt på vanlig måte som viser seg å være mest effektivt. Fleksibiliteten som disse forskjellige måtene gir, gjør det mulig for hver deltaker å gå fremover i opplæringsprosessen i en rytme som er tilpasset deres egen situasjon. Det er naturlig at små grupper av enkeltpersoner som har nådd mer eller mindre det samme punktet i kursrekken, ender opp med å studere sammen. Og til sist er enkelte i stand til å nå det punkt der de kan fungere som veileder og bidra til forfleringen av studiesirkler.

Som et element i et fjernlæringssystem, har studiesirkelen to vesentlige funksjoner: Den ene er studiet av materialet og den andre er i forhold til erfaring. Dersom deltakerne skal utvikle dyktigheten til tjeneste slik den er beskrevet i kursene, er det ikke nok for dem bare å studere materialet, fullføre øvelsene og utføre foreslått praksis i gruppen. Det må skapes anledninger der de får reell erfaring. Hvis medlemmene i en studiesirkel for eksempel skal utvikle kapasiteten til å utforske temaer som er sentrale for samfunnslivet med venner og naboer, målet for den tredje enheten i Bok 2, kan de ikke være tilfreds med bare å praktisere seg imellom. De vil måtte ha muligheter for å besøke hjem med familier, spesielt der det er barn og juniorungdom, sammen med en mer erfaren venn og få erfaring med å utføre denne tjenestehandlingen – en handling som bør integreres i deres eget liv som enkeltpersoner, en

som manifesteres i kollektiv innsats hos den voksende kjernen som arbeider for forbedring av landsbyen eller nabolaget i syklus etter syklus. Innenfor dynamikken i en slik voksende kjerne, er en veileder i stand til å gi deltakerne konkret støtte og hjelp idet de tjener skulder ved skulder.

Oppgaven til en veileder er dermed ikke begrenset til anledninger der deltakere samles for å studere materialet. Han eller hun forsikrer seg om at de blir ledsaget i utførelsen av relevante tjenestehandlinger, spesielt på tidlige stadier. Institusjoner og organer, spesielt områdeundervisningskomiteen og instituttkoordinatorene, er der for å tilby hjelp til enkeltpersoner og grupper på spesifikke tjenesteområder: i forbindelse med å arrangere tilbedelsesmøter, å gå på systematiske besøk til husstander og å tjene som barneklasselærere, som inspiratorer for juniorungdomsgrupper og som veiledere for studiesirkler. Uansett hvilken tjenestehandling det gjelder, bør studiet og handlingen som deltakerne foretar, tjene til å binde dem sammen i fellesskap og tiltrekke andre til denne måten å lære på.

Etter å ha diskutert utdragene ovenfor i gruppen din, diskuter nå ulike måter som kursene blir holdt på i ditt område. Hvordan gjør slike måter det mulig for stadig flere å gå fremover på en tjenestesti, en sti som er særpreget av studium og handling?

DEL 29

Nå som vi har reflektert over ulike måter som kursene kan holdes på, la oss se spesifikt på studiesirkelen som ett av de sentrale elementene som opplæringssystemet er bygd på, og kort undersøke hvordan den fungerer sett fra en veileders ståsted. Du vet allerede at det ikke er en fastsatt prosedyre som en gruppe må følge. Så det vi vil gjøre, er å ta for oss visse eksempler på aktivitet i en studiesirkel. Situasjonene som beskrives, vil være variert og vil ikke nødvendigvis være dem som du møter som veileder. Men å tenke gjennom spørsmålene på slutten av hver av dem, vil hjelpe deg til å tenke på hvordan du kunne respondere på lignende situasjoner som du kan komme til å stå overfor.

1. Du har nettopp tatt initiativ til en studiesirkel med åtte ungdommer. Alderen varierer fra 16 til 19 år. Etter en bønnestund sier du noen få ord om særtrekkene ved instituttkursene i sin alminnelighet og spør dem så om de har noen tanker de ønsker å dele. Bare tre av dem kommer med kommentarer, og når du ser hvor motvillige de andre er, insisterer du ikke på at de skal gjøre det

samme. Du går videre og introduserer den første enheten i Bok 1, idet du kort forklarer dens hensikt og innhold. Hva sier du?

2. I den samme sammenkomsten, rett etter innledningen din, begynner deltakerne å studere Del 1 av den første enheten. Du bestemmer deg for at den beste måten å gjennomgå delen på er å be en av deltakerne om å lese det første sitatet høyt og deretter stille spørsmålet som følger, til de andre. Du forklarer at hensikten med denne øvelsen er å hjelpe dem med å fokusere på den umiddelbare og uttrykte meningen med et sitat før de tenker på hvordan det kan anvendes og følgene av det. Alle ser tilbake på sitatet, og et par av dem svarer på spørsmålet ved å lese sitatet. Du ber så en annen deltaker gjøre det samme med det andre sitatet og fortsetter på denne måten til slutten av delen. Senere, når du kommer til det neste settet med spørsmål i Del 3, deler du inn deltakerne i fire grupper på to og ber dem utføre denne aktiviteten i par. Hva vil du gjøre mens dette pågår? Vil du observere hvordan hvert par utfører denne aktiviteten? Hva vil du gjøre dersom ett par synes denne øvelsen er lett og går gjennom den grundig, men fort?

3. Flere uker senere studerer den samme gruppen Del 3 i den tredje enheten av Bok 1 som tar for seg forholdet mellom sjel og legeme. Det innledende avsnittet og sitatet har blitt lest høyt, og det er gitt litt tid til å reflektere over ideene som uttrykkes. Nå gjør alle øvelsene individuelt. Det er stille i rommet, og atmosfæren er preget av alvorlig og disiplinert refleksjon. Hva har du gjort for å bidra til å skape en slik atmosfære?"

4. Du tjener som veileder i en studiesirkel som består av unge mennesker i en landsby eller et nabolag der samfunnsbyggingsprosessen fremdeles er på et tidlig stadium. Noen få juniorungdomsgrupper har blitt opprettet, og praksisen med hjemmebesøk, spesielt hos deltakerne i det åndelig programmet for styrking, begynner å ha en virkning. Som et resultat er mange av familiene deres tiltrukket av troens lære. Du har nettopp avsluttet studiet av Bok 1 med

ungdommene i studiesirkelen, og de er ivrige etter å gripe muligheten til å besøke noen av disse familiene og dele bønner med dem. Hvordan vil du hjelpe dem med å gjøre det?

5. Du studerer Bok 2 med en gruppe elever på videregående i landsbyen din eller nabolaget ditt. Idet de går gjennom den andre enheten, «Opplyftende samtaler», foreslår du at de prøver å anvende det de lærer ved å innlede samtaler om temaer av sosial og åndelig betydning med skolekameratene sine. Hva er noe av det du kan gjøre for å forsikre deg om at evnen deres til å samtale om åndelige temaer begynner å øke? Hvorfor er det for eksempel nødvendig at du først hjelper hver deltaker mens dere studerer enheten, til å velge minst ett av utsagnene og finne et par venner som de kan samtale om ideene som det inneholder?

6. Noen uker senere har den samme gruppen med ungdommer begynt på den tredje enheten av Bok 2, og har nettopp begynt på Del 3 der de studerer et utsagn om Guds evige Pakt. Hvorfor er det viktig at deltakerne etter å ha lest dette utsagnet bruker tid på å reflektere over det avsnitt for avsnitt, identifisere rekkefølgen av ideer som det inneholder og lære å uttrykke dem med klarhet?

7. En gruppe som du har veiledet gjennom Bok 2, har nå fullført studiet av den, og tiden er inne for dem til å praktisere det de har lært ved å besøke hjem og innlede diskusjoner med familier omkring en rekke temaer. Idet du har i tankene situasjonen der du bor, hvordan vil hver av ungdommene bli ledsaget i forberedelsene og gjennomføringen av slike besøk, spesielt til å begynne med, etter hvert som kapasiteten deres styrkes? Hvordan vil det være mulig å sikre at deltakelsen deres i et systematisk program for hjemmebesøk tjener til å styrke mønsteret for lokalsamfunnets liv?

-
-
-
8. Ved en annen anledning hjelper du en gruppe venner med å studere Bok 3, *Å undervise barneklasser, Trinn 1*. De arbeider med den andre enheten som omfatter de tjuefire leksjonene for klassene. Etter å ha gjennomgått det første settet med fire leksjoner i en viss grad av detalj, oppmuntrer du deltakerne, slik det er foreslått i Del 5, til å prøve å holde leksjonen for noen få barn som de kjenner – fra sine egne utvidede familier eller fra familier i nabolaget. Hvordan vil du hjelpe hver av dem til å skissere en handlingsplan for dette? Hvilken tilnærmingstype vil du bruke for å hjelpe dem til å reflektere over handlingen som de har utført, neste gang studiesirkelen møtes?

-
-
-
-
9. Du er nettopp ferdig med å studere den andre enheten av Bok 4 sammen med en gruppe unge mennesker. De har lært å fortelle om hver av hendelsene i Bábs liv idet de har gått igjennom de ulike delene av enheten, og de har nå lært utenat to bønner som han åpenbarte, og prøver å lære utenat talen hans til Den levendes bokstaver. Årsdagen for Bábs erklæring nærmer seg, og gruppen tilbyr å arrangere programmet for helligdagsfeiringen i lokalsamfunnet. De er ivrige etter å benytte det de har lært. Hvordan kan du hjelpe dem med å planlegge programmet og forberede arrangementet? Hva kunne du som veileder gjøre for å sikre at hvert medlem av gruppen klarer å bidra til å skape en verdig og gledesfylt sammenkomst?

-
-
-
-
10. På forespørsel fra koordinatoren for hovedsekvensen tar du en liten gruppe unge mennesker gjennom Bok 5. Når dere er ferdige med den andre enheten, hjelper du dem med å føre samtaler med noen få juniorungdommer for å få en viss innsikt i hvordan de som er i denne aldersgruppen, tenker om visse betydningsfulle temaer. Hvordan vil du hjelpe dem med å gjøre dette? Vil de for eksempel snakke med juniorungdommer en og en? Vil de engasjere seg i samtaler i par, og hvem vil ledsage dem? Hvordan vil du lede dem i å reflektere over erfaringen sin?

11. Du går gjennom den tredje enheten i Bok 6 med en gruppe ungdommer som alle er med i den voksende kjernegruppen av venner som arbeider i landsbyen din eller nabolaget ditt. En ny tremåneders aktivitetssyklus skal snart begynne, og innsatsen under utvidelsesfasen vil ha fokus på å undervise i Saken for interesserte familier til unge mennesker i instituttets opplæringsaktiviteter. Deltakerne har studert samtale mellom Anna og Emilia og har trent på å si ideene seg imellom. Hvilken hjelp vil du sikre at de får i løpet av kampanjen slik at de er i stand til å få erfaring i å presentere troens læresetninger på en overbevisende måte?

DEL 30

Kursrekken, studiesirkelen og veilederen utgjør de tre sentrale elementene i Ruhi-instituttets opplæringssystem. De foregående delene har helt klart økt bevisstheten din angående den kritiske rollen som veilederen spiller i dette systemet. Nå kan det derfor passe for deg å se gjennom det du har studert her til nå og skrive ett eller to avsnitt om bestrebelsen du gir deg i kast med.

This image shows a blank sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and extend across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Uten å ha sett det du har skrevet, kan vi trygt anta at beskrivelsen din vil ha dreiet seg om begrepet tjeneste. Vi foreslår at du lærer utenat de følgende to sitatene om tjenestens stade, det første fra Bahá'u'lláhs skrifter, og det andre fra en tavle av 'Abdu'l-Bahá:

«Det trelldomsbånd som er dannet mellom tilbederen og den tilbedte, mellom skapningen og Skaperen, bør i seg selv anses som et tegn på hans nådige gunst overfor menneskene, og ikke som et tegn på noe fortrinn de måtte eie. Om dette vitner enhver sann og klartskuende troende.»¹⁰

“O tjener av dem som Gud elsker! Vennenes tjener er Den velsignede skjønnhets tjener. Den som elsker ham, tjener hans elskede. Det kjæreste ønske for denne tjeners hjerte er at jeg – i tjeneste for Abhá-skjønnhetens venner – kan få bli en trofast og elskverdig tjener, kan være beredt til å tjene natt og dag og dermed høste frukten av tilværelsens tre. Det legeme som ikke blir bøyd på stien viet tjeneste for vennene, er ikke annet enn et stykke dødt tre, og den rygg som ikke krummes av vedvarende anstrengelser for deres skyld, er bare en naken trestubbe. Vel er det derfor med deg, for du utfører tjeneste for vennene og er deres lojale trell. Dette er en fyrstelig stilling i begge verdener, og heder både her og heretter.»¹¹

DEL 31

Overveielsene dine omkring de ulike temaene som er presentert i denne enheten, har sannsynligvis overbevist deg om at evnen til å tjene som veileder for bøkene 1 til 6 bare kan tilegnes over tid og gjennom erfaring. Hensikten med denne boken er å presentere visse begreper for deg og føre deg av sted på en sti der du i stadig større grad vil styrke kapasiteten din til å hjelpe gruppe etter gruppe med å gå fremover gjennom Ruhi-instituttets hovedsekvens av kurs, fra de første til dem som kommer etter Bok 7. En av de mest fruktbare måtene å øke forståelsen din av de relevante begrepene på og få innsikt i åndelige egenskaper og holdninger, så vel som ferdigheter og evner som denne tjenestehandlingen krever, er å delta på de regelmessige samlingene for veiledere som organiseres av instituttet i området ditt. På slike møter analyseres forskjellige erfaringer, og det søkes svar på en rekke spørsmål.

På disse samlingene blir ofte innledningene som finnes i hver bok, «Noen tanker og ideer for veilederen», studert i lys av erfaringer. Ett spesielt punkt fortjener å bli nevnt her. Disse delene er ment spesielt for dem som tjener som veiledere, og det er ikke behov for at deltakerne skal lese dem når de begynner på studiet av en bok. Å gjøre dette kan faktisk vise seg å virke mot sin hensikt. Likevel kan det være nyttig for en veileder å benytte seg av noen av ideene som slike deler inneholder, for å hjelpe deltakerne til å verdsette det overordnede målet for hver enhet i boken og hensikten med visse øvelser. Men dette ville alltid bli gjort på en begrenset måte som respons på lærings–undervisningserfaringen som utvikler seg i gruppen.

La oss nå se på karakteren til en veiledersamling. En del av samlingen er kanskje viet til diskusjon om noen fremtredende punkter knyttet til instituttkursene, og mange av disse kan en hente fra «Noen tanker og ideer for veilederen» i Bok 1. Flere av disse er satt opp nedenfor. Du ønsker kanskje å tilføye flere til listen.

- Alle deltakerne på Ruhi-instituttkursene, enten de studerer materialet for første gang eller tjenestegjør som veiledere, deltar i en gjensidig læringsprosess.
- Ansvar for å lære ligger hos hver enkelt deltaker.
- Langt fra å fungere som en løsrevet og passiv tilrettelegger av diskusjon, hjelper veilederen hvert medlem av gruppen med å oppnå en rimelig grad av forståelse av materialet som studeres.
- Veilederens kapasitet til å engasjere deltakerne effektivt i en undervisnings-læringsprosess styrkes etter hvert som han eller hun tar gruppe etter gruppe gjennom kursene og hjelper medlemmene til å få en begynnende erfaring med å utføre tjenestehandlingene som hver bok anbefaler.
- I motsetning til ren tilegnelse av enkle ferdigheter, er det i en opplæringsprosess helt nødvendig at deltakerne blir mer og mer bevisste meningen med og betydningen av det de holder på med.
- Ruhi-instituttets kurs skisserer en tjenestesti for menneskeheten der hver deltaker går i sitt eget tempo og hjelper og blir hjulpet av andre.
- Når de betrer denne stien, etterstreber deltakerne å oppnå en tofoldig moralsk hensikt – å ivareta sin egen åndelige og intellektuelle vekst og å bidra til forvandlingen av samfunnet.
- Fremskritt på denne stien innebærer utvikling av en rekke forskjellige former for kapasitet som krever forståelse og kunnskap, åndelige egenskaper og prisverdige holdninger, så vel som en mengde evner og ferdigheter.
- Bøkene til Ruhi-instituttet baserer seg på to kunnskapskilder: bahá'í-troens lære og den økende erfaringen til det verdensomspennende bahá'í-samfunnet med å fremme materiell og åndelig sivilisasjon.
- Det er Bahá'u'lláhs visjon om individet vi kan bli og sivilisasjonen vi kan bygge som inspirerer instituttet, og det antas at alle deltakerne, uansett bakgrunn, er åpne for å omfavne denne visjonen som er uttalt i hver enhet i hver bok.
- Å gå på en tjenestevei som er satt i gang av instituttkursene, krever en stadig dypere forståelse av Bahá'u'lláhs lære, slik materialet bestreber seg på å fremsette så tydelig.
- Den første enheten i Bok 1 tar for seg spørsmålet om forståelse, som er sentralt for alle kursene til instituttet.
- Deltakerne forventes i første omgang å forstå den umiddelbare betydningen av utdrag fra skriftene. På grunnlag av dette, blir de så

hjulpet til å se hvordan ideene de inneholder finner konkret uttrykk før de fremmer forståelsen enda mer ved å tenke over noen av følgene av disse.

- Evnen til å rette oppmerksomheten mot den umiddelbare og uttrykkelige betydningen av utdrag fra skriftene bidrar til å skape enhet i bahá'í-samfunn.
- Lange diskusjoner om betydningen av enkelte ord som er tatt ut av sammenhengen i det materialet som blir studert, kan virke mot sin hensikt.
- En fremdriftsrytme bør bli innarbeidet i studiet av hvert kurs.
- Studiegrupper bør på den ene side unngå en overflatisk tilnærming der øvelsene ikke blir grundig analysert, og på den annen side forlengede diskusjoner om en idé som tar oppmerksomheten bort fra hovedhensikten med enheten.
- Noen spørsmål kan ikke besvares på en entydig måte og har kun til hensikt å skape oppmerksomhet om et tema.

- ---

- ---

- ---

- ---

- ---

DEL 32

En annen aktivitet som foregår under veiledersamlingene, er gjennomgang av en eller flere enheter i en bok der innholdet undersøkes i lys av erfaring, og spesielle utdrag og øvelser blir drøftet. For å anskueliggjøre for deg hvilken type rådslagning du vil ta del i under disse samlingene, vil vi i denne og i de neste tre delene presentere noen få tenkte samtaler for deg mellom en person med betydelig erfaring og en gruppe veiledere som rådslår sammen om innholdet i Bok 1, *Refleksjon over åndens liv*, i den vanlige atmosfæren av vennskap, ydmykhet og læring. Hver samtale vil bli etterfulgt av en eller to øvelser som dere skal utføre. Til opplysning vil “A”, “B” og “C” på disse sidene henvise til tre veiledere som tar del i møtet, og “H” til koordinatoren for hovedsekvensen. De diskuterer øvelsene i Del 2 i den første enheten. Det vil være nyttig for deg å slå opp i denne delen nå.

A: Jeg vil gjerne si at en av kommentarene i “Noen tanker og ideer for veilederen” har vært til stor hjelp for meg. Det handler om utsagnet i øvelse 3 om at “Det er så få gode mennesker i verden at handlingene deres ikke har noen virkning.” Alle i gruppen som jeg tjente som veileder for, sa ganske riktig at utsagnet var usant. Da jeg spurte dem hvorfor, ga de mange grunner som alle var gode. Men til slutt måtte jeg be dem se på det første

sitatet i den foregående delen og vurdere utsagnet i forhold til det. Da innså alle at setningen motsa Bahá'u'lláhs ord. Denne erkjennelsen førte til tillit og begeistring i gruppen.

B: Men slike klare svar på alle øvelsene finnes ikke i sitatene. Ta det neste utsagnet i den samme øvelsen om at "Noe er riktig når det er i overensstemmelse med det som andre mennesker mener." Ingen av de foregående sitatene tar opp dette temaet helt tydelig. Alle sier vanligvis at utsagnet er galt. Bør man bare godta svaret, eller er det nødvendig med litt diskusjon?

H: Dette er noe du må avgjøre ut fra forholdene i gruppen. Jeg vet om noen grupper der litt diskusjon omkring følgene av dette utsagnet har gitt deltakerne en dypere forståelse. Det er sant at Guds lære bestemmer hva som er rett og galt, men vi trenger også å lytte til folks ideer og meninger. Men hvor stor betydning vi bør legge i disse meningene og i hvilken grad vi bør la dem påvirke oss, er en sak som fortjener ettertanke.

C: Øvelse 5 i den samme delen undersøker situasjoner der folks ord er forskjellige fra handlingene deres. De umiddelbare svarene er enkle, og jeg tror de er ment å skulle være slik. Men det ser ut for meg som om det ligger en hensikt bak denne øvelsen. Noen ganger kan vi henfalle til vanen med å fortelle folk hva de skal gjøre og hva de ikke skal gjøre: Ikke drikk! Vær kysk! Ikke lyv! Jeg kan se at bøkene til Ruhi-instituttet prøver å unngå å preke til folk. De hjelper folk til å tenke og gjøre moralske valg. I forbindelse med denne øvelsen hadde det en dyp virkning på medlemmene i gruppen som jeg studerte sammen med da de innså at ved å handle på en bestemt måte, ville de befinne seg blant dem "hvis ord avviker fra deres gjerninger" – noe som Bahá'u'lláh har advart oss så sterkt mot. Og jeg satte pris på øvelsen fordi vi kunne snakke om visdommen i visse moralske lover og prinsipper på en fri måte, samtidig som vi respekterte deltakernes verdighet.

H: Du har tatt opp et godt poeng. Her er et tilfelle hvor øvelsen tilsynelatende er enkel. Den setter standarden uten å si så mye direkte. Den lar heller deltakerne selv oppnå en viss forståelse av moralske lover og prinsipper. Du har trolig oppdaget at de fem spørsmålene som følger denne øvelsen har en lignende effekt, selv om de ikke er så enkle. Det er vanligvis en god idé å la deltakerne rådslå om dem. Selvfølgelig vil du ikke at rådslagningen skal ta av i altfor mange retninger, men deltakerne trenger en mulighet til å reflektere over moralsk oppførsel. De trenger også å tilegne seg en bevissthet om at ens handlinger påvirker verden og menneskehetens velvære, og opparbeide en forståelse for det faktum at en er ansvarlig for sine handlinger.

1. Betrakt kommentaren gitt av veileder "B" ovenfor. Svarene på spørsmålene i øvelsene kan ikke alltid bli funnet ved ganske enkelt å lese sitatene i materialet. Som du vet, tar noen av øvelsene sikte på å hjelpe deltakerne til å tenke gjennom det konkrete uttrykket for utdrag fra skriftene i ens dagligliv. Studiet av åpenbaringen bør føre til felles bestrebelser på å anvende læren, noe som krever tenkning, rådslagning og å analysere ens egen forståelse i lys av erfaringer. Hvis denne prosessen ikke er godt forstått, kan usunne karaktertrekk vise seg i et individ eller til og med i et samfunn. Hvis noen for eksempel hele tiden siterer fra "hellig skrift", overser enhver annen kilde

til kunnskap og nekter å feste lit til opparbeidet erfaring, vil han eller hun ha en tendens til å være trangsynt. På den annen side vil en person som tillegger erfaring og menneskelige meninger for stor betydning og undervurderer autoriteten i hellig tekst, falle som offer for den type relativisme som hevder at alt er et spørsmål om kultur eller personlige preferanser. Diskuter i gruppen din hvordan begge disse standpunktene kan resultere i overtro, intoleranse, fanatisme og slurv.

2. Svaret som ble gitt til «B» av «H» som tjener som koordinator for hovedsekvensen, fortjener litt ettertanke. Det er kanskje ikke tilstrekkelig for deltakerne ganske enkelt å merke av utsagnet om at “Noe er riktig når det er i overensstemmelse med det som andre mennesker mener”, som galt. Kanskje trenger du for eksempel å diskutere med dem hvor viktig det er å lytte til dem som har relevant erfaring og å søke gode råd om mange ting som vi står overfor i livet. For å legge til rette for en slik diskusjon vil du naturligvis måtte tenke gjennom dette temaet i lys av kunnskapen din om skriftene. Hvilke av de følgende mener du en bør søke råd om?

- ☐ ens fremtidige studier
- ☐ hvordan en kan gi passende oppmerksomhet til studiene sine og tjeneste for troen
- ☐ om en skal tjene troen eller ikke
- ☐ betydningen av en drøm en har hatt
- ☐ anvendelse av en av troens lover i en situasjon
- ☐ om en skal adlyde troens lover eller ikke
- ☐ hvordan en bør oppdra barna sine
- ☐ om en skal tilgi noen for noe galt de har gjort, eller ikke
- ☐ om en skal hjelpe noen som har behov for bistand
- ☐ behandling for en fysisk lidelse
- ☐ et problem en har med en venn
- ☐ om en skal pålegge en person en ikke kjenner særlig godt et tungt ansvar eller ikke

3. Det ville være nyttig for deg å tenke gjennom kommentarene gitt av veileder “C” og de påfølgende kommentarene fra koordinatoren. Ofte når en prøver å

formidle en idé, henfaller man til vanen med å “preke” for folk. Men denne innfallsvinkelen gir sjelden de ønskede resultatene. Se på øvelsen som “C” omtaler. Etter at øvelsen er fullført, kunne en veileder be deltakerne lage en liste over ting de ikke bør gjøre og deretter snakke nokså inngående med dem om betydningen av riktig adferd, idet vedkommende trekker inn i samtalen de negative konsekvensene av ikke å adlyde moralske lover. Forklar hvorfor en slik tilnærming hverken ville være effektiv eller tilrådelig.

DEL 33

La oss vende tilbake til den tenkte samtalen mellom deltakerne på veileder-samlingen. De diskuterer nå de gjenstående delene av den første enheten i Bok 1.

A: Jeg hadde litt problemer med det fjerde spørsmålet i Del 4 da jeg gjennomgikk det med en gruppe. Deltakerne hadde veldig ulike ideer om hvorvidt det er mulig å lyve for seg selv, og det var vanskelig å bli enige.

H: Det er mange spørsmål i løpet av de ulike enhetene som har til hensikt å stimulere til tenkning og rådslagning. Temaene det er snakk om er altfor sammensatt til å kunne løses umiddelbart, og den samme personen kan forandre oppfatning om temaet mange ganger opp gjennom årene. Svaret på det spørsmålet du nevner, viser seg å være positivt: Det er mulig å lyve for seg selv, og det er mange mennesker som gjør det. Det er imidlertid mange som vil tro at en person, når alt kommer til alt, vet om han eller hun lyver. Dette er ikke et spørsmål som kan avklares på en enkel måte. Det vi kan gjøre er å gi eksempler på visse situasjoner og be gruppene våre avgjøre i hvert enkelt tilfelle om en lyver for seg selv eller ikke. Vi bør så lytte til alle grunnene som blir gitt for svarene og være fornøyd med at spørsmålet har blitt drøftet og at alle har økt sin forståelse. Spørsmålet har tross alt blitt stilt på et nivå av adferd og ikke i filosofisk forstand.

C: Jeg foregriper kanskje tingene, men jeg ønsker å dele en opplevelse med dere og så stille et spørsmål. I vår gruppe begynte jeg å føle at alle skyndte seg gjennom Øvelse 4 i Del 8, der vi blir bedt om å avgjøre om et utsagn er sant eller ikke. Så jeg foreslo at vi skulle stoppe og snakke om den disiplinen vi trenger for å få bukt med baktalelse som er emnet for denne øvelsen. Diskusjonen var fascinerende. Vi innså at baktalelse faktisk er en sosial vane; det er en del av kulturen vår. Vi gikk videre til å tenke ut noen praktiske steg som ville hjelpe oss til å unngå baktalelse. Denne samtalen tok omtrent femten minutter. Deretter gikk vi tilbake til øvelsen som etter min oppfatning ble utført med bedre forståelse. Synes du at det var berettiget av meg å be om en slik diskusjon?

H: Jeg synes det var fullt ut berettiget. Du utnyttet den smidigheten som er et viktig kjennetegn ved materialet med tanke på å øke forståelse. Vi vet naturligvis alle at denne type øvelse ikke er slik som de elevene får på prøver på skolen. Øvelser som ber oss om å avgjøre hvilke utsagn som er sanne, får ofte frem nyanser og klargjør betydningen av ord og handlinger.

A: Jeg skulle ønske jeg hadde gjort det samme som deg da gruppen vår studerte den delen. Vi har nylig hatt noen tilfeller av mangel på enhet, og etter disse å dømme, har vi ikke fullt ut forstått hvilken skade baktaelse kan forårsake i en gruppe av venner.

B: Noe som hendte meg, kan ha interesse for dere. Den første gangen jeg studerte denne enheten, innså jeg at det av og til er nødvendig å gi folk eksempler på atferd som er i strid med læren for å anspore til å tenke over dens rette anvendelse. Så da den gruppen som jeg nå tjener som veileder for, kom til øvelse 2 i del 6, som, slik dere vet, ber deltakerne om å gjennomgå flere utsagn og avgjøre om de stammer fra “en vennlig tunge”, forberedte jeg noen få egne utsagn. En av deltakerne har en heller skarp tunge, og jeg tenkte at hvis jeg føyde til noen få setninger som han ofte bruker, til øvelsen, ville han bli klar over sin egen uvane. Og gjett om jeg såret ham! Da jeg leste opp den første setningen, falt det en pinlig stillhet over gruppen, og jeg oppdaget at han så på meg med forbløffelse. Plutselig innså jeg at jeg selv hadde vært uvennlig, og jeg følte meg skikkelig ille. Det er noe jeg aldri vil gjøre igjen.

H: Øvelser som fremstiller negative situasjoner, er bare nyttige hvis de kan bli gjennomgått på en frigjort måte, noe som er umulig når de retter en pekefinger mot noen. Før vi avslutter diskusjonen vår om den første enheten, vil jeg gjerne rette oppmerksomheten deres mot et siste punkt. Det er viktig å ikke hoppe over det korte utsagnet mot slutten av enheten om daglig lesning fra skriftene. Dere vil måtte diskutere dette når dere studerer det med en gruppe, og om nødvendig også hjelpe deltakerne å velge utdrag som de kan lese om morgenen og om kvelden i en tid fremover. Som en hjelp til dette bør dere forsikre dere om at de alle i det minste har en kopi av “De skjulte ord.” Hvis ikke, vil dere måtte forsikre dere om at de kan få tak i en. Da kan dere ved senere møter be dem som ønsker det, om å dele med de andre noen av de utdragene de har lest.

1. Som svar på «A»s kommentarer angående det fjerde spørsmålet i Del 4 forklarer koordinatoren at det er ett av mange spørsmål i løpet av kursene som rett og slett er ment å skulle stimulere til tenkning og rådslagning, og at veiledere, heller enn å håpe å komme til enighet angående slike spørsmål, bør være tilfreds med å bistå deltakerne i å øke forståelsen sin. Med dette i tankene foreslår koordinatoren at det i dette spesielle tilfellet ofte er nyttig for veilederen å gi eksempler på bestemte situasjoner og be gruppen om å avgjøre om hver av dem er et tilfelle av å lyve for seg selv eller ikke. Prøv å komme opp med noen eksempler som du kunne tilby til medlemmene av en studiesirkel for å stimulere tenkningen deres.

-
-
-
-
2. Som nevnt av koordinatoren, «H», er øvelsene i Ruhi-instituttets materiale der deltakerne blir bedt om å bestemme utsagnene som er sanne, forskjellige fra den type flervalgs-spørsmål som blir gitt på skoleprøver, og som ofte kan besvares mekanisk. De er utformet for å føre deltakerne gjennom en tankerekke eller hjelpe dem til å betrakte en idé fra ulike vinkler. Det foreslås at du gjennomgår denne type øvelser i den første enheten av Bok 1 sammen med gruppen din i dag, og diskuterer hvordan de blir brukt for å øke forståelse.

DEL 34

Etter å ha reflektert over kommentarene fra en gruppe veiledere og en instituttkoordinator angående innholdet i første enhet av Bok 1, les nå gjennom samtalen nedenfor om den andre enheten, “Bønn”.

- A: Gruppen jeg jobbet med var ivrig etter å begynne på den andre enheten. De så frem til muligheten til å studere lengre utdrag og å reflektere over betydningen av bønn. Det ga mening for dem at de helt til å begynne med ble presentert for begrepene «en tjenestesti» og «tofoldig moralsk hensikt». Det hjalp dem til å få innsikt i det nære forholdet mellom bønn og tjeneste etter hvert som de beveget seg fremover del for del. Vi gjennomgikk de fire sitatene i Del 1 og de tilhørende spørsmålene på samme måte som i den første enheten. De var raske til å oppfatte den umiddelbare meningen med utdragene og å få et glimt av den underliggende tofoldige moralske hensikten. Da vi kom til Øvelse 5, måtte vi ta en pause og undersøke utsagnene som ble presentert, i lys av sitatene. For eksempel ble noen av deltakerne utfordret av utsagnet: «Hvis du alltid hjelper andre, vil du ende opp med å miste dine egne mål av syne.» Diskusjonen hjalp alle til å se at «tjeneste for andre» og «personlige mål» motsier hverandre kun hvis målene er definert med vilkår som er selvsentrerte. Det ble klart for dem at når hensiktene våre er rene, vil vi sette oss edle mål om å tjene andre, og at når vi erkjenner at hensikten med at vi er skapt er å arbeide for verdens forbedring, da vil det å strebe etter vår personlige utvikling åndelig og intellektuelt, bli betraktet som uatskillelig fra bidraget vårt til samfunnets fremgang.*
- B: Vi gjorde det samme med utsagnene i vår gruppe. Jeg forsikret meg selvsagt om at diskusjonen ikke ble forlenget og at vi holdt fokus på det som øvelsen prøvde å oppnå. For eksempel er det så mange nå for tiden som tror på utsagnet: «Du er din egen beste venn.» Vi måtte undersøke følgene av dette i sammenheng med Guds nåde – hvordan et rent hjerte er mottaker av hans gaver slik det er nevnt i det siste sitatet i den delen. Deltakerne konkluderte selvsagt med at Gud er vår sanne venn.*
- C: Da vi studerte utdraget fra De skjulte ord som sitert i Del 2, hadde vi en dyp diskusjon om hva det betyr at vi er skapt «rike», idet vi skjønnte at det ikke er materielle eiendeler som gjør oss rike, men potensialet til å fremvise*

åndelige egenskaper som ydmykhet, sannferdighet og gavmildhet. Vi kunne så forbinde ideen til egenskapene til et hjerte som er rensset «med kjærlighetens og løsrivelsens glans fra alt utenom Gud» og reflektere over hvordan det i våre anstrengelser for å rense hjertet vårt fra alt unntatt ham, er det naturlig å søke opplysning fra kilden til all kunnskap, vår Skaper, vår sanne venn. Diskusjonen vår hjalp oss også med å få større innsikt i karakteren av forholdet vårt til Gud som et forhold av kjærlighet, som forberedte veien for overveielsene våre i Del 3 som stiller spørsmålet: «Hvorfor ber vi?»

H: Det virker som om deltakerne som dere studerte enheten med, reflekterte dypt over skriftene som er sitert i disse første delene, og at øvelsene førte til en rik diskusjon og utvidet forståelsen deres av ideene som ble diskutert.

C: Når det gjelder øvelser, så jeg at deltakerne var ivrige etter å utføre dem som etterspør betydningen av spesifikke ord – «istem», «fremsi», «spre», «obligatorisk». Vi laget forskjellige setninger med hvert ord for å være sikre på at betydningen var klar, og et par ganger brukte vi ordboken.

H: Jeg synes det dere gjorde er helt greit. Slik det beskrives i delen «Noen tanker og ideer for veilederen», er det ingen regel mot å bruke ordbøker fra tid til annen. Det er bare at ord bør bli forstått i en sammenheng, spesielt når det gjelder utdrag fra skriftene. Ellers kan diskusjonen om betydningen av ett enkelt ord eller to lignende ord og hva som gjør dem forskjellige, føres for langt. Noen ganger når folk prøver å se på et sitat ord for ord, blir den overordnede hensikten, som er å forstå betydningen av utdraget, glemt. Så for eksempel i Del 6 i enheten om bønn, er spørsmålene angående betydningen av ordene «istem», «fremsi», «spre», «obligatorisk» der for å få deltakerne til å fokusere på visse begreper i de siterte utdragene. De er ikke øvelser i vokabular.

B: Det er en annen type øvelse som introduseres i Del 2 i enheten, som medlemmene av studiesirkelen jeg nevnte tidligere syntes var veldig effektiv. Det er den der deltakerne blir bedt om å fylle inn tomrommene i setninger som er basert på et utdrag fra skriftene.

C: Jeg har lagt merke til at dette er en teknikk som brukes i de ulike enhetene i bøkene. Det hjelper deltakerne til å tenke gjennom et utdrag ved å få dem til å fokusere på visse nøkkelord.

H: Nå som vi har diskutert hensikten med noen av øvelsene, la oss gå tilbake for å ta for oss et annet viktig begrep i enheten. Hvordan forholdt deltakerne seg til begrepet «en tilstand av bønn» som ble introdusert i Del 5?

B: Mange av deltakerne som studerte den enheten med meg hadde aldri tenkt over bønn på den måten. Som meg selv da jeg først studerte den enheten, hadde de bare tenkt på bønn som noe du gjør, ikke som en tilstand du streber etter å oppnå. Så vi stoppet opp og snakket om den ideen før vi gikk videre til neste del.

C: Jeg hadde en lignende opplevelse med Del 8 der diskusjonen om hensikten med bønn som begynner i Del 3, blir tatt videre. For noen få av deltakerne var det en ny ide at vi skal tilpasse oss Guds vilje. Til å begynne med var det ikke klart for dem hvordan vi kan be til Gud om at han skal oppfylle behovene våre,

og på samme tid være tilfreds med hva han ønsker. Men etter å ha reflektert mer over sitatet av 'Abdu'l-Bahá, klarte vi å få en viss åndelig innsikt i dette spørsmålet.

H: Det er viktig å undersøke alle disse ideene. Etter hvert som religiøs følelse mister sin dybde i verden, er det uheldigvis flere og flere mennesker som enten ikke ber, eller som behandler bønn som et ritual. Det er også en tendens til å be bare når en opplever en krise. Det er derfor det er så vesentlig for dem som søker et liv som er sentrert om Gud og tjeneste på hans sti, å reflektere over slike viktige begreper som er relatert til bønn. Det vi sa i begynnelsen av refleksjonen vår om hvordan studiet av enheten gir innsikt i det nære forholdet mellom tjeneste og bønn, er spesielt viktig i denne sammenheng. Idet deltakerne avslutter enheten, vil de måtte ha oppnådd en høynet forståelse av dette forholdet – hvordan sann bønn renser hjertet og gjør det til en mottaker av kunnskap og himmelske egenskaper og hvordan uselviske tjenestehandlinger gjør enkeltpersonen i stand til å benytte seg av disse egenskapene for å bidra til Sakens fremgang og oppløftelsen av menneskeheten. Bønn forsterker gløden etter å tjene Gud, og tjeneste gir næring til ilden som skapes i øyeblikk da vi tilber ham – en ild som brenner bort slørene som stenger oss ute fra hans skjønnhet.

A: Jeg har et spørsmål om Del 7. Der blir deltakerne bedt om å lære utenat to utdrag som faktisk kommer fra den lange obligatoriske bønningen. Burde jeg ha oppmuntret dem til å lære hele bønningen utenat?

H: Som med så mange andre ting, avhenger dette av deltakerne. Noen vil nylig ha begynt å tilegne seg vanen med å be hver dag, så å lære utenat de to utdragene vil være nok. Senere kan de lære hele bønningen. Selvsagt kan det være noen som allerede kan den lange obligatoriske bønningen utenat. Uansett har jeg en følelse av at som veiledere for kurset, ville det være en god idé for hver av oss å lære den utenat dersom vi ikke allerede har gjort det.

1. Anta at mens de studerer Del 8, har medlemmene av en studiesirkel vanskeligheter med begrepene som er nevnt av «C» ovenfor. Hvordan ville du hjelpe dem med å få innsikt i bønnens dynamikk? Hvilke spørsmål kunne du, basert på de tre sitatene, stilt dem for å styrke forståelsen deres av de relevante begrepene?

2. Vi har ved mange anledninger, og også i denne enheten, snakket om viktigheten av utenat læring. Nå har du selv lært mange utdrag utenat og kjenner verdien av å kunne benytte seg av kraften i de skapende ord, enten det er i stunder med personlig refleksjon, i vanskelige tider eller i undervisning i Saken. Mye av erfaringen du har tilegnet deg vil være nyttig for deg nå i arbeidet med medlemmene i en studiesirkel. Det ville være nyttig for deg på dette tidspunktet å undersøke hvordan du kan oppmuntre dem til å gjøre en

anstrengelse for å lære utdrag fra skriftene utenat. Etter at du har gjort det, ønsker du kanskje å lære utenat følgende korte utdrag:

«... og ethvert bryst som lærer hans Ord utenat, skal Gud – om det er en troendes bryst – la fylles med sin kjærlighet ...»¹²

DEL 35

Den tredje enheten av Bok 1, “Liv og død” kan representere en spesiell utfordring både for deltakerne og veilederne. La oss se hvordan en gruppe veiledere kunne gjennomgå enheten. Du kan slå opp på den enheten nå.

A: Selv om det å tjene som veileder for dette kurset var vanskelig, fant jeg det givende. Nå forstår jeg hva som ligger i utsagnet i delen “Noen tanker og ideer for veilederen» om at forholdet mellom veilederen og de andre deltakerne ikke er som et lærer–elev-forhold, at alle er bevisst engasjert i en prosess der alle søker å lære. Jeg fikk så mye ny innsikt ved å studere materialet sammen med denne gruppen. Jeg hadde for eksempel tenkt at øvelsene i den tredje delen var ganske likefrem, så jeg var overrasket da noen av deltakerne krysset av som «sant» at utsagnet i Øvelse 2 om at «Livet består av de ting som skjer oss hver dag.» Og da vi nådde en lignende type øvelse i den neste delen, var det et par av deltakerne som markerte som sant utsagnet om at «Døden er slutten på livet» og «livet opphører ved døden». Det gikk opp for meg at vi trengte å diskutere dette temaet litt mer. Noen av kommentarene under rådslagningen var veldig interessante og ledet til klarhet i tankene hos deltakerne.

B: Jeg oppdaget også at disse øvelsene virkelig hjalp oss til å tenke gjennom ideer. I Del 9 var det mange av deltakerne som markerte som sant utsagnet om at “Det sanne livet begynner når en dør og går til det guddommelige riket.” Så kom de til det neste utsagnet: “Det sanne liv begynner i denne verden og fortsetter etter den fysiske død”, og innså at hvis dette utsagnet var sant, var ikke det ovenfor så likefrem som de hadde tenkt. Jeg kunne se at alle tenkte dypt over sjelens natur. Vi måtte avbryte ved slutten av denne delen den dagen, og det var kanskje noe jeg innbilte meg, men jeg la merke til en endring hos alle da vi møttes uken etter.

A: Enheten hjalp deltakerne i vår gruppe med å få en grundigere forståelse av menneskeåndens evner. Spesielt de første delene bidro til å løse opp visse misoppfatninger om sjelen etter hvert som de reflekterte over dype åndelige sannheter – at sjelen ikke går inn i eller forlater kroppen; at mens den bruker kroppens redskaper til å oppfatte og utøve innflytelse, kan den også handle uten slike redskaper og at metaforen om speilet og lyset best beskriver forholdet dens til kroppen. Speilet reflekterer lyset, men lyset fortsetter å skinne selv om speilet er dekket av støv eller er ødelagt.

H: Årsaken til at folk synes denne enheten er inspirerende, er nettopp at den stiller så mange spørsmål om sjelens liv i denne og de neste Guds verdener. Angående det å leve et liv definert av bahá’í-læren, fortelles det at ‘Abdu’l-Bahá har sagt at det første en må gjøre, er å opparbeide en tørst for åndelighet. For å tilegne seg denne tørsten, har han anbefalt at en bør meditere over livet etter døden.

C: Da vi studerte del 12, hadde vi en veldig interessant diskusjon om spørsmålet “Hvorfor vil en sjel bytte sitt himmelske hjem mot denne verdens støv?” Ett av medlemmene i gruppen påpekte at åndelighet ikke er noe man tilegner seg en gang for alle, og at man alltid må arbeide for å beherske sin lavere natur. “Det er alltid noe som prøver å trekke oss ned”, hevdet hun. Dette fikk en annen deltaker til å ta opp spørsmålet om begjær. Hun la vekt på at det ligger i menneskehjertets natur å begjære og at vi må kvitte oss med forfengelig begjær. Deretter diskuterte vi begjærets natur. Vi snakket om det faktum at noen former for begjær er gode, for eksempel ønsket om å arbeide hardt for å forbedre sine jordiske kår. Men vi fastslo at selv disse burde ha visse grenser. Hvis en arbeider så hardt for å forbedre sine jordiske kår at det virker inn på ens tjeneste for Saken og menneskeheten, har begjæret blitt til noe annet, kanskje grådighet. Deretter spurte noen: “Hva med lengselen etter å behage Gud?” Og vi innså at det finnes begjær som vi ikke bør prøve å begrense. Vi fastslo at jo sterkere vår åndelige lengsel blir, jo mer kontrollerer den vårt forfengelige begjær og holder det på sin rette plass.

A: Det du sa om begjær minner meg om en annen del i den enheten som jeg hadde litt problemer med. I del 18 blir deltakerne bedt om å nevne noen “forfengelige innbilninger”. Av en eller annen grunn hadde medlemmene i min gruppe vanskelig for å komme på noen. Jeg hadde bare antatt at de ville komme frem med noen, så jeg hadde ikke forberedt meg på forhånd. Det var litt ubehagelig.

H: Det er helt greit å ha slike ubehagelige stunder av og til. Du bør ikke bli motløs. Det er dette som betyr å “vinne erfaring”. Nå som du har delt erfaringene dine med oss, er vi alle klar over at det er en god idé å ha en kort liste over “forfengelige innbilninger”, i tilfelle vi befinner oss i en lignende situasjon.

B: Jeg vil også gjerne dele litt om diskusjonen i Del 19 blant vennene som jeg studerte boken sammen med. Det var opplysende for dem å lese det ‘Abdu’l-Bahá sier om virkningen av bønn på fremgangen for sjeler som har gått videre. Tanken om at de kunne hjelpe sine kjære i verdenene bortenfor, ga en god del trøst og glede for to deltakere som nylig hadde opplevd tap.

1. I utvekslingen ovenfor foreslår koordinatoren for studiet av hovedsekvensen at det kan være en god idé for veiledere å forberede en kort liste på forhånd over eksempler på «forfengelige innbilninger» for å kunne hjelpe deltakerne med å utføre en øvelse i Del 18. Det kan være verdifullt for deg nå å se på den delen og lage en slik liste nedenfor.

2. Det er uten tvil andre øvelser i enheten som kan være utfordrende for deltakerne. Du ønsker kanskje å skrive ned noen av dem her:

DEL 36

Vi begynte denne enheten med å se kort på spørsmålet om motivasjon idet vi undersøkte noen få av dens grunnleggende kilder, innbefattet tørst etter kunnskap og tiltrekning til skjønnhet. Dette ledet oss naturlig til en diskusjon om spørsmålet om deltakelse. Vi undersøkte så undervisnings–læringsdynamikken som kursene til Ruhi-instituttet streber etter å fostre, og noen av begrepene og prinsippene som gir form til disse kursene. Dette åpnet veien for oss til å ta for oss tre sentrale elementer i instituttets opplæringssystem: hovedsekvensen av kurs, studiesirkelen og veilederen. Vi har nevnt at studiet av Bok 7 setter deg på en sti der du i økende grad vil utvikle kapasiteten som trengs for å ta gruppe etter gruppe gjennom kursene. Du vil fortsette å styrke dyktigheten din til å tjene som veileder gjennom en slik vedvarende erfaring og gjennom periodiske refleksjonsmøter for veiledere. Du har nå fått et glimt av hva disse møtene vil innebære. Det er å håpe at du på dette tidspunkt er ivrig etter å tre inn på dette tjenesteområdet. Andre mer erfarne veiledere som tjener i samfunnet ditt, eller områdekoordinatoren for studiet av hovedsekvensen, er klare for å bistå deg.

La oss nå i disse avsluttende delene benytte anledningen til å se for oss virkningen vi kan forvente å være vitne til etter hvert som et økende antall av venner i en landsby eller et nabolag blir engasjert i studiet av kursene og tjenestehandlingene de anbefaler. Du vet at det er tre deltakere i oppbyggingen av en ny sivilisasjon: individet, samfunnet og institusjonene. Lenger fremme i hovedsekvensen vil vi utforske det bidraget som opplæringsprosessen gir til fremgangen for hver av dem. La oss i denne omgang se på individet og betrakte virkningen på deltakerne i en studiesirkel. Idet det henviser til den «bevegelse som ikke lar seg stoppe» som denne prosessen søker å sette i gang i en befolkningsgruppe, skriver Det Universelle Rettferdighetens Hus:

«Det som er ubetinget nødvendig, er at kvaliteten på opplæringsprosessen som fremmes på studiesirkelnivå, høynes tydelig i løpet av det kommende år, slik at lokalbefolkningers potensial til å skape en slik drivkraft blir virkeliggjort. I så henseende vil mye falle på dem som tjener som veiledere. For dem vil utfordringen være å sørge for miljøet som instituttkursene tegner et bilde av, et miljø som bidrar til å øke de enkeltes åndelige styrke så de kommer til å betrakte seg selv som aktive pådrivere for egen læring, som forkjempere for en konstant bestrebelse på å anvende kunnskap til å påvirke den individuelle og kollektive forvandlingen.»¹³

Nedenfor er noen av kjennetegnene som en opplæringsprosess som er moralsk og åndelig styrkende, dyrker i individet. Føy til noen flere på listen.

- rettskaffen oppførsel
- tillit til Gud
- hjertets rikelige glede og utstråling
- sjelens gavmildhet, hjertets renhet og sinnets klarhet
- en stadig dypere forståelse av ledelsen bevart i Bahá'u'lláhs åpenbaring
- en økende tørst etter kunnskap
- tillit til Guds Ords forvandlende kraft
- frihet gjennom lydighet mot Bahá'u'lláhs lover
- et ønske om å oppnå fremragenhet tent av tiltrekning til skjønnhet
- en bevissthet om menneskehetens enhet og en dyp kjærlighet til menneskeheten
- en sterk oppfatning av historie og ens plass i den
- iver og brennende ønske om å undervise i Saken og tjene menneskeheten
- en holdning av læring
- et ønske om å forfølge en tofoldig moralsk hensikt – å ivareta ens egen åndelige og intellektuelle vekst og å bidra til forvandlingen av samfunnet
- evnen til å underkaste sin egen vilje under Guds vilje
- standhaftighet i møte med prøvelser og vanskeligheter
- hengivenhet overfor det å anvende læren i sitt eget liv
- et høyt nivå av forpliktelse til den åndelige fremgangen for sitt folk
- en bevissthet om de åndelige kreftene som ethvert individ kan dra nytte av
- evnen til å delta i samfunnsaktiviteter som en bestemt og likevel ydmyk deltaker
- evnen til å bidra til samstemmighet og enighet gjennom rådslagning
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

DEL 37

De ulike særtrekkene ved de studiesirklene som du vil tjene som veileder for, vil bidra til utviklingen av disse kjennetegnene som du har identifisert. Nedenfor er flere av disse særtrekkene. Skriv for hvert av dem et par setninger som beskriver hvordan det nærer ett eller flere av kjennetegnene ovenfor. I hvert tilfelle er det gitt et eksempel for å hjelpe deg.

1. Atmosfæren av kjærlighet som gjennomsyrrer studiesirklene:
 - a. Atmosfæren av kjærlighet som gjennomsyrrer studiesirklene, styrker deltakernes kjærlighet til menneskeheten.
 - b.

 - c.

2. Ånden av fellesskap som skapes blant deltakerne i en studiesirkel:
 - a. Ånden av fellesskap i en studiesirkel styrker deltakernes forpliktelse til sitt folks åndelige fremgang.
 - b.

 - c.

3. Et miljø med åndelig disiplin der en studiesirkel møtes:
 - a. Et miljø med åndelig disiplin der en studiesirkel møtes, hjelper deltakerne til å oppnå frihet gjennom å adlyde Bahá'u'lláhs lover.
 - b.

 - c.

4. Den deltakende tilnærmingsmåten som Instituttet benytter:
 - a. Den deltakende tilnærmingsmåten som Instituttet benytter, skaper et ønske

om å forfølge en tofoldig moralsk hensikt – å ivareta ens egen åndelige og intellektuelle vekst og å bidra til forvandlingen av samfunnet.

b. _____

c. _____

5. Studierytmen som opprettes i hver enkelt gruppe:

a. Studierytmen som opprettes i hver enkelt gruppe, styrker deltakernes evne til å delta i samfunnsaktiviteter som en beslutsom og likevel ydmyk deltaker.

b. _____

c. _____

6. Den vekt som tillegges studiet av de hellige skrifter:

a. Den vekt som tillegges studiet av de hellige skrifter, gir opphav til glede og hjertets stråleglans.

b. _____

c. _____

7. Utenatlæring av bønner og utdrag fra skriftene:

a. Utenatlæring av bønner og utdrag fra skriftene bidrar til klarhet i tankene.

b. _____

c. _____

8. Øvelser i materialet som fokuserer på den umiddelbare betydningen av utdrag fra skriftene:

a. Øvelser som fokuserer på den umiddelbare betydningen av utdrag fra skriftene, øker deltakernes evner til å oppnå enighet gjennom rådslagning.

b. _____

c. _____

9. Øvelser som hjelper deltakerne til å se konkrete uttrykk for skriftene i sitt daglige liv:
- a. Øvelser som hjelper deltakerne til å se konkrete uttrykk for skriftene i sitt daglige liv, styrker hengivenheten deres til den pågående oppgaven med å anvende læren.
 - b. _____

 - c. _____

10. Øvelser som prøver å gi innsikt i følgene av utdrag fra skriftene:
- a. Øvelser som gir innsikt i følgene av utdrag fra skriftene, utdyper deltakernes forståelse av den ledelsen som ligger i Bahá'u'lláhs åpenbaring.
 - b. _____

 - c. _____

11. Smidigheten som er rotfestet i Instituttets tilnærming til opplæring:
- a. Smidigheten som er rotfestet i tilnærmingen til opplæring, bidrar til utviklingen av holdninger som er svært viktige for en holdning av læring.
 - b. _____

 - c. _____

12. De spesifikke tjenestehandlingene som medlemmer i en studiesirkel utfører:
- a. De spesifikke tjenestehandlingene som medlemmer i en studiesirkel utfører, gir uttrykk for iveren deres etter å undervise i Saken og tjene menneskeheten.
 - b. _____

 - c. _____

DEL 38

Refleksjonene i de to foregående delene må ha styrket overbevisningen din om at for å bli en effektiv veileder må en lære å nære andre og skape en atmosfære i en studiesirkel som fremmer deltakernes moral og åndelige styrking. Du må lære oppmuntringens kunst og å utvikle evnen til å gjenkjenne og frigjøre potensial.

Dette er bare mulig hvis du løsriver deg fra dine egne prestasjoner og gleder deg over veksten og fremgangen til vennene dine. Kanskje er dette en fremragende veileders hemmelighet.

La oss avslutte denne enheten med å reflektere over de følgende to utdragene fra 'Abdu'l-Bahás skrifter:

“O venner, vis deres trofasthet frem! O mine elskede, demonstrer deres standhaftighet og utholdenhet! O dere som påkaller hans navn, vend om og hold fast ved ham! O dere som oppløfter deres hjerter og bønnfaller om hans hjelp, klyng dere til ham og vandre på hans veier! Hver og en av oss bør oppmuntre hverandre, anstrenge oss til det ytterste for å utbre hans guddommelige dufter og engasjere oss for å opphøye hans ord. Vi må til alle tider være beveget av brisen som blåser fra hans kjærlige godhets rosenhage, og være stenket med duftene fra hans nådes mystiske blomster. Vi må inngi de rettskafnes hjerter iver og entusiasme og bringe glede og ekstase til de trofastes sjeler.»¹⁴

“... Den urgamle skjønnhets Sak er selve essensen av kjærlighet, selve kanalen for enhet og er til bare for at alle kan få bli bølgene på ett hav, klare stjerner på samme endeløse himmelhvelv, perler i enhetens muslingskall og funkende juveler utvunnet fra enhetens gruber; at de kan bli hverandres tjenere, elske hverandre, velsigne hverandre, rose hverandre; at hver og en kan løsne tungen og prise de andre uten unntak idet enhver uttrykker sin takknemlighet mot alle de øvrige; at alle burde løfte blikket mot herlighetens horisont og huske at de er knyttet til den hellige terskel; at de ikke burde se noe annet enn godt hos hverandre, ikke høre annet enn ros av hverandre og ikke si et ord om hverandre uten for å gi ros.»¹⁵

HENVISNINGER

1. ‘Abdu’l-Bahá, i *Bahá’í Education: Extracts from the Bahá’í Writings*, utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus (Ingleside: Bahá’í Publications Australia, 2020), nr. 27, s. 18–19.
2. ‘Abdu’l-Bahá, i *Bahá’í Prayers: A Selection of Prayers Revealed by Bahá’u’lláh, the Báb, and ‘Abdu’l-Bahá* (Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 2002, opplag fra 2020), s. 113–114.
3. *Gleanings from the Writings of Bahá’u’lláh* (Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 1983, opplag fra 2017), CLI, avsn. 3 og 5, s. 363–365.
4. Shoghi Effendi, *Da Gud var her* (Oslo, Bahá’í Forlag, 2020), s. 215; også sitert i *Kitáb-i-Aqdas: Den helligste bok* (Oslo: Bahá’í Forlag 2008), s. 13.
5. Fra et budskap datert 27. desember 2005 til Konferansen for de kontinentale rådgivernemnder, avsn. 5.
6. Fra et budskap datert 28. desember 2010 til Konferansen for de kontinentale rådgivernemnder, avsn. 16.
7. Fra et budskap datert 12. desember 2011 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til alle nasjonale åndelige råd, avsn. 5–6.
8. Fra et budskap datert 1. januar 2022 skrevet til alle nasjonale, åndelige råd, utgitt i *Niårsplanen 2022–2031: En samling budskap fra Det Universelle Rettferdighetens Hus*, nr. 7.7, s. 66–67.
9. Fra riðvánbudskapet 2010 fra Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá’ier, avsn. 10.
10. *Gleanings from the Writings of Bahá’u’lláh*, XCIV, avsn. 4, s. 219.
11. Fra en tavle av ‘Abdu’l-Bahá. (autorisert oversettelse til engelsk)
12. *Et utvalg av Bábs skrifter* (Oslo: Bahá’í Forlag, 2020), nr. 3:27, s. 99.
13. Fra riðvánbudskapet 2010 fra Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens bahá’ier, avsn. 11.
14. *Light of the World: Selected Tablets of ‘Abdu’l-Bahá* (Haifa: Bahá’í World Centre, 2021), nr. 56.7, s. 139–140.
15. *Et utvalg av ‘Abdu’l-Bahás skrifter* (Sandvika: Bahá’í Forlag, 2022), nr. 193.5, s. 233.

Å fremme kunst og håndverk på grasrota

Hensikt

Å verdsette betydningen av kunstneriske bestrebelser
for å forsterke opplæringsprosessen som fremmes av instituttkursene
og for å styrke mønstrene til samfunnets liv som formes av dem.

DEL 1

Som medlem av et spirende lokalsamfunn, har du sett hvordan en kan benytte seg av kunstens kraft til å styrke dets kollektive liv – hvordan hjerter knyttes sammen når vakre sanger inspirert av skriftene synges på andaktsmøter, og hvordan en følelse av kall blir styrket idet hendelser fra troens historie blir fortalt på helligdager og ved andre anledninger. I et budskap datert 30. desember 2021, som viser til arbeidet som er i gang i landsbyer og nabolag over alt, skriver Det Universelle Rettferdighetens Hus:

“Stadig oftere foregår det oppløftende og godt forberedte sammenkomster – i noen tilfeller utvidet til leirer eller festivaler – og ved slike anledninger har sang og musikk en fremtredende plass. I sin helhet fremstår utøvende kunst, som fra begynnelsen av er en så integrert del av et samfunns utvikling, i slike sammenhenger som et viktig middel for å skape glede, styrke enhetens bånd, spre kunnskap og befeste forståelse, så vel som for å gjøre det øvrige samfunns medlemmer kjent med Sakens prinsipper.»¹

Du vet også at kunstneriske aktiviteter er vevd inn i opplæringsprosessen som fremmes på grasrota, spesielt for de yngre generasjonene. Lærere for bahá'í barneklasser oppmuntres til å utvikle sine ferdigheter i kunsten med historiefortelling, en kunst som kan vekke ømme følelser i tilhørerens hjerte og vekke åndelig mottakelighet. De lærer å lede barn i sang, hjelper dem til å styrke rytmesansen og evnen til å holde en tone, mens de forsterker temaer som undervises i timene. På barnefestivaler i ditt område har du uten tvil blitt fortryllet av sødmen i stemmene deres og blitt inspirert av fremføringer som viser ferdigheter som de har tilegnet seg i de høyere klassene. Hvis du tjener som inspirator for en gruppe juniorungdommer, har du, slik det foreslås i Bok 5, sett etter måter å anvende kunst på for å berike læringen deres – kanskje gjennom å skrive dikt etter hvert som de mestrer språket bedre, eller gjennom et håndverk som, drar veksler på kulturarven deres, har styrket sansen deres for orden og symmetri og finpusset evnen deres til å arbeide med hendene, et viktig utdanningsmål som bidrar til den generelle opplæringen til ethvert individ. Og etter hvert som du og vennene dine har gjennomført kursene i hovedsekvensen, har dere antakelig blitt oppmuntret til å praktisere, slik vi ser det over hele verden, det å sette musikk til utdrag fra skriftene, som, når de blir sunget i studietimene, har bidratt med å styrke vennskapsbånd, lette glede og fokusert læring og motivere det å strebe etter utmerkethet.

Denne enheten søker å fordype verdsettelsen din av den betydningen som kunstneriske bestrebelser på grasrota kan spille både når det gjelder å forsterke opplæringsprosessen i sin helhet og i å understøtte mønstrene til samfunnets liv som blir formet av den. Det er å håpe at studiet av disse sidene vil styrke beslutsomheten din som veileder om å bistå dem som har satt ut på tjenestestien med å tilegne seg en lignende verdsettelse og bidra – i den grad talentene og evnene deres tillater det – til oppblomstringen av kunstneriske uttrykk gjennom en dyp forståelse av Bahá'u'lláhs åpenbaring.

DEL 2

Før vi tar for oss noen få spesifikke kunstformer – musikk, historiefortelling, drama og håndverk – vil vi studere en rekke sitater i denne og de påfølgende delene og grunne over deres betydning. ‘Abdu’l-Bahá sier:

“All kunst er en gave fra Den hellige ånd. Når dette lys skinner gjennom en musikers sinn, manifesterer det seg i skjønne harmonier. Videre, når det skinner gjennom en dikters sinn, ses det i fin diktning og poetisk prosa. Når lyset fra Sannhetens sol inspirerer en malers sinn, frembringer han vidunderlige bilder. Disse gavene tjener sin høyeste hensikt når de uttrykker lovprisning av Gud.”²

1. På bakgrunn av sitatet ovenfor, svar på følgende spørsmål:
 - a. Hva er den høyeste hensikt med kunstneriske uttrykk? _____

 - b. Hvor kommer kunstens gave fra? _____
 - c. Hvordan manifesterer kunstens gave seg gjennom en musikers sinn? _____

 - d. Hvordan manifesterer kunstens gave seg gjennom en dikters sinn? _____

 - e. Hvordan manifesterer kunstens gave seg gjennom en malers sinn? _____

2. Finn sammen med de andre medlemmene i gruppen din en sang blant dem som dere kan, og som oppfyller hensikten med å lovprise Gud. På hvilken måte er den en gave fra Den hellige ånd?

DEL 3

‘Abdu’l-Bahá sier:

“Det er naturlig for hjertet og ånden å finne glede og behag i alle ting som fremviser symmetri, harmoni og fullkommenhet, som for eksempel et vakert hus, en fint utformet hage, en symmetrisk linje, en yndefull handling,

**en velskrevet bok, tiltalende klesplagg – faktisk behages hjertet og ånden
av alle ting som har ynde eller skjønnhet i seg ...”³**

1. Hva finner hjertet og ånden behag i? _____
2. Hvilke av følgende situasjoner illustrerer harmoni?
 - _____ To personer som krangler om en idé som er uttrykt i et utdrag de nettopp har lest, mens en annen rolig tenker over betydningen av det.
 - _____ En mor som synger spedbarnet sitt i søvn, mens de andre barna leker fredelig.
 - _____ Én person som stadig avbryter andre under en rådslagning.
 - _____ Folk som diskuterer en viktig idé mens TV-en står på.
 - _____ Eldre barn som leker med yngre søsken mens foreldrene deltar på et samfunns møte.
 - _____ En lærer som roper til en elev og ber ham oppføre seg skikkelig.
 - _____ En kaptein på et skip som gir ordre mens mannskapet utfører dem.
 - _____ Ungdommene i en landsby som høster inn avlingen mens de voksne gjør den klar for markedet.
3. Tenk over hvordan hjerte og ånd finner behag og glede i alle de ting som fremviser symmetri, harmoni og fullkommenhet. Hva er noen av de tingene du ser eller hører i dagliglivet som hjerte og ånd finner behag i? Hva er noen av de tingene du har erfart under deltakelse i samfunnsanliggender eller mens du studerte instituttkursene, som du ville beskrive som yndige og vakre?

DEL 4

Som vi har lest i den foregående delen, “behages hjertet og ånden av alle ting som har ynde eller skjønnhet i seg”. Vi vet fra diskusjonene våre omkring temaet motivasjon at dragning mot skjønnhet er en av de åndelige krefter som løfter oss opp til høyere sfærer av eksistens. Det er denne kraften som tvinger oss til å søke harmoni i dagliglivet og i forholdene våre til andre. På samme måte er også visuell kunst, musikk og håndverk et uttrykk for denne grunnleggende lengselen i menneskets sjel. Det du må huske på, er at de uttrykk for skjønnhet som verden fremviser, kun er en gjenspeiling av Skjønnheten til den mest Elskede. De går alle til grunne, men Den velsignede skjønnhet varer evig. ‘Abdu’l-Bahá forteller oss:

«Førgjengelig ynde skal falme, roser skal vike plassen for torner, og skjønnhet og ungdom skal leve sin tid og ikke være mer. Men det som varer evig, er den sannes Skjønnhet, for dens glans forgår ikke, og dens herlighet varer evinnelig. Dens ynde er altformående, og dens tiltrekning er uendelig. Vel er det derfor med det åsyn som gjenspeiler glansen av Den elskedes lys! Lovet være Herren, du er blitt opplyst av dette lys, har tilegnet deg den sanne kunnskaps perle og talt Sannhetens ord.»⁴

1. Fullfør følgende setninger:
 - a. _____ ynde skal _____.
 - b. _____ skal vike plassen for _____.
 - c. Skjønnhet og _____ skal leve sin _____ og _____.
 - d. Det som _____ evig, er den _____.
 - e. Glansen til den sannes Skjønnhet _____.
 - f. Herligheten til den sannes Skjønnhet _____.
 - g. Ynden til den sannes Skjønnhet er _____.
 - h. Tiltrekningen til den sannes Skjønnhet er _____.
2. Når du tenker på kunstnerisk aktivitet og tiltrekningskraften til skjønnhet, er det viktig å huske at den ytre formen får sin verdi fra den indre tilstanden. I denne sammenheng sier ‘Abdu’l-Bahá:

“Uten ånd er legemet ikke i stand til virkelig å utrette noe. Skjønt det kan være ytterst vakkert og fremragende, har det likevel behov for ånden. Uansett hvor blankpusset og fullkomment lampeglasset måtte være, har det behov for lyset. Uten lyset gir lampen eller kjerten ingen belysning.”⁵

Når du reflekterer over betydningen av det ovenstående utdraget, tenk på en gang da du fortalte en historie eller hørte en historie bli fortalt og den fanget forestillingsevnen til dem som var til stede. Antakelig var formen korrekt: Ord ble tydelig uttalt; pauser ble gjort på de rette stedene; en passende rytme ble opprettholdt; og fakter ble brukt for å fremheve visse poeng. Men dette ville ikke ha vært alt som inspirerte tilhørerne. En opphøyd følelse frigjort fra selvishet og begjær må

ha fremkommet gjennom fortellingen. Åndelige fornemmelser må ha blitt beveget. Diskuter i gruppen din kilden til denne bevegelsen. Er den ikke, når alt kommer til alt, den høyst Elskedes skjønnhet?

DEL 5

Mens vi husker på tankene ovenfor, la oss se på ulike kunstformer, idet vi begynner med musikk. Det er selvsagt mye styggheit i dagens verden som presenteres i skjønnhetens navn, og vi bør være omhyggelige med å velge de kunstneriske uttrykkene som appellerer til den høyere natur og unngå dem som leder til fornedrelse. Følgende ord av Bahá'u'lláh fra Kitáb-i-Aqdas inneholder grunnleggende veiledning for denne aktiviteten:

“Vi har gjort det lovlig for dere å lytte til musikk og sang. Men vakt dere, at dere ved å lytte til den ikke ledes til å overskride anstendighetens og verdighetens grenser. La deres glede være gleden født av mitt Aller Største Navn, et navn som bringer hjertet frydefull henrykkelse og fyller med ekstase sinnet hos alle som er kommet Gud nær. Vi har sannelig gjort musikk lik en stige for deres sjeler, et middel hvorved de kan løftes opp til riket i det høye; gjør den derfor ikke lik vinger for selvishet og lidenskap. Ugjerne ser vi dere regnet blant dårene.”⁶

Og om musikkens natur sier ‘Abdu’l-Bahá:

“... i denne nye tidsalder har det åpenbare lys i sine hellige tavler spesielt kunngjort at musikk, sunget eller spilt, er åndelig føde for sjel og hjerte.”⁷

«... skjønt melodier er materielle, er de forbundet med det åndelige og frembringer derfor stor virkning. En bestemt meloditype gjør ånden glad, en annen gjør den bedrøvet, og en annen ansporer den til dåd.»⁸

“Å synge melodier vil bringe liv og glede til menneskehetens verden, tilhørerne vil frydes og glede seg, og deres dypere følelser vil beveges. Denne gleden, denne følelsesfornemmelsen er likevel forgjengelig og vil bli glemt om kort tid. Men lovet være Gud, du har samstemt dine toner med rikets melodier, du vil gi trøst til åndens verden og for evig oppmuntre åndelige følelser.”⁹

1. Fullfør følgende setninger:

- a. Bahá'u'lláh forteller oss at når vi lytter til musikk og synger sanger, bør vi vokte oss for å _____
og _____ grenser.
- b. Vi oppmuntres til å tenke på musikk som en stige for våre _____,
et middel hvorved de kan _____ opp til _____
i det høye.

- c. Vi blir advart mot å gjøre musikk til _____ for _____ og _____.
- d. I denne nye tidsalder har Bahá'u'lláh spesielt _____ at _____, sunget eller spilt, er åndelig føde for _____ og _____.
- e. I denne _____ har Bahá'u'lláh _____ kunngjort at musikk, _____ eller _____, er _____ for sjel og hjerte.
- f. Skjønt melodier er _____, forteller 'Abdu'l-Bahá oss, er de forbundet med det _____.
- g. _____, skjønt de er materielle, er _____ med det åndelige, og _____ derfor stor _____.
- h. En bestemt meloditype gjør ånden _____.
- i. En annen meloditype gjør ånden _____.
- j. En annen meloditype ansporer ånden til _____.
2. Svar på følgende spørsmål:
- a. Hva betyr det å "samstemme toner med rikets melodier" _____

- b. Hva gjør denne "samstemmingen"? _____

3. Musikk er en sterk kraft som må benyttes med klokskap. Det kan være nyttig for deg å identifisere noen sanger du kan som løfter en opp "til riket i det høye" – og noen som tjener som "vinger for selvishet og lidenskap".

DEL 6

Utdragene ovenfor levner ingen tvil om at musikk gir et betydelig bidrag til åndelig oppløftelse. Følgende utsagn av 'Abdu'l-Bahá illustrerer musikkens evne, uansett omgivelser og mål, til å skape forutsetninger som bidrar til å høyne åndelig mottakelighet for et budskap som presenteres.

"... skjønt musikk er en materiell foreteelse, så er dens veldige virkning dog åndelig, og dens sterkeste tilknytning er til åndens rike. Hvis en person ønsker å fremføre en tale, vil den vise seg å være mer virkningsfull etter melodios musikk. Både de gamle grekere og persiske filosofer hadde for vane å fremføre sine taler på følgende vis: Først spilte de litt musikk, og når

deres publikum ved det hadde nådd en viss mottakelighet, pleide de straks å legge instrumentet til side og begynne sin tale. Blant de mest navngjetne musikerne i Persia var det en som het Barbod. Når det ble fremlagt en større sak ved kongens hoff, og det ikke hadde lyktes ministrene å overtale kongen, pleide de straks å forelegge saken for Barbod. Så dro han til hoffet med sitt instrument og spilte musikk av den mest passende og rørende art. Hensikten ble straks oppnådd, for siden kongen omgående ble påvirket av den rørende melodiske musikken, vellet visse gavmilde fornemmelser opp i hans hjerte, og han pleide å gi etter.”¹⁰

1. Fullfør følgende setninger:
 - a. Skjønt musikk er en _____ foreteelse, er dens veldige _____ dog _____.
 - b. Skjønt _____ er en materiell foreteelse, er dens sterkeste _____ til _____.
 - c. Hvis en person ønsker å fremføre en _____, vil den vise seg å være mer _____ etter _____.
2. Fra å studere Bok 3 er du allerede oppmerksom på at sanger kan fungere som et kraftig pedagogisk redskap. Hvis temaet for en sang er relevant til temaet som overveies, vil det å synge den, supplere studiet av materialet og kan øke dets effektivitet. Kan du noen sanger som er komponert i ditt område som kunne supplere studiet av Bok 1?

DEL 7

Musikkens effektivitet øker kraftig når den er inspirert av Guds lære, og til og med støtter seg til Guds ytringer: ‘Abdu’l-Bahá forteller oss:

“Musikk er et viktig middel i menneskehetens oppfostring og utvikling, men den eneste sanne måten er gjennom Guds lære. Musikk er som dette glasset, som er fullkomment rent og polert. Den er akkurat som dette rene begeret foran oss, og Guds lære, Guds ytringer, er som vannet. Når glasset eller begeret er absolutt rent og gjennomsiktig, og vannet er fullstendig friskt og klart, så vil det skjenke liv. Når derfor Guds lære synges på en melodisk måte, det være seg i form av hymner eller andaktsstykker eller bønner, så gjør den sterkest inntrykk.”¹¹

1. Fullfør følgende setninger:
 - a. Musikk er et viktig middel i menneskehetens _____
og _____.
 - b. Den eneste _____ måten for _____ å tjene som et
middel i _____ oppfostring og utvikling
på, er gjennom _____.
 - c. Musikk er som et _____, mens Guds lære er som
_____.
 - d. Når glasset er absolutt _____ og _____,
og vannet er fullstendig _____ og _____, så vil
det skjenke _____.
 - e. Når Guds lære _____,
det være seg i form av _____ eller _____
eller _____, så gjør den sterkest inntrykk.
2. I tråd med sitatet ovenfor, blir stadig flere bønner og skrifter satt til musikk på alle språk etter hvert som fremdriften av anstrengelser for å bygge pulserende samfunn øker i alle deler av verden, og det på en måte som sømmer seg for det hellige ord. Under instituttkampanjer eller leirer, og til og med i studiesirkler, kan deltakere lære mange av disse og kanskje bidra til å skape andre. Nedenfor er en sang som er svært verdsatt i bahá'í-verdenen, men du kan helt sikkert flere. Syng noen av dem nå sammen med de andre i gruppen din.

Velsignet er den plett

A	Amaj7	A7	D
Velsignet er den plett, og det hus, og det sted,			
Hm	E	A	E7
og den by, og det hjerte, og det fjell,			
A	Amaj7	A7	D
og det tilfluktssted, og den hule, og den dal, og det land,			
Hm	E7	A	
og det hav, og den øy, og den eng,			
Hm	E	A	F#min
hvor Guds navn blir nevnt			
D	E	E7	
og hans pris sunget.			

3. Talentene til deltakerne på instituttkursene og kunnskapen deres om musikk vil ha utviklet seg i ulik grad, der noen er ganske dyktige, mens andre ikke er musikalske i det hele tatt. Enkelte kan kanskje føle seg hemmet over å synge foran andre. Noen ønsker kanskje bare å nynne en melodi med en stemme som

DEL 8

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are approximately 20 lines visible. The paper appears to be a standard notebook page or a sheet of stationery.

DEL 9

Historiefortelling er en kunst som kan inspirere, oppleve, stimulere fantasien, formidle dype begreper og bidra til åndelig innsikt. Historier kan benyttes i ulike sammenhenger – under hjemmebesøk, på samfunnsmøter og festivaler, i kampanjer og om kveldene på leirer for å styrke ungdommers forbindelse med troens historie.

Evnen til å fortelle historier på en tiltrekkende og inspirerende måte er noe som en utvikler gjennom erfaring. Bok 3 gir noen få tips om teknikker for denne så ofte oversette kunstformen. Vi skal ikke her diskutere de nødvendige ferdighetene. Dette er heller ikke stedet for en lang liste over forslag til historier som kan læres. Det du vil huske fra Bok 5 og som du bør huske på som veileder, er den spesielle betydningen som hendelser fra troens historie har når det gjelder å skape identitet, individuell og kollektiv. Du vet selvsagt at *The Dawnbreakers* har en unik verdi som en kilde til slike hendelser. Beskytteren viser til dette verket som «et helt nødvendig supplement» til undervisningsprogram og en «ubestridelig lærebok» på sommerskoler. Videre kaller han den en «inspirasjonskilde i alle litterære og kunstneriske forehavender», en «uvurderlig ledsager i fritidsstunder», en «uunnværlig forberedelse for fremtidige pilgrimsreiser til Bahá'u'lláhs hjemland» og et «ufeilbarlig virkemiddel for å dempe bekymringer og motstå angrep fra en kritisk og desillusjonert menneskehet».

Om viktigheten av denne boken som den store historikeren Nabil etterlot seg til oss, sier Shoghi Effendi:

“Gjør så utstrakt bruk du bare kan av det rike materiale som Nabíls gripende og kostelige beretning inneholder, og la det være ditt fremste virkemiddel hvormed du kan nære den begeistringens flamme som gløder i ethvert bahá'í-hjerte, og som det heldige utfall av dine prektige, uopphørlige bestrebelser i siste omgang må avhenge av.”¹²

I et brev skrevet på hans vegne, leser vi:

“Nabíls beretning er ikke kun en beretning, den er en bok til dyp ettertanke. Den ikke bare underviser. Den gir faktisk inspirasjon og ansporer til handling. Den levendegjør og stimulerer våre slumrende krefter og får oss til å sveve på et høyere plan. Således er den til uvurderlig hjelp for historikeren så vel som for enhver som underviser i Saken og gjør rede for den.”¹³

Selv om du allerede kjenner til mange hendelser fra troens historie og sannsynligvis kan fortelle dem forholdsvis detaljert, inkluderer vi i denne delen et utdrag fra *The Dawnbreakers* som du blir bedt om å lese flere ganger og deretter gjenfortelle så nøyaktig som mulig. Dette utdraget gir deg et godt eksempel på den typen du vil ønske å lære, spesielt for å fortelle på leirer og kollektive kampanjer, for den innbyr til å bli fortalt helt eller delvis alt etter hva som passer for anledningen.

Før du leser utdraget bør du gjenkalle i erindringen omstendighetene rundt Bábs korte, men dramatiske embetstid – hvordan tusener i etterkant av hans erklæring som den Lovede i 1844, aksepterte den nye troen og begynte å dele budskapet hans, noe som skapte frykt og misunnelse blant lederne i Iran som

forviste ham til et fjernt hjørne av landet og håpet å stanse den voksende bølgen av innflytelsen hans. Som du vet, fortsatte likevel budskapet hans å spre seg til tross for anstrengelsene deres, og så, i juli 1850, ble han henrettet sammen med en av sine trofaste tilhengere, Anís. Allerede før denne tragiske hendelsen ble tilhengerne hans utsatt for den skammeligste ondskap. De ble angrepet, slått og fengslet slik at de kanskje ville avsverge sin tro. Tusener ble til sist påkalt til å gi sine liv på sin Elskedes sti. Fire måneder før Bábs martyrium utspilte det seg faktisk en «tragedie» som ifølge Beskytteren var «forspillet til en orgie av massakrer» som ville ryste «dens innbyggere» og spre «forferdelse helt ut i de mest avsidesliggende provinser». «Denne tragedies helter», forteller han oss, «var Țihráns sju martyrer».

Alle kom de fra velrespekterte stillinger, og disse sju velsignede sjeler ble arrestert og sperret inne i tjueto dager da all slags mishandling ble påført dem i et forsøk på å overbevise dem om å avsverge sin tro. Til sist, på ordre fra statsministeren, ble de truet med henrettelse. Men hverken de gjentatte «inderlige forbønner» fremsagt av deres innflytelsesrike kollegaer, eller de «anselige summer» som ble tilbudt for deres frigivelse, eller inderlig bønnfallelse fra statsembetsmenn kunne hindre dem fra å motta martyriets krone. De «utfordrende svar» som de gav til forfølgerne sine, den «ekstatisk[e] glede» de fremviste idet de nærmet seg scenen for sin død, de «jublende» rop de lot lyde idet de sto ansikt til ansikt med sin henretter, de «gripende vers» som noen av dem fremsa i sitt siste øyeblikk og de «appeller og utfordringer» de rettet til tilskuermengden – dette er blant «de viktigste kjennetegn ved Țihráns sju martyrs tragedie, en tragedie som Beskytteren beskriver «som en av de mørkeste scener som er bevitnet i løpet av Bahá'u'lláhs tros tidlige utvikling.»

Slik gjengir Nabíl historiene deres:

“1. Hájí mírzá siyyid ‘Alí, med etternavnet Khál-i-Azam, Bábs onkel på morssiden og en av de ledende kjøpmennene i Shíráz. Det var den samme onkelen som foreldremyndigheten for Báb ble overdratt til etter at faren til Báb døde, og som, etter nevøens tilbakekomst fra sin pilegrimsferd til Hijaz og hans arrest ved Husayn Khán, påtok seg udelt ansvar for ham ved å gi sitt skriftlige ord på det. Det var han som omgav ham med usvikelig omhu mens han var under hans beskyttelse, og som tjente ham med slik hengivenhet, og som opptrådte som formidler mellom ham og skaren av hans tilhengere som strømmet til Shíráz for å treffe ham. Hans eneste barn, en siyyid Javád, døde som spedbarn. Mot midten av året 1265 etter hedsjra forlot denne samme háji mírzá siyyid ‘Alí Shíráz og besøkte Báb i festningen i Chihríq. Derfra dro han til Țihrán, og selv om han ikke hadde noen spesiell beskjeftigelse, forble han i den byen helt til det utbruddet av opprør som til slutt førte til hans martyrdød.

Selv om vennene hans bønnfalt ham om å unnfly det opprøret som raskt nærmet seg, nektet han å gi akt på rådet deres og sto, inntil sin siste time, med fullstendig underkastelse overfor den forfølgelsen han ble underlagt. Et betydelig antall av de mer velstående kjøpmennene i hans bekjentskapskrets tilbød seg å betale løsepenger for ham, et tilbud som han avviste. Til slutt ble han ført frem for Amír-Nizám. ‘Den fremste øvrighetspersonen i dette riket’, informerte storvesiren ham, ‘vil nødig påføre den minste skade på Profetens etterkommere. Fremstående kjøpmenn i Shíráz og Țihrán er villige til, ja til og med ivrige etter, å betale løsepenger for deg. Maliku’t-Tujjár har endatil gått i

forbønn for deg. Ett ord av avsvergelse fra deg er tilstrekkelig til å sette deg fri og sikre deg en ærefull tilbakereise til hjembyen din. Jeg gir deg mitt ord på at om du er villig til å føye deg, så vil resten av ditt livs dager bli tilbrakt i ære og verdighet under din herskers beskyttende skygge.’ ‘Deres Ærverdighet’, svarte *hāji mīrzā siyyid* ‘Alí frimodig, ‘hvis andre før meg, som frydefullt har drukket martyrdødens beger, har valgt å tilbakevise en slik henstilling som den du nå gir meg, vit for visst at jeg ikke er mindre ivrig enn dem etter å avstå fra en slik anmodning. Min tilbakevisning av de sannheter som er oppbevart i denne åpenbaringen, ville være ensbetydende med en tilbakevisning av alle de åpenbaringene som har gått forut for den. Å nekte å anerkjenne *Siyyid-i-Bābs* oppgave, ville være å bli en frafallen fra mine forfedres tro og å fornekte den guddommelige natur til budskapet som Muhammad, Jesus, Moses og alle fortidens profeter har åpenbart. Gud vet at hva jeg enn har hørt og lest angående disse profetenes ytringer og handlinger, så har jeg hatt det privilegium å være vitne til det samme fra denne ungdommen, denne elskede slektningen min, fra hans tidligste barndom til dette trettiende året av hans liv. Alt i ham minner meg om hans velrenommerte forfedre/stamfar og hans tros imámer, hvis liv er blitt skildret i våre nedtegnede tradisjoner. Jeg ber deg bare om at du gir meg tillatelse til å bli den første til å nedlegge mitt liv på denne min elskede slektnings sti.’

Amíren var lamslått av forbauselse over et slikt svar. I et anfall av fortvilelse, og uten å ytre et ord, gav han tegn til at han skulle bli ført ut og halshogd. Da offeret ble ført ut til sin død, ble han flere ganger hørt gjenta disse ord av Háfiz: ‘Stor er min takknemlighet mot deg, o min Gud, for at du så gavmildt har skjenket meg alt jeg har bedt deg om.’ ‘Hør på meg, o folk’, ropte han til folkemengden som trengte seg sammen rundt ham; ‘Jeg har gitt meg selv som et villig offer på Guds Saks sti. Hele provinsen Fárs, så vel som ‘Iráq, utenfor Persias grenser, vil beredvillig bevitne min rettskafne oppførsel, min oppriktige gudfryktighet og edle herkomst. I over tusen år har dere bedt om og om igjen om at den lovede Qá’im måtte bli åpenbart. Når dere nevnte hans navn, hvor ofte har dere ikke ropt fra hjertets dyp: “Fremskynd, o Gud, hans komme; fjern alle stengsler som står i veien for hans tilsynekomst!” Og nå når han er kommet, har dere drevet ham til en håpløs landsforvisning i et fjernt og avsondret hjørne av *Ádhirbáyján* og har reist dere for å utrydde hans følgesvenner. Skulle jeg påkalle Guds forbannelse over dere, er jeg sikker på at hans hevnenende vrede ville ramme dere alvorlig. Slik er imidlertid ikke min bønn. Med mitt siste åndedrett ber jeg om at Den allmektige må tørke vekk deres flekk av skyld og få dere til å våkne fra hensynsløshetens søvn.’

Disse ordene brakte uro helt inn i sjelen på bøddelen hans. Idet han lot som om sverdet han hadde holdt klart i hendene sine krevde sliping, gikk han sin vei i all hast, fast bestemt på aldri mer å komme tilbake. ‘Da jeg ble ansatt i denne tjenesten’, hørte noen at han klaget mens han gråt bitterlig, ‘garanterte de å overlate i mine hender kun de som hadde blitt dømt for mord og landeveisrøveri. Jeg blir nå beordret av dem til å utgyte blodet til en som ikke er mindre hellig enn selve imám *Músáy-i-Kázim*!’ Kort tid etter dette dro han til *Khurásán* og søkte der om å få tjene til livets opphold som portner og utroper. Til de troende i den provinsen, fortalte han historien om denne tragedien og uttrykte sin anger over den handlingen han hadde blitt tvunget

til å forøve. Hver gang han mintes den hendelsen, hver gang navnet *hájí mírzá siyyid* 'Alí ble nevnt for ham, rant tårer som han ikke kunne holde tilbake fra øynene sine, tårer som var et vitneprov på den hengivenhet som den hellige mannen hadde fremkalt i hjertet hans.

2. Mírzá Qurbán-'Alí, født og hjemmehørende i Báfurúsh i Mázindarán-provinsen, var en fremstående skikkelse i det samfunnet som var kjent som Ni'matu'lláhi. Han var en dypt gudfryktig mann og var inngitt en virkelig edel natur. En slik renhet preget livsførselen hans at et betydelig antall av de fremstående personene i Mázindarán, *Khurásán* og *Ṭihrán* hadde lovet ham sin troskap, og de betraktet ham som selve innbegrepet av dyd. Så stor var den aktelsen hans landsmenn hadde for ham at da han skulle på pilegrimsferd til Karbilá, stimlet en stor mengde av hengivne beundrere sammen på reiseruten hans for å hylle ham. I Hamadán, og også i Kirmánsháh, ble et stort antall mennesker påvirket av hans personlighet og sluttet seg til følget av hans tilhengere. Hvor enn han dro, så ble han hilst med bifallsrop fra folket. Han mislikte imidlertid sterkt disse uttrykkene for folkelig begeistring. Han unngikk folkemengden og foraktet lederskapets pomp og prakt. Idet han passerte gjennom Mandalíj på vei til Karbilá, ble en *shaykh* med betydelig innflytelse så betatt av ham at han gav avkall på alt han tidligere hadde verdsatt, og han forlot sine venner og disipler og fulgte etter ham helt til Ya'qúbíyyih. Mírzá Qurbán-'Alí lyktes imidlertid i å få ham til å vende tilbake til Mandalíj og gjenoppta det arbeidet han hadde forlatt.

På vei tilbake fra pilegrimsferden sin, møtte mírzá Qurbán-'Alí mullá Husayn, og gjennom ham sluttet han seg til sannheten i Saken. På grunn av sykdom kunne han ikke slutte seg til forsvarerne av fort Tabarsí, og hadde det ikke vært for at han var for syk til å reise til Mázindarán, ville han ha vært den første til å slå seg sammen med okkupantene. Nest etter mullá Husayn var Vahíd den personen blant Bábs disipler som han var mest knyttet til. Under mitt besøk i *Ṭihrán* ble jeg informert om at sistnevnte hadde viet sitt liv til tjeneste for Saken og hadde reist seg med eksemplarisk hengivenhet for å fremme dens interesser vidt og bredt. Jeg hørte ofte mírzá Qurbán-'Alí som da var i hovedstaden, dypt beklage sykdommen. 'Hvor storlig jeg sørger', hørte jeg ham flere ganger bemerke, 'over å ha blitt berøvet min del av det beger som mullá Husayn og hans følgesvenner har drukket i dype drag av! Jeg lenges etter å slutte meg til Vahíd og la meg verve under hans banner og bestrebe meg på å rette opp igjen min tidligere forsømmelse.' Han forberedte seg på å forlate *Ṭihrán* da han plutselig ble arrestert. Hans beskjedne kledning bevitnet graden av hans løsrivelse. Kledd i en hvit tunika på arabisk vis, innhyllt i en grovt vevet ermeløs kappe og med et hodeplagg som befolkningen i Irak brukte, så han ut som selve legemliggjørelsen av forsakelse der han vandret i gatene. Meget samvittighetsfullt etterlevde han alle sin tros religiøse skikker, og med eksemplarisk gudfryktighet utførte han sine andaktsøvelser. 'Báb selv etterlever sin tros religiøse skikker i minste detalj', bemerket han ofte. 'Skulle jeg for min del forsømme ting som blir overholdt av min leder?'

Da mírzá Qurbán-'Alí ble arrestert og brakt frem for Amír-Nizám, reiste det seg et slikt opprør som *Ṭihrán* sjelden hadde opplevd. Store folkemengder stimlet sammen rundt atkomstene til regjeringens hovedkvarter, ivrige etter

å få vite hva som skulle skje med ham. ‘Siden i går kveld’, bemerket amíren straks han hadde sett ham, ‘har jeg blitt beleiret av alle slags statsfunksjonærer som meget sterkt har gått i forbønn for deg. Etter hva jeg skjønner av den stilling du besitter og den innflytelse dine ord utøver, så er du ikke mye underlegen Siyyid-i-Báb selv. Hadde du krevd stillingen som leder, ville det ha vært bedre enn å erklære din troskap til en som visselig er deg underlegen i kunnskap.’ ‘Den kunnskap jeg har tilegnet meg’, svarte han frimodig, ‘har ledet meg til å bøye meg i troskap for ham som jeg har gjenkjent som min Herre og leder. Helt siden jeg nådde manndomsalder har jeg betraktet rettferdighet og rettskaffenhet som de herskende motivene i mitt liv. Jeg har dømt ham rettferdig og har nådd frem til den slutning at om denne ungdom, hvis oversanselige kraft både venner og fiender bevitner, skulle være falsk, så skulle alle Guds profeter fra uminnelige tider og helt frem til i dag bli stemplet som selve legemliggjørelsen av falskhet! Jeg er forvisset om den urokkelige hengivenheten til over tusen beundrere, og likevel er jeg maktesløs til å forandre hjertet til selv den minste av dem. Denne ungdommen har imidlertid vist seg i stand til å forvandle, gjennom sin kjærlighets eliksir, sjelene til de nedrigste av sine medmennesker. Over tusen slike som meg har han, alene og uten hjelp, utøvd en slik innflytelse at de uten engang å ha oppnådd hans nærvær har kastet til side sine egne ønsker og klynget seg lidenskapelig til hans vilje. Fullt bevisst utilstrekkeligheten i det offeret de har gjort, lenges de etter å legge ned sine liv for hans Sak i håp om at dette videre bevis på deres hengivenhet måtte bli verdig å nevnes i hans forgård.’

‘Jeg vil nødig’, bemerket Amír-Nizám, ‘enten dine ord er av Gud eller ikke, dømme til døden en som innehar en så opphøyet stilling.’ ‘Hvorfor nøle?’ utbrøt det utålmodige offeret. ‘Er du ikke klar over at alle navn kommer ned fra himmelen? Han, hvis navn er ‘Alí, og på hvis sti jeg er i ferd med å legge ned mitt liv, har for uminnelige tider siden innskrevet mitt navn, Qurbán-‘Alí, i rullene for hans utvalgte martyrer. Dette er i sannhet dagen da jeg feirer Qurbán-festen, den dagen da jeg med mitt livsblod skal forsegle min tro på hans Sak. Nøl derfor ikke, og vær forvisset om at jeg aldri kommer til å klandre deg for din handling. Jo snarere du hugger hodet av meg, jo større vil min takknemlighet mot deg være.’ ‘Ta ham bort herfra!’ ropte amíren. ‘Et øyeblikk til og denne dervisjen vil ha kastet sin fortryllelse over meg!’ ‘Du er et bevis imot den magien’, svarte mírzá Qurbán-‘Alí, ‘som bare kan fange de rene av hjerte. Du og dine likemenn kan aldri bli i stand til å fatte den tryllebindende/trollbindende kraften i den guddommelige eliksir som på bare et øyeblikk forvandler menneskenes sjeler.’

Rasende over svaret reiste Amír-Nizám seg opp, og med hele sin skikkelse skakende av sinne, utbrøt han: ‘Intet annet enn sverdets egg kan bringe disse villedede menneskers stemme til taushet!’ ‘Dere trenger ikke’, sa han til bødlene som assisterte ham, ‘å bringe flere medlemmer av denne forhatte sekten frem for meg. Ord er maktesløse til å overvinne deres urokkelige stahet. Hvem dere enn klarer å få til å avsverge sin tro, slipp ham fri. Når det gjelder resten, så hugg hodet av dem.’

Da han nærmet seg scenen for sin død, ble mírzá Qurbán-‘Alí beruset ved utsikten til en nær forestående gjenforening med sin Elskede, og brøt ut i full

jubel. 'Skynd deg å slå meg i hjel', ropte han med vilt begeistret fryd, 'for gjennom denne død vil du ha skjenket meg kalken av evig liv. Selv om du nå slukker mitt visnende åndedrett, vil min Elskede belønne meg med myriader av liv; slike liv som intet dødelig hjerte kan fatte!' 'Lytt til mine ord, dere som hevder å være tilhengerne av Guds Apostel', tryglet han idet han vendte sitt blikk mot skaren av tilskuere. 'Muhammad, den guddommelige ledelses dagstjerne, som i en tidligere tidsalder reiste seg over horisonten i Hijáz, har i dag i personen 'Alí-Muhammad igjen reist seg fra daglysningen i Shiráz og utøst den samme stråleglans og spredd den samme varme. En rose er en rose uansett i hvilken hage og til hvilken tid den måtte blomstre.' Idet han så på alle kanter hvor døde folket var for hans kallen, ropte han høyt: 'Å denne generasjons fordervethet! Hvor lite bevisst om duften som den uforgjengelige Rose har utgytt! Skjønt min sjel flyter over av ekstase, kan jeg dessverre ikke finne noe hjerte som deler dens fortryllelse med meg, og heller ikke noe sinn som oppfatter dens herlighet.'

Ved synet av kroppen til hájí mírzá siyyid 'Alí, halshugget og blødende ved sine føtter, steg hans febersyke henrykkelse til sitt høydepunkt. 'Vær hilset', ropte han idet han kastet seg over den, 'vær hilset dagen for gjensidig fryd, dagen for vår gjenforening med vår Elskede!' 'Kom nærmere', ropte han til boddelen, idet han holdt liket i armene sine, 'og sving ditt sverd, for min trofaste venn vil ugjerne frigjøre seg fra mitt favntak og påkaller meg å skynde meg sammen med ham til den høyt Elskedes forgård.' Et sverdhugg fra boddelen falt øyeblikkelig over nakkegroppen hans. Noen få øyeblikk senere – og sjelen til denne store mannen hadde gått bort. Dette grusomme sverdhugget beveget tilskuerne til følelser av harme og sympati. Sorg- og klagerop steg opp fra hjertene til folkemengden og fremkalte en slik fortvilelse som minte om de utbruddene av sorg som folkemassene hvert år hilser 'Áshúra-dagen med.

3. Så kom turen til hájí mullá Ismá'íl-i-Qumí, som var født og oppvokst i Faráhán. I sin tidlige ungdom hadde han dratt av sted til Karbilá på søken etter sannheten som han strevde så intenst etter å oppdage. Han hadde ferdes blant de ledende 'ulamáer i Najaf og Karbilá, hadde sittet ved føttene til siyyid Kázim og hadde oppnådd fra ham den kunnskapen og forståelsen som noen få år senere, da han var i Shiráz, gjorde ham i stand til å anerkjenne Bábs åpenbaring. Han utmerket seg ved fastheten i sin tro og gløden i sin hengivenhet. Så snart Bábs formaning som befalte tilhengerne hans å skynde seg til Khurásán, nådde ham, besvarte han den entusiastisk, sluttet seg til følgesvennene som dro mot Badasht, og mottok der navnet Sirru'l-Vujúd. Mens han var sammen med dem, vokste hans forståelse av Saken seg dypere, og hans iver etter dens fremgang økte tilsvarende. Han vokste til å bli selve legemliggjørelsen av løsrivelse og ble mer og mer utålmodig etter å vise på en passende måte den ånd som troen hadde inspirert i ham. I forklaringer til versene i Koranen og tradisjonene i islam, viste han en innsikt som få kunne stille opp mot, og veltalenheten som han fremsatte disse sannhetene med, vant ham hans med-disiplers beundring. I dagene da fort Tabarsí hadde blitt det samlende sentrum for Bábs disipler, vansmektet han utrøstelig på et sykeleie, ute av stand til å kunne tre støttende til og spille sin rolle i dets forsvar. Ikke før var han blitt frisk igjen og hadde funnet ut at den minneverdige

beleiringen hadde endt med massakrering av hans med-disipler, så reiste han seg med ekstra beslutsomhet for, gjennom sitt selvoppofrende arbeid, å gjøre opp for tapet som Saken hadde lidd. Denne beslutningen sendte ham til slutt i martyrdøden og gav ham dens krone.

Da han var ført frem til skafottet og ventet på å bli henrettet, vendte han blikket mot tvillingmartyrene som hadde gått forut for ham, og som fortsatt lå sammenslynget i hverandres armer. 'Godt gjort, elskede følgesvenner!' ropte han, idet han festet blikket på deres blodige hoder. 'Dere har gjort Ṭihrán til et paradisi! Om jeg bare hadde gått forut for dere!' Han tok en mynt opp av lomma si, gav den til boddelen sin og ba ham inntrengende om å kjøpe noe søtt til ham som han kunne putte i munnen. Han tok noe av det, gav resten til ham og sa: 'Jeg har tilgitt deg for handlingen din; kom nærmere og gi meg ditt sverdslag. I tretti år har jeg lengtet etter å oppleve denne velsignede dag, og jeg var redd for at jeg skulle måtte bære dette ønsket uoppfylt med meg i graven.' 'Godta meg, o min Gud', ropte han, idet han vendte sine øyne mot himmelen, 'selv om jeg er uverdigg, så vær så nådig å nedtegn mitt navn på skriftrullene til de udødelige som har nedlagt sine liv på offerets alter.' Han fremsa fortsatt sine bønner, da boddelen, på hans anmodning, plutselig avbrøt bønne hans.

4. Han hadde knapt utåndet da mujtahiden siyyid Husayn-i-Turshízí i sin tur ble ført frem til skafottet. Han var født og oppvokst i Turshíz, en landsby i Khurásán, og var høyt aktet for sin gudfryktighet og sitt rettskafne liv. Han hadde i en årrekke studert i Najaf og hadde fått i oppdrag av sine mujtahid-kolleger å dra videre til Khurásán og der utbre de læresetningene han hadde blitt undervist i. Da han kom til Kázimayn, møtte han hájǵí Muḥammad-Taqíy-i-Kirmání, en gammel bekjent av ham som var blant de fremste handelsmenn i Kirmán, og som hadde åpnet en avdeling av forretningen sin i Khurásán. Siden han var på vei til Persia, bestemte han seg for å slå følge med ham. Denne hájǵí Muḥammad-Taqí hadde vært en nær venn av hájǵí mǵrzá siyyid 'Alí, Bábs onkel på morssiden, og det var gjennom ham han var blitt omvendt til Saken i året 1264 etter hedsjra, mens han forberedte seg på å forlate Shíráz for å dra på pilegrimsferd til Karbilá. Da han fikk vite om hájǵí mǵrzá siyyid 'Alís planlagte reise til Chihríq for å besøke Báb, uttrykte han sitt glødende ønske om å bli med ham. Hájǵí mǵrzá siyyid 'Alí rådet ham til å gjennomføre sin opprinnelige plan og dra videre til Karbilá og vente der på brev fra ham som ville vise om det var tilrådeligg for ham å bli med ham eller ikke. Fra Chihríq ble hájǵí mǵrzá siyyid 'Alí beordret til å dra til Ṭihrán i håp om at han etter et kort opphold i hovedstaden ville kunne foreta enda et besøk til sin nevø. Mens han var i Chihríq uttrykte han sin motvilje mot å returnere til Shíráz, siden han ikke lenger klarte å utholde det økende hovmodet fra innbyggerne der. Da han kom til Ṭihrán, anmodet han hájǵí Muḥammad-Taqí om å slutte seg til ham. Siyyid Husayn dro sammen med ham fra Baghdád til hovedstaden og gjennom ham ble han omvendt til troen.

Da han sto ansikt til ansikt med folkemengden som hadde samlet seg rundt ham for å være vitne til hans martyrdød, hevet siyyid Husayn stemmen og sa: 'Hør på meg, o tilhengere av islam! Navnet mitt er Husayn, og jeg er en etterkommer av Siyyidu'sh-Shuhadá, som også bar det navnet. Mujtahidene i de hellige byene Najaf og Karbilá har enstemmig avgitt erklæring om min

stilling som den autoriserte fortolker av loven og læresetningene i deres tro. Først nylig hørte jeg navnet til Siyyid-i-Báb. Den innsikten jeg har tilegnet meg om de innfløkte delene av de islamske læresetningene, har gjort meg i stand til å sette pris på verdien i budskapet som Siyyid-i-Báb har brakt. Jeg er overbevist om at om jeg skulle fornekte sannheten som han har åpenbart, ville jeg ved selve den handlingen samtidig gi avkall på min troskap til enhver åpenbaring som har gått forut for den. Jeg retter en oppfordring til hver enkelt av dere om å sammenkalle 'ulamá'ene og mujtahidene i denne byen og innkalle til et møte der jeg i deres nærvær vil påta meg å påvise sannheten i denne Saken. La dem deretter bedømme om jeg er i stand til å fremvise gyldigheten av Bábs fremsatte påstander. Hvis de blir tilfredse med bevisene som jeg skal fremføre til støtte for mitt argument, la dem avstå fra å utgyte den uskyldiges blod; og hvis jeg mislykkes, la dem tildele meg den straff jeg fortjener.' Disse ordene hadde knapt falt fra hans lepper da en funksjonær i Amír-Nizáms tjeneste hovmodig utropte: 'Jeg bærer med meg din dødsdom, undertegnet og forseglet av syv av de anerkjente mujtahidene i Tíhrán, som med sin egen håndskrift har erklært deg for vantro. Jeg vil selv være ansvarlig for ditt blod overfor Gud på dommens dag, og vil legge ansvaret på de lederne hvis dom vi er bedt om å sette vår lit til og hvis avgjørelser vi er tvunget til å underkaste oss.' Med disse ord trakk han frem dolken sin og stakk ham med slik kraft at han øyeblikkelig falt død ved hans føtter.

5. Straks etterpå ble hájǐ Muhammad-Taqí-i-Kirmání ført inn på henrettelses-plassen. Det grufulle synet han skuet, fremkalte en voldsom harme i ham. 'Kom nærmere, du elendige og hjerteløse tyrann', utbrøt han idet han vendte seg mot sin forfølger, 'og skynd deg å slå meg i hjel, for jeg er utålmodig etter å slutte meg til min elskede Husayn. Å leve etter ham er en pine jeg ikke kan utholde.'

6. Ikke før hadde Hájǐ Muhammad-Taqí ytret disse ordene, så skyndte siyyid Murtaḍá, som var en av de ansette kjøpmennene i Zanján, seg for å ta forrang for sine følgesvenner. Han kastet seg ned over kroppen til Hájǐ Muhammad-Taqí, og bønnfalt om at hans martyrdød, siden han var en siyyid, ville være mer fortjenstfull i Guds øyne enn den til hájǐ Muhammad-Taqí. Idet bøddelen trakk sverdet sitt ut av skjeden, påkalte siyyid Murtaḍá minnet om sin bror som hadde lidd martyrdøden da han kjempet side om side med mullá Husayn; og slik var hans utsagn at tilskuerne undret seg over den ubøyelige fastheten i troen han var inspirert av.

7. Midt i kaoset som de urovekkende ordene til siyyid Murtaḍá anstiftet, løp Muhammad-Husayn-i-Marághí'í frem og tryglet om å få lov til å lide martyrdøden øyeblikkelig og før hans følgesvenner kom under sverdet. Straks hans øyne falt på liket til hájǐ mullá Ismá'íl-i-Qumí, som han hadde en dyp hengivenhet for, kastet han seg impulsivt over ham, holdt ham i sitt favntak og utbrøt: 'Aldri vil jeg samtykke i å skilles fra min kjære elskede venn, som jeg har nærret den største tiltro til og fra hvem jeg har mottatt så mange bevis på en oppriktig og dyptfølt hengivenhet!'

Deres iver etter å gå foran hverandre i å nedlegge sine liv for sin tro forbauset folkemengden som undret seg over hvem av de tre som ville bli foretrukket

fremfor sine følgesvenner. De tryglet med en slik glød at til slutt ble alle tre halshugget i ett og samme øyeblikk.

Så stor en tro, slike bevis på utøylet grusomhet, har menneskelige øyne sjelden skuert. Om de enn var få av antall, så tvinges vi likevel, når vi minnes forholdene omkring deres martyrdød, til å anerkjenne den forbløffende beskaffenheten i kraften som kunne fremkalle en så sjelden ånd av selvoppofrelse. Når vi minnes den opphøyede rangen som disse ofrene hadde innehatt, når vi tenker på graden av deres forsakelse og vitaliteten i deres tro, når vi erindrer det presset som hadde blitt utøvd fra innflytelsesrike hold for å avverge den faren som deres liv var truet med, og når vi fremfor alt ser for oss den ånd som trosset grusomhetene som en hjerteløs fiende i den grad fornedret seg for å påføre dem, blir vi tvunget til å se på denne episoden som en av de mest tragiske hendelser i denne Sakens annaler.”¹⁴

DEL 10

En annen virkningsfull form for kunst er drama. Dramatiske produksjoner kan være storslagne med forseggjorte kulisser, kostymer og rekvisitter. Vi tenker selvsagt ikke på drama i slike komplekse former. Dette betyr ikke at vi må skygge unna tilbehør i det store og hele. Noen ganger kan en liten ting som å ta på seg en hatt, øke den dramatiske verdien av en aktivitet. Men selv den enkleste bruk av drama kan ha dyptgripende virkninger, for i tillegg til dets verdi som en kunstform, er det et viktig pedagogisk redskap. Gjennom det kan en se seg selv i tenkte situasjoner og ubevisst undersøke sin egen atferd og sine egne vaner.

Etter hvert som barn går gjennom programmet for deres åndelige opplæring, benytter leksjonene seg av dette redskapet for å dyrke vanene og atferdsmønstrene som er et uttrykk for de åndelige egenskapene de streber etter å oppnå, og lærere blir utstyrt med passende scenarier i denne hensikt. Men når de kommer til troens historie, advares lærere i de høyere klassene om at de må nærme seg denne med stor forsiktighet. De reflekterer over følgende veiledning som gjelder i like stor grad på alle stadier av opplæringsprosessen, og i videre forstand for kunstneriske aktiviteter generelt. Det første er et utdrag fra et brev skrevet på vegne av Shoghi Effendi:

“Når det gjelder ditt spørsmål om hvorvidt det er tilrådelig å dramatisere episoder i bahá'í-troens historie, vil Beskytteren avgjort samtykke i og tilmed oppmuntre til at vennene driver slike litterære sysler, som uten tvil kan ha svært stor undervisningsverdi. Det han ønsker at vennene skal unngå, er å dramatisere personene Báb, Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá, det vil si å behandle dem som dramatiske skikkelser, som personer som opptrer på scenen. Som allerede påpekt mener han at dette ville være ganske respektløst. Alene det faktum at de opptrer på scenen, utgjør en så uhøvisk handling at den ikke på noen måte lar seg forene med deres opphøyede stase. Deres budskap, eller faktiske ord, bør helst bli gjengitt og formidlet av deres disipler, som opptrer på scenen.»¹⁵

Følgende sitat fra et brev skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus utdyper denne ideen videre:

«Forbudet mot å representere Guds manifestasjon i malerier og tegninger eller i dramatiske presentasjoner gjelder for alle gudsmanifestasjoner. Det finnes selvsagt store og vidunderlige kunstverker fra tidligere religionsordninger, hvorav mange skildret Guds manifestasjoner i en ærbødig og kjærlig ånd. Men i denne religionsordningen setter menneskehetens større modenhet og den økte bevisstheten om forholdet mellom den overlegne manifestasjon og hans tjenere oss i stand til å innse umuligheten av å representere gudsmanifestasjonens person i noen menneskelig form, det være seg ved bilde, skulptur eller dramatisk representasjon. Denne umuligheten ble påpekt av den elskede Beskytter da han fastslo bahá'í-forbudet.»¹⁶

Og utdraget nedenfor fra et brev skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus tilbyr videre veiledning.

“... en undersøkelse av den elskede Beskytters brev gjør det absolutt klart at det ikke er tillatelig å skildre gudsmanifestasjonens skikkelse på scenen, ikke engang Mesterens ... Bruken av lys, enten av sterk intensitet eller i ulike farger, trenger omhyggelig vurdering fra deres side. Dersom bruken av lys i det hele tatt antyder en personifisering av Guds manifestasjon, bør det ikke brukes. Men dersom det kan gjøres uten at det på noen måte gir inntrykk av at profeten blir representert eller personifisert, så foreligger det ingen innvending mot å bruke det.»¹⁷

Selv om noen hendelser fra troens tidlige dager kan egne seg for gjenskapelse, ville det i denne sammenheng måtte gjøres med forsiktighet. For visse episoder kunne det for eksempel være mulig for en person å ha rollen som forteller, og på den måten gi strukturen for en rekke av hendelser og stoppe ved passende tidspunkt for å la andre spille utvalgte deler. Velg en episode fra troens tidlige historie sammen med medlemmene av gruppen din i dag, og bestem så hvilke deler av historien som bør fortelles, og hvilke som egner seg for å bli spilt. Diskuter på hvilket punkt i studiet av hovedsekvensen det ville være fordelaktig for en gruppe ungdommer å bli hjulpet til å skape et slikt stykke.

Dramatiske aktiviteter trenger selvsagt ikke å begrenses til å gjenskape historie. Som nevnt tidligere, kan enkle former for drama fungere som et redskap for å forsterke undervisnings–læringsopplevelsen. For at et slikt redskap skal være effektivt, er det imidlertid nødvendig at ånden av kjærlig fellesskap, befridd for tull og tøys og latterliggjøring, gjennomsyrer atmosfæren der en gruppe studerer og reflekterer, enten det er en studiesirkel, en instituttkampanje eller en leir. Når den nødvendige åndelige disiplinen er til stede blant medlemmene, kan de som er ivrige

og talentfulle, skape og fremføre enkle sketsjer og rollespill som gir konkret uttrykk for noen av begrepene og de åndelige prinsippene som de studerer i instituttkursene. Tenk på den første enheten av Bok 1, og diskuter hvilke ideer og åndelige begreper som kunne forsterkes ved sketsjer og rollespill. Hvordan ville du sikre at denne aktiviteten blir utført med ynde og skjønnhet og uten det tull og tøys og den manglende respekt for menneskelig edelhet som uheldigvis har bidratt til å vanære denne kunstarten?

Det vil bli anledninger når medlemmene i en studiesirkel vil ønske å inkludere en dramatisk presentasjon i et program som de organiserer for et publikum. Én slik anledning er feiringen som ofte blir holdt for fullførelsen av et kurs, der foreldre og venner av deltakerne ofte blir invitert. Denne praksisen blir også fulgt av juniorungdom når de er ferdige med å studere en tekst. Ved anledninger som disse, ville ikke medlemmene bare fremføre dramatiske presentasjoner, men også lese dikt, holde innlegg, fortelle historier og fremføre musikk.

DEL 11

Kunstneriske uttrykk omfatter et stort felt for menneskelige bestrebelser som henvises til som håndverk. Her forvandles en rekke materialer – som lær, ull, bomull, silke, stein, leire, glass, metall, tre, voks, strå, tørkede blomster – på utallige måter av dyktige hender til gjenstander, både praktiske og ikke, som benytter de iboende egenskapene til å skape skjønnhet. Listen over håndverk er virkelig lang. Blant de mest velkjente er veving, brodering, strikking, hekling, sying, farging, keramikk, smykkelaging, lærarbeid, kurvfletting, trearbeid, å lage rammer, lysestøping, å lage dukker og leker, å lage trykk, å lage blonder og lappeteknikk. Du bør kunne føye til noen flere på listen. Etter å ha gjort det, diskuter så med gruppen din hvilke som er de mest fremtredende i ditt område.

Hvis du har tjent som inspirator for en gruppe juniorungdom, har du antakelig noe erfaring med å hjelpe dem til å lære om noen lokale håndverk. Hvordan du kanskje på en effektiv måte kan introdusere håndverk i opplæringsprosessen for ungdom og eldre voksne, krever nøye ettertanke. Det vil være avgjørende at du tar hensyn til omstendighetene for medlemmene i hver gruppe og hvilke talenter de har, tilgjengelige ressurser og så videre. Med mindre du selv er dyktig innenfor ett eller flere håndverk, vil du videre måtte finne noen med den nødvendige kunnskapen som kan bistå deg, og det er kanskje muligheter, spesielt på en leir eller en intensiv kampanje, for å organisere flere samlinger der deltaker kan lære ferdigheten knyttet til et spesielt håndverk. For å hjelpe deg med å reflektere over viktigheten av denne formen for kunstnerisk uttrykk, les de følgende to sitater fra skriftene og diskuter dem med de andre medlemmene av gruppen din.

“Ett av Guds navn er Formeren. Han elsker ferdighet i håndverk. I denne forurettedes øyne kan derfor enhver av hans tjenere godtas som tilkjennegir denne egenskapen. Ferdighet i håndverk er en bok blant de guddommelige vitenskapers bøker og en skatt blant hans himmelske visdoms skatter. Dette er en kunnskap med mening, for noen av kunnskapsgrenene frembringes fra ord og ender med ord.”¹⁸

“Den ene sanne Gud, han være opphøyet, ynder å se fremragende håndverk utført av sine elskede. Velsignet er du, for det din dyktighet har frembrakt, har nådd din Herres nærvær, han den forviste, den forurettede. Måtte det behage Gud at enhver av hans venner kan bli satt i stand til å tilegne seg et av håndverkene og bli bekreftet i å holde fast ved det som er blitt forordnet i Guds bok, han den overmåte herlige, den allvise.”¹⁹

DEL 12

Forhåpentligvis har de foregående delene styrket oppmerksomheten din på den rollen som kunstneriske bestrebelser spiller i berikelsen av opplæringsprosessen som fostres på grasrota, så vel som hvor pulserende våre kollektive anstrengelser er. Du har kanskje også fått en forståelse av at når slike bestrebelser, spesielt når det gjelder håndverk, i den grad det er mulig baserer seg på de kunstneriske tradisjonene i en region/et område, kan de nå langt i det å høyne verdsettelsen av rikdommen i forskjellige kulturer. Angående dette vil du selvsagt huske punktet som ble tatt opp i Bok 5 om at kunstnerisk aktivitet som et uttrykk for kultur, bærer med seg verdier. Du vil dermed være oppmerksom på å velge passende kunstneriske aktiviteter, slike som uforvarende ender opp med å påføre verdier som på subtile måter undergraver opplæringsprosessen eller de mønstrene for samfunnets liv som skapes av den. Det bør erkjennes at slike mønstre gjenspeiler verdiene i en ny, fremvoksende kultur som er inspirert av Bahá'u'lláhs åpenbaring. Les følgende sitat fra et budskap skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus som du studerte i Bok 6:

«Jordens folkeslag, drevet av krefter både innenfor og utenfor bahá'í-samfunnet, kan sees å bevege seg nærmere og nærmere hverandre fra forskjellige retninger mot det som vil bli en verdenssivilisasjon av en så formidabel beskaffenhet at det ville være fåfengt for oss å forsøke å forestille oss den i dag. Etter hvert som denne sentripetale bevegelsen av befolkninger skyter

fart rundt om på kloden, vil det i enhver kultur gradvis falle bort noen elementer som ikke er i samsvar med troens lære, mens andre vil bli styrket. På samme måte vil det over tid utvikles nye kulturelementer i takt med at folk med avstamning fra enhver menneskegruppe inspireres av Bahá'u'lláhs åpenbaring og gir uttrykk – til dels i form av kunstneriske og litterære verk – for tanke- og handlingsmønstre som hans lære har gitt opphav til. Det er med slike overveielser i tankene vi hilser velkommen Ruhi-instituttets beslutning, i kursutformingen, om å la det være opp til vennene å behandle spørsmål vedrørende kunstnerisk aktivitet lokalt. Det vi på dette stadium derfor ber om, når krefter skal brukes på utvidelsen av barneklasser og juniorungdomsgrupper, er at man lar mangedoblingen av tilleggselementer for dette formålet skje naturlig, som et resultat av at samfunnsbyggingsprosessen skyter fart i landsbyer og nabolag. Vi lengter for eksempel etter å se at det dukker opp betagende sanger fra enhver del av verden, på ethvert språk, som i de unges bevissthet vil innprente de dype begrepene som ligger forvart i bahá'í-læren. En slik oppblomstring av skapende tankevirksomhet vil likevel utebli dersom vennene, det være seg enn så uforvarende, skulle falle inn i slike fremherskende mønstre i verden som tillater innehaverne av økonomiske ressurser å påtvinge andre sine kulturelle perspektiver, idet de oversvømmer dem med aggressivt markedsført materiell og produkter. Man bør videre gjøre enhver anstrengelse for å beskytte åndelig oppfostring mot kommersialiseringens farer.»²⁰

Kultur vil derfor være noe du til enhver tid er opptatt av. Du vil måtte være på vakt dersom du skal kunne motstå påvirkningen av den materialistiske kulturen som invaderer menneskehetens liv, og vil ønske å forsikre deg om at i det minste noen av de kunstneriske uttrykkene som du velger, representerer rikdommen i ditt folks kultur, idet du baserer deg på tradisjonelle metoder og redskaper, men med et nytt åndelig og moralsk innhold inspirert av troen. Dette kan derfor være en god anledning til at du kan reflektere en liten stund over den kunstneriske arven til folket ditt. Besvar de følgende spørsmålene og skriv et kort avsnitt om dette temaet:

- a. Hvilke ulike typer musikk spiller eller lytter folk til i ditt område? Har området sine egne tradisjonelle arbeidssanger som dem som blir sunget på markene under innhøsting eller under gjeting av dyr, eller sine egne kjærlighetssanger, vuggesanger, barnesanger og hellig musikk? Er der en spesiell type musikk som tradisjonelt brukes for spesielle anledninger som bryllup, begravelser eller feiringer? Hva er noen eksempler på sanger og musikk som har vokst frem i området ditt etter hvert som instituttprosessen har blitt sterkere?
- b. Er det noen musikkinstrumenter som er spesielle for området? Hvilken type musikk passer de for? Er der noen som ungdommer og eldre voksne spiller for å live opp samfunnsarrangementer?
- c. Er historiefortelling en tradisjon blant folket ditt? Har denne tradisjonen blitt beriket gjennom delingen av historier fra 'Abdu'l-Bahás liv og troens historie under hjemmebesøk og sammenkomster i samfunnet?
- d. Hva er noen populære former for drama i området ditt? Hvordan viser de hendelser fra historien til folket ditt og fortellinger om dets helter og

heltinner? Blir denne kunstformen brukt til å høyne kollektiv bevissthet om åndelige begreper og prinsipper som studeres i instituttkursene?

- e. Hvordan blir skjønnhet, symmetri og eleganse uttrykt gjennom tradisjonelt håndverk i området ditt? Hvordan brukes de til å berike den overordnede utviklingen av unge mennesker, spesielt de som deltar i programmet for åndelige styrking av juniorungdom?

[illegible]

DEL 13

Som du sikkert har forstått fra å studere denne enheten, så trenger du ikke å være en skuespiller, en skuespillforfatter, en dikter eller en musiker for å fremme kunst på grasrotnivå. Det du skal huske på er at instituttkursene er grunnleggende opptatt av åndelig og moralsk styrking, av å frigjøre evnene i menneskets ånd. Det å belyse forskjellige former for kunstneriske uttrykksmåter for kursdeltakerne sine, utgjør ett element i denne prosessen. Som veileder vil du ved å fremme kunst og håndverk på måter som er blitt beskrevet her, bidra til å åpne opp for skapende kanaler hvor det kan flyte inspirasjon og en tiltrekningskraft mot skjønnhet.

HENVISNINGER

1. Fra et budskap datert 30. desember 2021 til Konferansen for de kontinentale rådgivernemnder, utgitt i *Ni-årsplanen, 2022–2031: En samling budskap fra Det Universelle Rettferdighetens Hus* (Bahá'í Forlag, 2022), nr. 6.12, s. 43.
2. 'Abdu'l-Bahá, i *The Importance of the Arts in Promoting the Faith: Extracts from the Bahá'í Writings*, utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus (Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2020), nr. 23, s. 20.
3. *ibid.*, nr. 24, s. 20.
4. *Et utvalg av 'Abdu'l-Bahás skrifter* (Sandvika: Bahá'í Forlag, 2022), nr. 175.1, s. 207.
5. Fra en tale holdt 18. juni 1912, utgitt i *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), avsn. 2, s. 287.
6. Bahá'u'lláh, i *Kitáb-i-Aqdas: Den helligste bok* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2008) avsn. 51, s. 36.
7. *Et utvalg av 'Abdu'l-Bahás skrifter*, nr. 74.1, s. 114.
8. 'Abdu'l-Bahá, i *Music: Extracts from the Bahá'í Writings*, utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus (Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2020), nr. 15.8, s. 17.
9. 'Abdu'l-Bahá, i *The Importance of the Arts in Promoting the Faith*, nr. 10, s. 12–13.
10. 'Abdu'l-Bahá, i sitatsamlingen *Music*, nr. 14.1, s. 14.
11. *ibid.*, nr. 14.2, s. 15.
12. Etterskrift i Shoghi Effendis håndskrift tilføyd et brev datert 17. november 1932 skrevet på hans vegne til en enkeltperson.
13. Fra et brev datert 8. juni 1933 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en enkeltperson.
14. *The Dawn-Breakers: Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1932, opplag fra 2021), s. 446–458.
15. Fra et brev datert 25. juli 1936 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en enkeltperson, i *The Importance of the Arts in Promoting the Faith: Extracts from the Bahá'í Writings*, nr. 35, s. 28.
16. Fra et brev datert 9. mars 1977 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en enkeltperson, *ibid.*, nr. 49, s. 36–37.
17. Fra et brev datert 12. august 1975 skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en enkeltperson, i "Portrayal of the Central Figures of the Faith: A Compilation of Extracts from Letters Written on Behalf of Shoghi Effendi and the Universal House of Justice", utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus, nr. 6; også sitert, delvis, i *Lights of Guidance: A Bahá'í Reference File* (New Delhi: Bahá'í Publishing Trust, 1988, opplag fra 2016), nr. 343, s. 99.
18. Bahá'u'lláh, i "Extracts from the Writings concerning Arts and Crafts", utgitt i *The Compilation of Compilations* (Maryborough: Bahá'í Publications Australia, 1991), bind 1, nr. 2, s. 1.
19. *ibid.*, nr. 4, s. 1.
20. Fra et budskap datert 12. desember 2011 skrevet til alle nasjonale åndelige råd, utgitt i *Framework for Action: Selected Messages of the Universal House of Justice and Supplementary Material, 2006–2016* (West Palm Beach: Palabra Publications, 2017), nr. 20.19, s. 136–137.